ONOPAHARAM 2025
ഓണോപഹാരം

സിംഗപ്പൂർ മലയാളി അസോസിയേഷൻ
SINGAPORE MALAYALEE ASSOCIATION

SG 60

SINGAPORE MALAYALEE ASSOCIATION

BEST
Traditional Indian Cuisine
2025

ANNAPOORNA™
PURE VEGETARIAN

TRADITIONAL
SOUTH INDIAN & NORTH INDIAN CUISINE

ANNAPOORNA #01-26, 320 SERANGOON ROAD, KITCHENER RD,
NEXT TO NOVOTEL, SINGAPORE 218108

Opening hours from 8.00am to 11.00pm www.annapoorna.sg | +65 9680 9577

Editor's Letter

Dear Readers,

As we welcome yet another Onam, our hearts turn to home, to heritage, and to the quiet hope this festival always brings. Onam is more than a harvest celebration - it is a celebration of harmony: between people, across generations, and within ourselves.

This year, I keep returning to a haunting Malayalam song from 1973, with lyrics by Vayalar Ramavarma. The song, which won the National Film Award for Best Lyrics, remains as searingly relevant today as it was then:

മനുഷ്യൻ മതങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചു
മതങ്ങൾ ദൈവങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചു
മനുഷ്യനും മതങ്ങളും ദൈവങ്ങളും കൂടി
മണ്ണു പങ്കു വച്ചുമനസ്സു പങ്കു വച്ചു
മനുഷ്യൻ മതങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചു

Man created religions.
Religions created gods.
Together, man and religions and gods
Divided the earth – and the mind.
Man created religions...

The poet's words are a sobering mirror. They remind us that many of today's divisions - of identity, of ideology - are of our own making. And yet, Onam offers us a different truth: that unity is also something we can choose to create.

Over the past sixty years, Malayalees have contributed quietly and deeply to Singapore's journey - as teachers, nurses, civil servants, artists, entrepreneurs, and more. This year, we are proud to include Major Rajan's reflections on his decades of service in uniform, charting Singapore's transformation from fragility to strength in *The View from Above*. We also honour the quiet determination of earlier generations in *Resounding Reverberations*, where a grandson traces his grandfather's migrant dreams through Keppel Shipyard and union halls.

സിംഗപ്പൂർ മലയാളി അസോസിയേഷൻ
SINGAPORE MALAYALEE ASSOCIATION

Singapore Malayalee Association

Editorial Team
Shraddha Patil
Ratheesh Viswanatha Kurup
Anjana Prem
Pia M. S.
Rajaneesh Krishnan K.
Dhanush Anilkumarpillai
Sujith Sivaram

Cover page design:
Jaleela Niaz

Cover page art courtesy:
CP Prasannan,
Artist and art curator,
CK Ra Skool,
Centre for fine arts & craft,
Thiruvalla.

Anil Kariseril,
Artist and art curator,
Singapore

The views and opinions expressed or implied in ONOPAHARAM 2025 are those of the authors or contributors and do not necessarily reflect those of the Singapore Malayalee Association, its trustees, committee members or general membership.

Design & Layout:
Emerge Infotech

Language, too, anchors us. The feature *Is the "Mother Tongue" Really the Mother's Language?* reminds us how Malayalam isn't just a heritage marker - it's a neurological, emotional, and cultural bridge across generations. In *Becoming Malayalee*, we glimpse how this identity can be lovingly embraced, even if not inherited by birth - a tribute to our community's openness and the quiet strength of dual identity.

Our heritage institutions have played a vital role in shaping this journey. *A Place for the People* recounts SMA's history through one woman's decades of service, while *SMA: 108 Years of Commitment to Singapore* reflects on the evolution of a community that has long "punched above its weight", and the responsibility that comes with that privilege.

This edition of Onopaharam is a tribute to those legacies. As we celebrate both Onam and Singapore's 60th year of independence, we reflect on what it means to belong - to a culture, to a nation, and to one another.

Within these pages, you'll find voices of resilience, reinvention, and remembrance. And perhaps, like the poet, we may ask:

സത്യമെവിടെ? സൗന്ദര്യമെവിടെ?
സ്വാതന്ത്ര്യമെവിടെ നമ്മുടെ
രക്തബന്ധങ്ങളെവിടെ?
നിത്യസ്നേഹങ്ങളെവിടെ?
ആയിരം യുഗങ്ങളിൽ ഒരിക്കൽ
വരാറുള്ളൊരവതാരങ്ങളെവിടെ?

Where is truth? Where is beauty?
Where is freedom – and where are our blood ties?
Our eternal loves?
Where are the incarnations
That come once in a thousand ages?

But we can answer differently. Through community, compassion, and shared stories, we can still choose one another. In the face of those questions, we remember that belonging is something we build together.

Wishing you and your loved ones a joyful, peaceful, and purposeful Onam.

Warmly,
Shraddha Patil

Table of contents

03 Editorial

07 Messages
Messages from SMA Leaders
Community Messages

14 Onam Greetings 2025

15 SMA Team

20 SMA Sub-Committee Reports

45 Malayalee Achievers
Interview with Mrs. Kamaladevi Aravindan
Interview with Mr. Dinesh Vasu Dash
Interview with Dr. Ganesh Iyer
Interview with Ms. Kavita Thulasidas
Mr. Rajesh Sreenivisan
Mr. Viswa Sadasivan

61 In Memoriam
In Memoriam
Special Tribute to Mr P. K. Koshy

65 മലയാളത്തിന്റെ മന്ത്രങ്ങൾ
ചാറ്റ് ജി പി റ്റി യുടെ കാലത്ത് നാം എന്തുവായിക്കണം?
by Benyamin
തിത്തേയി
by Geethu Sanup
പത്തരമാറ്റുള്ളൊരോണം
by Bindu Sukumaran
മാതൃത്വം
by Bindhu Gopalakrishnan
ഓണത്തുമ്പി
by Febin
മാനവികതയുടെ പ്രതിഫലനങ്ങൾ
by Divya Arun
എന്റെ ബാല്യകാല ഓർമ്മകൾ
by M. Badarudeen
സത്യാനന്തരം
by Thara Ravindran
ഒരു മണി വിശപ്പ്
by Vidya Kanimangalath
വ്യത്തം
by Savina Kumari
കനവിലെ കനവ്
by Vijayakrishnan Thekkemakkadath
കല, കാലം, കാഴ്ചപ്പാടുകൾ
by Sathian Pookkuttath
നമുക്കൊരു സുൽത്താൻണ്ടാർന്ന്
by K.Asokkumar
പാണ്ഡവപുരം ഒരു ക്ലാസ്സിക്കിന്റെ പുനർവായന
by Ranjan Gopalakrishnan

92 Thoughtscapes in English
SMA: 108 Years of Commitment to Singapore
by Viswa Sadasivan
Nature Nurtures, Nurture Nature
by Nayanthara Prathap
Becoming Malayalee
by Shraddha Patil
Is the 'Mother Tongue' Really the Mother's Language?
by Ullas Kumar
Resounding Reverberations of Yesteryears
by Jayaperakash Jayadevan
Havoc
by Chitra Krishnakumar
Evils and Necessary Evils
by Asokan R.
The View From Above
by Major K. S. Rajan
The Christmas Letter
by Avyukth Ratheesh
The Narrow Road to the Deep East
by Anagha Jyothish
A Place for the People
by Sarojini Chandran
Bondage
by D. Sudheeran
Athapookalam
by Ayaan Khalid Rafi

127 Art Contributions
Singapura The Garden City
by Anil Kariseril
Mirrored
by Deepa Madan
Skyline Serenity
by Vinaya Menon

MESSAGES

Sunu Sivadasan-Ghani
President
Singapore Malayalee Association

Wishing all Malayalees a very happy Onam!

Onam, Kerala's cherished harvest festival, is one of the most meaningful celebrations for Malayalees in Singapore. This year, our Onam festivities carry special significance as we also mark 60 years since Singapore became an independent nation. It is a moment to celebrate unity, prosperity, and the timeless values of inclusion and equality that both Onam and Singapore's journey reflect.

Over the decades, Malayalees in Singapore have contributed immensely to nation-building - from pioneering educators and civil servants to the professionals, entrepreneurs, artists, and community leaders of today. Our story is one of dedication, resilience, and a deep-rooted sense of identity.

Institutions like the Singapore Malayalee Association (SMA) have been at the heart of this journey. For generations, SMA has served as a home away from home - a place where Malayalees come together to celebrate traditions, support one another, and nurture a strong sense of belonging.

It is truly an honour to serve as the first woman President of the Singapore Malayalee Association. This milestone is not mine alone but belongs to the many women who walked before me - often quietly, without recognition - laying the foundations that allow us to step forward today. I carry their legacy with humility, pride, and a deep commitment to serve.

As we look to the future, our vision for SMA is one of openness, inclusivity, and innovation. I warmly encourage the younger generation to step forward, raise their voices, and shape what comes next. Whether you join an existing group or create something entirely new, SMA is here to support you - with resources, mentorship, and a community that believes in your potential.

One of SMA's greatest strengths lies in the diversity of our interest groups - from arts and music to language, sports, charity, and professional networks. These platforms offer meaningful opportunities for members to engage, connect, and contribute.

As we celebrate Onam this year, let us reflect on the legacy we inherit and the future we are building together. Let us honour our traditions while embracing change with courage, optimism, and unity.

On behalf of the Singapore Malayalee Association, I wish all Malayalees in Singapore a joyous, prosperous, and meaningful Onam. May the spirit of this festival fill every home with peace, abundance, and renewed hope.

Ullas Kumar
Past President
Singapore Malayalee Association

നമസ്കാരം.
പ്രിയമുള്ളവരേ,

എല്ലാവർക്കും എന്റെ ഹൃദയം നിറഞ്ഞ ഓണാശംസകൾ. സമത്വത്തിന്റെയും സമൃദ്ധിയുടെയും ഈ പൊന്നോണം നിങ്ങളുടെ ഭവനങ്ങളിൽ ആനന്ദവും ഐശ്വര്യവും ഒത്തൊരുമയും നിറയ്ക്കട്ടെ.

നമ്മുടെ കർമ്മഭൂമിയായ സിംഗപ്പൂരിൽ നാം ഓണം ആഘോഷിക്കുമ്പോൾ ഒത്തുചേരലുകളാണ് നമ്മുടെ സാംസ്കാരിക ബന്ധങ്ങൾക്ക് കരുത്തേകുന്നത്. ഓണം കേവലം ഒരു ആഘോഷം മാത്രമല്ല, നമ്മുടെ സമ്പന്നമായ പൈതൃകത്തിലേക്കും കൂട്ടായ്മയുടെ വേരുകളിലേക്കുമുള്ള ഒരു തിരിഞ്ഞുനോട്ടം കൂടിയാണ്.

ഈ സംസ്കാരത്തിന്റെയെല്ലാം അടിത്തറ നമ്മുടെ മാതൃഭാഷയായ മലയാളമാണ്. മലയാളത്തിന്റെ മധുരം നമ്മുടെ അടുത്ത തലമുറയിലേക്ക് പകർന്നു നൽകേണ്ടത് ഓരോരുത്തരുടെയും കടമയാണ്. ഭാഷയെ നിലനിർത്താനുള്ള ഏറ്റവും മികച്ച മാർഗ്ഗം അത് സ്നേഹത്തോടെ സംസാരിക്കുകയും ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതാണ്. നമ്മുടെ വീടുകൾ മലയാളം സംസാരിക്കുന്ന, നമ്മുടെ കുട്ടികൾ മലയാളം കേട്ടുവളരുന്ന ഇടങ്ങളായി മാറട്ടെ.

ഭാഷാസ്നേഹം വളർത്താനുള്ള ഏറ്റവും നല്ല മാർഗ്ഗം വായനയാണ്. അക്ഷരങ്ങളിലൂടെയാണ് ഒരു സംസ്കാരം തലമുറകളിലേക്ക് പകരുന്നത്. സിംഗപ്പൂർ മലയാളി അസോസിയേഷന്റെ ലൈബ്രറിയിൽ മലയാള പുസ്തകങ്ങളുടെ ഒരു വലിയ ശേഖരം തന്നെയുണ്ട്. ഈ സൗകര്യം പരമാവധി പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ ഏവരെയും ഞങ്ങൾ സ്നേഹപൂർവ്വം ക്ഷണിക്കുന്നു. മുതിർന്നവർക്ക് സാഹിത്യ ലോകത്തേക്ക് വീണ്ടും സഞ്ചരിക്കാനും, കുട്ടികൾക്ക് മലയാളത്തിലെ കഥകളുടെയും കവിതകളുടെയും മാന്ത്രികലോകം പരിചയപ്പെടാനും ഇത് സഹായിക്കും.

ഈ ഓണക്കാലത്ത്, നമ്മുടെ ഭാഷയെയും സംസ്കാരത്തെയും നമ്മുടെ ഹൃദയത്തോടും നമ്മുടെ കുട്ടികളോടും കൂടുതൽ ചേർത്തുനിർത്താൻ നമുക്ക് ഓരോരുത്തർക്കും തീരുമാനമെടുക്കാം.

ഏവർക്കും ഒരിക്കൽ കൂടി ഐശ്വര്യത്തിന്റെയും സമൃദ്ധിയുടെയും ഓണാശംസകൾ നേരുന്നു.

ആശംസകളോടെ,
ഉല്ലാസ് കുമാർ

MESSAGES

P. S. Prem
Past President
Singapore Malayalee Association

Heartfelt Onam Wishes to all my dear Malayalee friends in Singapore!

As we come together to celebrate this joyous festival of harvest, may Onam bring prosperity, harmony, and renewed bonds of friendship within our vibrant community.

This golden year carries double significance — as Singapore proudly marks 60 years of nationhood, our Association makes history by electing its first woman President. These parallel milestones remind us how far we have journeyed together as a community in this nation we are proud to call home.

I extend my heartfelt congratulations to our trailblazing new President and the Management Committee. Your leadership marks the beginning of an exciting new chapter for our Association. I am confident you will lead our community to greater heights while honouring and preserving our rich Malayalee heritage.

A special word of gratitude goes to our immediate past President, Mr Ullas Kumar, and his dedicated team for their outstanding service. Among their many contributions, the establishment of Singapore's only Malayalam library stands as a landmark achievement. With over 3,000 books and a dedicated library management system, this remarkable initiative is a lasting gift to our community — one that will nurture a love for Malayalam language and literature for generations to come.

As we celebrate these achievements, let us come together to support our new leaders in their vision to unite Malayalees from all walks of life. Together, we can build an even stronger, more inclusive, and dynamic Association.

Wishing everyone a joyful and blessed Onam, and continued success in the years ahead.

Rajan Krishnan
Chairman
Hindu Endowments Board

MESSAGES

Onam and the events organised by the Singapore Malayalee Association have been part of my life since childhood. For most Malayalees, it remains one of the key occasions on the calendar.

In Singapore, the festivities are a celebration of tradition, culture, music, dance, and of course, the Onasadya. While the scale may not match the extensive shopping and celebrations in Kerala, Onam here is just as cherished, as it honours the language and the spirit of togetherness in the community.

Onopaharam, the Association’s annual Onam publication, has itself become a valued tradition. I congratulate the editorial team and the many contributors of articles, essays, and poems who continue to keep it alive year after year despite their busy schedules.

Onam Ashamsakal!

MESSAGES

Dinesh Vasu Dash
Minister of State (MCCY, MOM)

Onam has always been a time for both celebration and reflection. Malayalees around the world celebrate this festival with joyful gatherings, delicious food, and the company of their loved ones.

Onam honours the symbolic return of King Mahabali - a beloved ruler remembered for his kindness and justice. According to legend, Lord Vishnu granted him a boon to visit his people once a year, and during Onam, we welcome him back to witness the harmony and prosperity of his land.

In a world often divided, we are truly fortunate to celebrate Onam in Singapore - a place where people of all communities live together in peace, safety, and mutual respect. Over the years, many others beyond our community have also come to appreciate the joy of Onam and share in the experience of the Sadya.

I would like to thank the Singapore Malayalee Association for preserving and promoting the rich Malayalee culture for over 100 years, and I wish you many more years of success and community spirit!

Happy Onam, everyone!

Jayakumar N.
Advisor & Past President,
Singapore Malayalee Association

MESSAGES

പ്രിയ സുഹൃത്തുക്കളെ,

എല്ലാ മനുഷ്യരും ഒന്നുപോലെ കഴിഞ്ഞിരുന്ന നാളുകളുടെ ഓർമ്മകളുമായി വീണ്ടുമൊരു പൊന്നോണം വന്നെത്തി. ഈ ആഘോഷവേളയിൽ എല്ലാവർക്കും എന്റെ ഹൃദയം നിറഞ്ഞ ഓണാശംസകൾ.

ഓണം നമ്മെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നത് ഒരുമയുടെ പ്രാധാന്യമാണ്. ഒരു പൂക്കളം മനോഹരമാകുന്നത് പലതരം പൂക്കൾ ഒന്നിച്ചു ചേരുമ്പോഴാണ്. അതുപോലെ, സിംഗപ്പൂരിലെ നമ്മൾ ഓരോരുത്തരും ഒന്നിച്ചുചേരുമ്പോൾ വലിയ കാര്യങ്ങൾ നേടാൻ നമുക്ക് സാധിക്കും. നമ്മുടെ ഈ കൂട്ടായ്മയാണ് നമ്മുടെ ഏറ്റവും വലിയ ശക്തി.

ഈ പൊന്നോണം നിങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിലും കുടുംബത്തിലും സ്നേഹവും സന്തോഷവും ഐശ്വര്യവും നിറയ്ക്കട്ടെ. നമ്മുടെ ഒരുമയും സ്നേഹബന്ധങ്ങളും ഈ ഓണക്കാലത്ത് കൂടുതൽ ശക്തമാകട്ടെ എന്ന് ആശംസിക്കുന്നു.

എല്ലാവർക്കും ഹൃദയം നിറഞ്ഞ ഓണാശംസകൾ!

MESSAGES

Viswa Sadasivan
Advisor & Past President
Singapore Malayalee Association

As the nation celebrates SG60 – 60 years since independence – the Singapore Malayalee Association (SMA) celebrates our 108th anniversary. Not many local organisations have the honour of being older than the nation that they're a part of.

With this honour comes the duty to serve the Singapore Malayalee community and the greater Singapore community. It's a privilege to serve from the heart and not out of obligation. It's very much how migrant worker (site supervisor) Pitchai Subbiah and his fellow workers didn't pause as they saved the life of the Singaporean woman driver in the sinkhole incident in late July. It was spontaneous and primordial because in Pitchai's heart this is home. It's a visceral feeling. You will know it when you have it. This is regardless of whether you are a citizen or PR, or a transient worker.

To me, the SMA is primarily for the residents of this land for whom the emotions are real and significant. It need not be patriotism, yet. It must, at the least, be a vicarious set of emotions that comes with attachment – pride, grief, joy, gratitude, care and camaraderie.

It is precisely because the Singapore Malayalee community punched above our weight in caring for and serving the larger society that we gained the respect of our national leaders, starting with founding PM Lee Kuan Yew. Even though in size we have been and are small – between 12,000 and 32,000 – we have consistently had prominent leaders attend our events. It meant a lot that then-PM Lee Hsien Loong was the guest-of-honour for SMA's 100th anniversary gala dinner.

I feel that milestone occasions such as this are great opportunities for gratitude and humility. We are the loser if we fail to acknowledge the leaders who brought us here, driven by grit, wisdom and selflessness. These were giants on whose shoulders we rode. We had the privilege to follow them, in trust. Many of them are not with us today. These leaders whose names belong in the hallowed halls of SMA would include VR Menon (inaugural President in 1917), Surendranath, Cyril Peter, Dr VP Nair, Dr G Raman, SM Haneefa, MG John, Aravindakshan Nair, KO George, Michael Fernandez, MM Dollah, PK Koshy, Jayakumar, Parameswaran Prem and Ullas Kumar. And we now have our first woman President – Sunu Sivadasan-Ghani. What an important landmark this is in the journey of our community in Singapore. It would be remiss of me if I fail to pay tribute to Gopinath Pillai for his guidance and dedication. We should also acknowledge MK Bhasi for being a literary beacon for the community.

Perhaps the SMA should consider having a "Singapore Malayalee Hall of Fame". We have certainly come far enough and achieved much to do this. It would have greater credibility and standing if SMA does this in collaboration with other Malayalee organisations in Singapore.

We as Singapore Malayalees and as members of SMA must demonstrate our commitment to continue to engage other communities and serve the Singapore society. We must be plugged in. SG60 is a timely reminder of who were are and where our loyalties should lie.

I would like to wish all Malayalees in Singapore a Happy Onam – Onam Aashamsaghal!

MESSAGES

Regunarth Siva
Chairman
Little India Shop Owners and Heritage Association

As the vibrant festival of Onam graces our lives once again, I extend my heartfelt greetings to Malayalees across the globe on behalf of LISHA.

Onam is a celebration of harmony, prosperity, and unity — a time when our hearts resonate with memories of a glorious past and the enduring values of kindness and togetherness. It is a season that transcends boundaries and brings us together, reminding us of the strength of our culture and the richness of our traditions.

May this Onam fill your homes with joy, your hearts with gratitude, and your lives with peace. Let us embrace the spirit of inclusiveness and community that Onam so beautifully symbolises. Whether near or far, may every Malayalee feel the warmth of home during this festive time.

Wishing you and your loved ones a Happy, Peaceful, and Prosperous Onam!
Thiruvonashamsakal!

Smita Wargantiwar
President
The Kamala Club, Singapore

MESSAGES

On behalf of The Kamala Club, Singapore, I extend our warmest greetings and heartfelt wishes as you celebrate the auspicious festival of Onam.

Onam, with its vibrant traditions, rich cultural heritage, and spirit of unity, truly embodies the essence of prosperity, joy, and community. We deeply admire the Malayalee Association's dedication to preserving and promoting these beautiful customs, which significantly enrich Singapore's multicultural tapestry.

As we cherish the values of togetherness and cultural diversity, The Kamala Club stands in solidarity with your celebrations. We are pleased to contribute to the spirit of Onam through our own initiatives, reflecting our shared appreciation for cultural festivities within the community.

We wish you a truly blessed and joyous Onam filled with happiness, peace, and abundance. May this festival bring renewed hope and prosperity to all.

MESSAGES

MESSAGES

Neil Parekh
Chairman
Singapore Indian Chamber of Commerce and Industry

On behalf of the Board of Directors and Members of the Singapore Indian Chamber of Commerce and Industry, I extend my warmest greetings to the Singapore Malayalee Association and the entire Malayalee community on the joyous occasion of Onam. This festival, one of the most significant and cherished in our community, is a time of great joy and celebration. It is a season that marks the bounty of the harvest and reminds us of the enduring values of unity, harmony, and togetherness.

When I think of Onam, two vibrant images come to mind. First, the colourful Pookkalam, the intricate floral rangolis that adorn the entrances of homes, welcoming joy and prosperity. And second, the Onasadya, a mouthwatering feast that brings families and friends together to celebrate abundance and gratitude.

It is celebrations like these — the Pookkalam and Onasadya, and the rich traditions they represent — that reflect the unique cultural expressions of each Indian community in Singapore. Together, they play a vital role in strengthening our nation's unity, fostering harmony, and promoting cultural understanding and community bonds.

Onam is not only a celebration of prosperity and heritage, but also a tribute to the spirit of King Mahabali and the timeless values he represents. As we celebrate this festival, let us also take pride in the vibrant diversity of Singapore's Indian community, where each tradition contributes to our shared identity.

May this Onam bring happiness, good health, and success to you and your families, and may it further strengthen the bonds of unity and goodwill within our community.

Vidya Dasgupta
President
Indian Women's Association,
Singapore

MESSAGES

On behalf of all of us at the Indian Women's Association,

I extend our heartfelt wishes to you and your loved ones for a joyous and prosperous Onam.

May this festive season fill your days with abundance, unity, and happiness. As we celebrate the spirit of Onam - a time of togetherness, harmony, and gratitude - we also take this opportunity to cherish the meaningful partnerships that enrich our shared journey.

Wishing you a colourful, vibrant, and truly memorable Onam with those closest to your heart.

Onam Ashamsakal!

MESSAGES

MESSAGES

K. V. Rao
President
Singapore Indian Fine Arts Society

On behalf of the Singapore Indian Fine Arts Society, its members, and their families—who recently celebrated our Diamond Jubilee of 75 years—it gives me immense pleasure to extend our heartfelt greetings and best wishes to the Malayalee Association of Singapore on the joyful occasion of Onam.

To celebrate Onam in the 108th year of your cherished legacy in Singapore is truly a remarkable milestone. It reflects not only the longevity of your institution, but the deep intergenerational impact you have had in nurturing community spirit, cultural richness, and mutual understanding in our nation.

SIFAS and the Malayalee Association stand united in our shared commitment to the Indian artistic and cultural heritage—institutions that have both evolved with the times while continuing to honour timeless traditions. Our relationship, forged through decades, has grown even closer in recent years, and it is heartening to witness the warmth and vibrancy of this bond.

Onam is a season of gratitude, abundance, and unity—a time to renew our shared expressions of joy, prosperity, and good health. We look forward to partaking in your celebrations and rejoicing in the vibrance and generosity your members bring to the larger Singapore community.

"ഓണത്തിന്റെ സ്നേഹവും ഐക്യവും നമ്മെ ഒരുമിപ്പിക്കുന്നു."
"The love and unity of Onam bring us together as one."

Wishing you all a blessed and bountiful Onam.

Anil Sarasijakshan
President
Sree Narayana Mission
(Singapore)

MESSAGES

On behalf of Sree Narayana Mission, I extend warm Onam greetings to the Singapore Malayalee Association and the entire Malayalee community. Onam is a time of joy and unity, a celebration of our rich heritage and timeless traditions. The Singapore Malayalee Association has played - and will continue to play - an integral role in ensuring that these traditions are cherished, shared, and preserved for future generations.

Sree Narayana Mission is proud to be part of the Malayalee heritage in Singapore. Both SNM and SMA complement each other in the growth of our community, and the strong relationship between our two organisations has flourished over many decades. Onam is a perfect occasion to celebrate this enduring partnership and renew the bonds of friendship.

May this Onam bring happiness, prosperity, and renewed strength to our community ties. Wishing you all a joyful and meaningful celebration!

Jouhar Younus Mohammed

Medasvi School of Dance

GRT Artland Gayathri

Suresh Kumar L R

Sukumaran Ravikumar and Family

Dr Saji Purathepparambil

Rajagopal-Nair Family (Sreedevi, Ravi, Sanjay & Sonya)

Pothuvayil Avinash Menon,
Preetha Venugopalan Menon, Pranav Menon

Pandalanghat Govindan, Carman and Anil Kiran Nair

THE SMA TEAM

Advisors

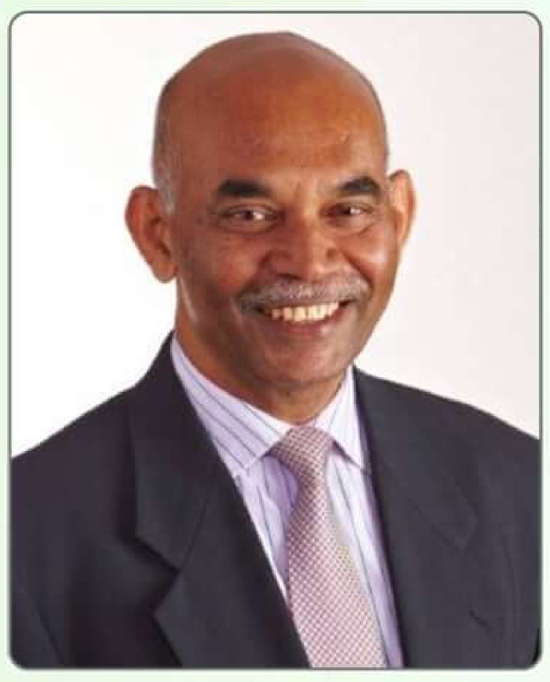
Mr. Chandra Mohan K Nair
Legal Advisor

Mr. Dollah M.M.

Mr. Viswa Sadasivan

Mr. Jayakumar Narayanan, BBM

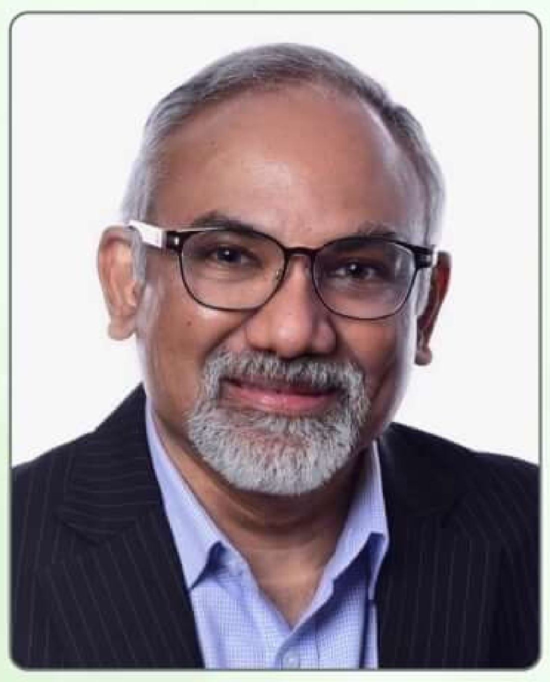
Mr. Parameswaran Sreedevi Prem

Mr. Ullas Kumar C S

Trustees

Mr. Manu Bhaskaran

Dr. V. P. Nair

Mr. Abdul Samad Haniffa

Mr. Stephen Samuel

Internal Auditors

Mr. Dinesh Nair

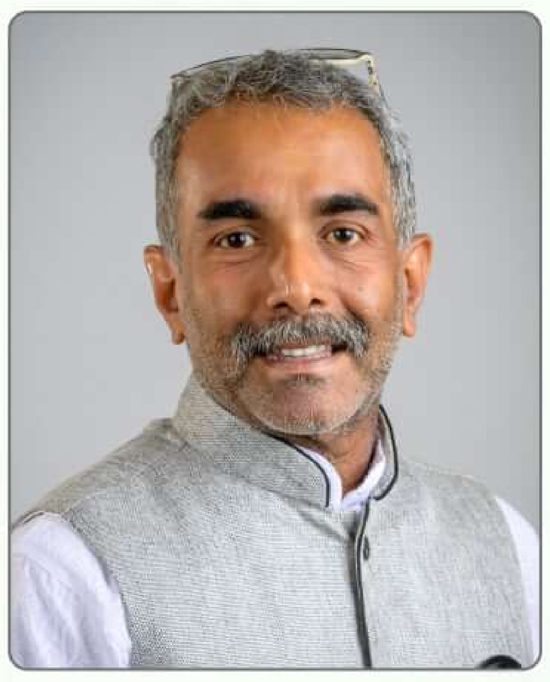
Mr. Sujith Sivaram

Pioneer Women Advisors

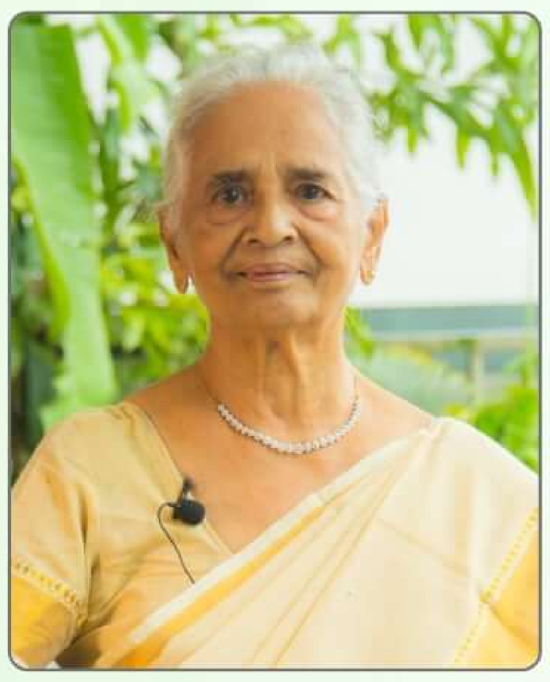

Mrs. Annamma George

Mrs. Jemeela Beevi

Mrs. Kamala V Nair

Mdm. Krishnaveni Jenardhanan

Mrs. Sarojini Chandran

Mrs. Selena Lloyd

Management Committee

Mrs. Sunu Sivadasan Ghani
President

Mr. Priyadarsan Venugopalan
Vice President

Mr. Vinod Verghese
Honorary General Secretary

Mr. Pranav Bryan
Honorary Assistant Secretary

Mr. Dinesh Kumar
Honorary Treasurer

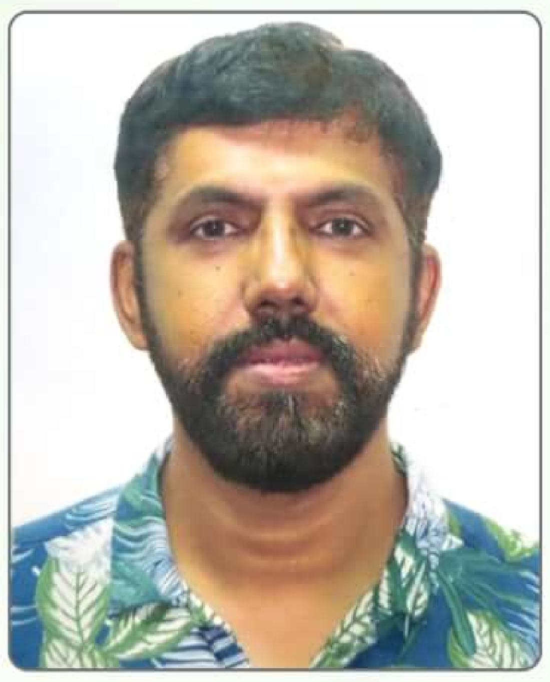

Mr. Rajaneesh Krishnan K.
Honorary Assistant Treasurer

Mr. Vasudevan Thottekkatt

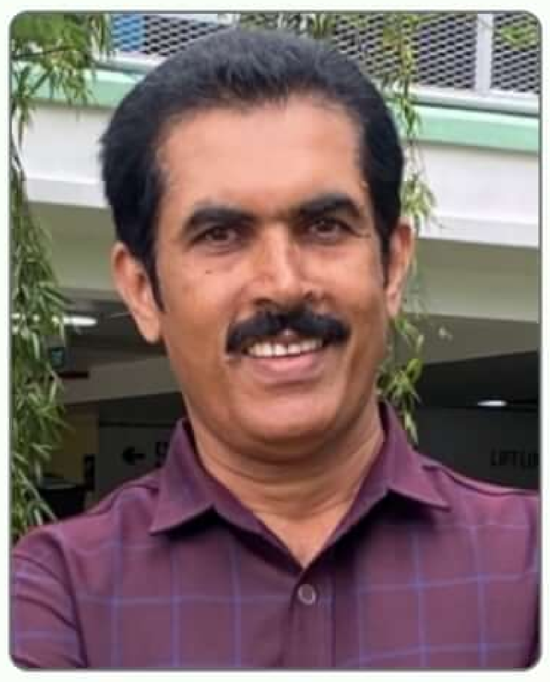

Mr. Anil Kariseril

Mrs. Shraddha Patil

Mr. Muraleedharan V.V.

Mr. Mathai Mattathil Chacko Varkey

Mrs. Sonia Ashok Menon

Mrs. Asharani PV Nair

Mr. Rajeev Variyar

Mr. Ramalingom R. Iyer

Mrs. Jaleela Niaz

Co-Opted Members

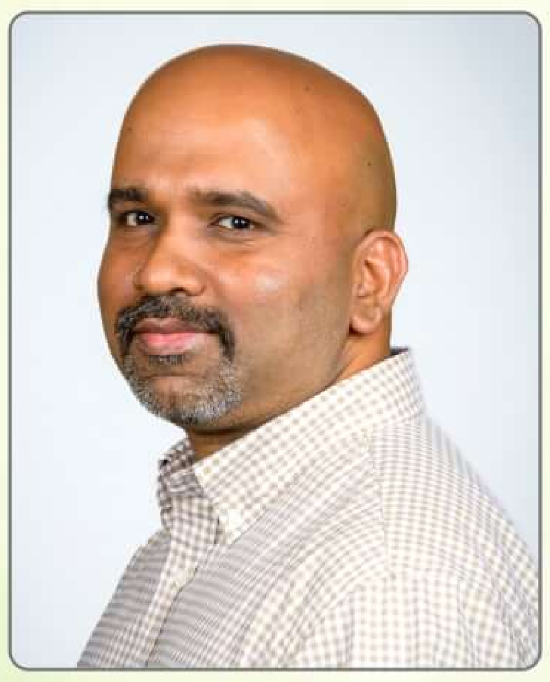
Mr. Balaji Gopinathan Sathikumari

Mr. Dhanush Anilkumarapillai

Mr. Anand Rajan

Mr. Vipin Marakkattu

Mr. Sunil Sivaram Nair

Mr. Arun Muralidharan

Mr. Ratheesh Viswanatha Kurup

Ms. Rethi Krishnan Reghunayakan

Sub-Committee Members

Mrs. Aathira Unnithan

Mr. Ajith Kumar

Mrs. Anjana Prem

Mr. Anoop Dharmaseelan

Mr. Basil Shibu

Ms. Bhagya Binukumar

Mrs. Bindu Sukumaran

Mrs. Deepa Madan

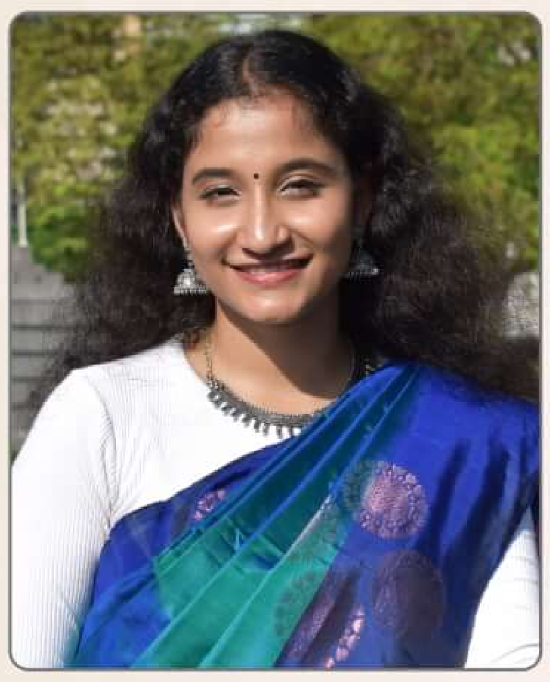
Ms. Deepika Anilkumar

Mrs. Elizabeth Mathai

Ms. Indu Pillai

Mrs. Indulekha Jayadev

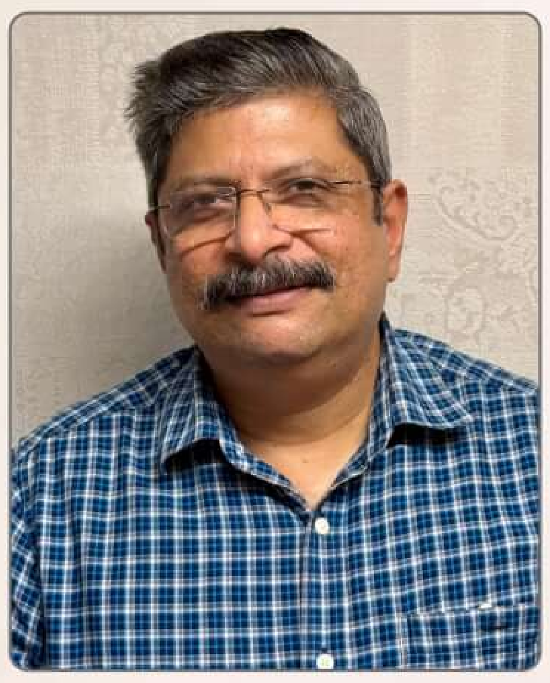
Mr. Jayasankar Jaykumar

Mrs. Jeeshma Ragesh

Mrs. Jolly S Samuel

Mrs. Krishnapriya

Mrs. Pia M. S.

Ms. Pooja Haridas

Mr. Prakash Puthunilam

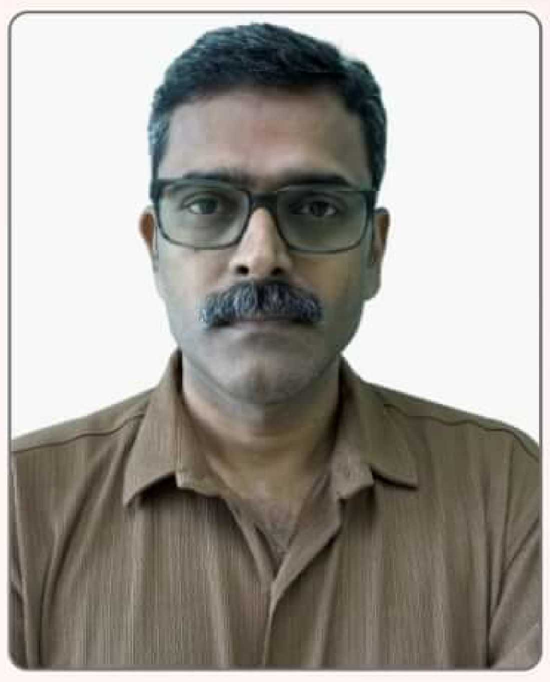
Mr. Praveen Sukumaran

Mr. Ragesh P. V.

Mrs. Rosni Bhanu

Ms. Sangeeta Kumar

Mrs. Saraswathi Nagalingam

Ms. Shalina Deepa Sudheeran

Mr. Sharath Ram Kumar

Mrs. Shobana Damoo

Mrs. Sindhu Krishnan Prasad

Mr. Suresh Kumar T.

Mrs. Suja Thampi

Dr. Vidhya Dharshini Pillay

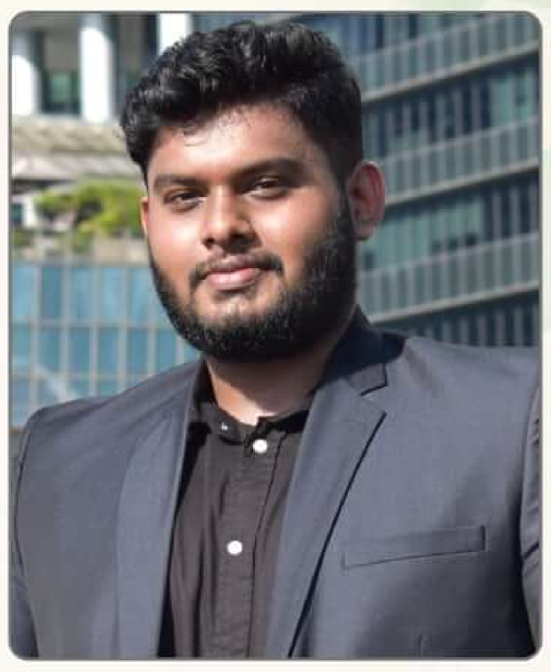

Mr. Vinayak Jayachandran

Mr. Vinod E. P.

Mr. Vijayakrishnan Thekkemakkadath

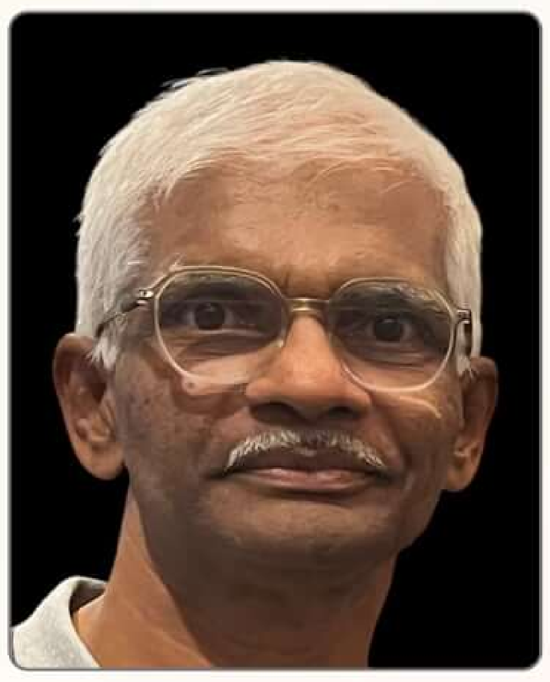

Mr. Sreekumar A. N.

Mr. Sunil T Mani

Dr. Sathian Pookkuttath

Mrs. K.L.Prasanna Kumari

Sub-Committee Reports 2024-25

Mayilpeeli Children's Club

(led by Dr. Sathian Pookkuttath)

Date	Event	Description
1 Sep 2024	Science Exhibition: Scienspire 2024	Scienspire, Mayilpeeli's signature science exhibition, was held on 1 September 2024 during the SMA Onam Village event. Five finalist teams presented innovative prototypes, which were judged by Dr Rajesh and Dr Madan.
23 Nov 2024	Debate: Sparks 2024	Mayilpeeli held Sparks 2024 on 23 November at SMA Hall. Finalists debated mandatory mental health education in schools, moderated by Mr Sujith Sivaram and judged by Mr Bimel Ram and Mrs Deepa Madan. The proposition team (Aiza, Laya, Stuthi) won first prize, while the opposition team (Aditi, Diya, Janani) took second. Stuthi was named Best Speaker. Winners received certificates and cash prizes.
28 Jun 2025	Quiz: SMArtest 2025	Mayilpeeli held its 7th quiz competition on 28 June 2025 at SMA Hall. Young participants aged 7–12 competed and Nevaan Baiju Max emerged as the winner, followed by Dharsh Manoj and Shreyas Kishore in second and third place respectively.

Community Collaborations

(led by Ms Sunu, Ms Sindhu Krishna, and Ms Indu)

Date	Activity	Description
7 Jul 2024	Blood Donation Drive	SMA organized this in collaboration with the Singapore Sindhi Association at Sindhu House.
13 Jul 2024	Indian Arts Fiesta 2024	Our Chenda Melam team, along with other percussionists, set a new Singapore Book of Records "The Largest Medley of Indian Traditional Folk Percussion", organised by ATAM.
14 Jul 2024	Narpani Community Carnival	SMA participated in this carnival by hosting a cultural booth and putting up a dance performance.
20 July 2024	Art Unites	Our Varnam team members participated in an Art Exhibition celebrating Racial Harmony, and a Kalam Workshop at Katong CC.
25 Aug 2024	Marine Parade Indian Cultural Family Fair	SMA contributed a Mohiniyattam performance and the Youth Wing helped in setting up a booth at this fair organised by Marine Parade CC IAEC, at GIIS.
30 & 31 Aug 2024	Ananda Kondattam	SMA contributed a Kaikottikali item to live music accompanied by Edakka and Chenda at the Esplanade Outdoor Theatre. This event was organised by ATAM.
Aug 2024	ZAK Indian Cultural Award 2024	SMA received the ZAK Indian Cultural Award 2024 for its long association with the ZAK Salaam India Expo.
7 Sep 2024	Arts Festival, 2024	SMA contributed a Mohiniyattam performance at Keat Hong CC IAEC.
8 Sep 2024	"Ente Veedu" Malayalees in Singapore	On the closing day of the "Ente Veedu" exhibition at IHC, SMA presented a mesmerizing Mohiniyattam and an energetic Kaikotti Kali.
5 & 6 Oct 2024	Deepavali Carnival Open House	SMA contributed a Bharatanatyam, Kuchipudi, and Semi Classical dance performance at IHC.
6 Oct 2024	Namaste Bharat	SMA contributed a Mohiniyattam, Kaikottikali, and Vanjipattu at Suntec Convention Centre.

Date	Activity	Description
12 Jan 2025	Christmas Celebrations	Christmas and New Year were celebrated at Sree Narayana Mission with a panel discussion on "What can we do to better support Religious Harmony in Singapore based on our experience of Malayalees living as a community." The panellists included Mr Bimal Ram, Dr Mathew Mathews, Dr Roy Joseph, and Mr Mohamed Nasim, and the discussion was moderated by former NMP Mr Viswa Sadasivan. Rev. Father Eldho Sunny delivered an inspiring speech, followed by audience interaction with residents over dinner. The evening was accompanied by hymns from the St. Mary's Jacobite Syrian Cathedral choir.
14 Mar 2025	Cultural Exchange with RWTH Aachen University, Germany	SMA welcomed Prof. Sakura Yamamura and 18 students from RWTH Aachen University, Germany. The group engaged in a rich dialogue on Malayalee roots, cultural preservation, and Singapore's diversity.
22 Mar 2025	Kathakali: The Poetry of Malayalam, Gestures & Emotions	SMA, Bhaskar's Arts Academy, and MLES hosted a special Kathakali workshop led by Kalamandalam Biju, for children aged 5–15. Young learners explored mudras, expressions, and Malayalam poetry behind Kerala's iconic dance-drama.
23 Mar 2025	Largest Mass Jikkattam Dance	SMA etched its name in history by setting a NEW SINGAPORE RECORD for the Largest Mass Jikkattam Dance! This electrifying event, organised by AK Theatre Ltd, took place at Serangoon Community Centre.
30 Mar 2025	Indian New Year Celebration 2025	SMA set up a cultural booth at Boon Lay CC.
5 Apr 2025	Sangamam Journey to 60	Mohiniyattam, Kaikottikali and Vanjippattu were performed at Katong CC. This was organised by Mountbatten CC IAEC, as part of the Indian New Year Celebration.
6 Apr 2025	Indian New Year Celebration 2025	Kaikottikali was performed at Buangkok CC IAEC.
13 Apr 2025	Lisha Indian New Year 2025	SMA contributed a Mohiniyattam and Kaikottikali performance at PGP hall as part of the Indian New Year Celebration.

Date	Activity	Description
19 Apr 2025	Indian New Year Food Fest 2025	SMA contributed a Mohiniyattam and Kaikottikali performance, and set up a cultural booth at Kebun Baru CC MPH organised by Kebun Baru IAEC.
27 Apr 2025	Eid Celebration 2025	SMA held its first Eid celebration at Nagore Dargah Indian Muslim Heritage Centre, marking 'Eid Ul Fitr'. Attendees explored the historic venue, built new friendships, and shared traditional Eid snacks.
27 Apr 2025	Thiranottam	SMA and Bhaskar's Arts Academy held an 'Introductory Kathakali Workshop' by Kalamandalam Biju Vanamali at Stamford Arts Centre. Participants explored the stories of Sathyavathi Parinayam and Dakshayagam.
3 & 4 May 2025	Kathakali Festival 2025	SMA partnered with Bhaskar's Arts Academy for the Kathakali Festival 2025 during the Singapore Heritage Fest.
18 May 2025	Kidney Care Carnival 2025	SMA proudly partnered with NKF Singapore to share joy and culture through dance. Led by Aathira Unnithan, a Thiruvathira Kali was taught to nurses and patients, celebrating the spirit of community togetherness.

Publications Committee

(led by Mr Sujith Sivaram / Ms Krishna Priya)

Date	Activity	Description
Aug 2024	Onopaharam	SMA's annual publication, Onopaharam was released in digital format on the Onam Nite. Hard copies were released during Onam Village.
Aug 2024	Newsletter	SMA's mid-year bulletin reporting on the activities during Jan- June 2024 was released on the 12th August 2024.

Ladies Wing / Pioneer Wing

(led by Ms Indu Jayadev)

Date	Activity	Description
14 Jul 2024	Narpani Community Carnival	SMA Ladies Wing set up a booth featuring elements of the Malayalee Culture at Narpani Community Carnival held at Sentosa Palawan Green.
10 Aug 2024	Traditional Saree Tying at IHC	SMA Ladies Wing organised a Kerala saree-tying workshop at the Indian Heritage Centre as part of the Ente Veedu Exhibition workshops.
26 Oct 2024	Pookkalam Workshop for SINDA Project Workshop	SMA Ladies Wing organised a hands-on Pookkalam workshop at the Indian Heritage Centre as part of SINDA's Project Give Initiative.
9 Nov 2024	Deepavali Celebration at Bukit Panjang CC	SMA Ladies Wing set up a booth featuring elements of the Malayalee Culture at Bukit Panjang CC as part of their Deepavali Celebration.
27 Jan 2025	Movie Night for Ladies by Singapore Coliseum	Singapore Coliseum provided discounted tickets for Ladies from SMA to catch the screening of the amazing thriller 'Dominic & the Lady's Purse'.
8 Mar 2025	Chaaya Session with SNM and SMA Women's Wing	A 'Chaaya and Chat' session,was organised by SNM and SMA. Three inspiring Malayalee women shared their areas of expertise. 1. Ranjeeta Henry- A certified fitness and nutrition coach with her online start-up 2. Vijitha Sanjeev, a home baker with her own baking business, Creamin'Glace 3. Seena Pereira, an ICF-certified mindset coach

Cultural

(led by Mr Vasudevan Thottekkatt, Mr Sabari Thekkath)

Date	Activity	Description
17 Aug 2024	Onam Nite 2024	The Singapore Malayalee Association, in partnership with Esplanade, hosted a spectacular Onam celebration on Chingam 1, marking the start of the Malayalam calendar. Renowned singers Rimi Tomy, Vidhu Pratap, Reshma Raghavendra, Kaushik Vinodh, and Sreenath S headlined the event, joined by top musicians. Dazzling performances by Singapore's leading dance schools completed this historic celebration.

Onam Village

(led by Youth Wing - Mr Anand and Mr Vipin M)

Date	Activity	Description
10 Sep 2024	Onam Village 2024	**Record-Breaking Celebration** Onam Village 2024 saw record community turnout and vibrant youth participation. Highlights included a grand Onam Sadya, vibrant cultural performances, and a dynamic Chenda Melam. Pioneer members received complimentary Sadya tickets, while a successful student outreach drive welcomed many new members.

Varnam 2024

(led by Mr Anil Kariseril)

Date	Activity	Description
4-6 Oct 2024	Varnam 2024	SMA held its11th Varnam art exhibition, showcasing works by 24 artists aged 22 to 63. Supported by the National Arts Council since 2013, the event drew art lovers and the public alike. Guest of Honour Mrs Vignesvari Vadivalagan graced the occasion. A children's drawing and colouring competition with 23 participants added to the community spirit.

Malayalam Library

(led by Mr Ratheesh Viswanatha Kurup)

Date	Activity	Description
28 Jul 2024	SMA Library Inauguration	**SMA Malayalam Library - A New Milestone** SMA launched a unique Malayalam library with over 3,000 books, including works by Singaporean writers. The open library offers members easy access and seamless self-service via a mobile app powered by the Librarika platform. Minister Alvin Tan inaugurated the library, celebrating a new chapter for Malayalam literature enthusiasts in Singapore.

Singapore Malayalee Literary Forum (SMLF)

(led by Mr Sreekumar, Mr Suresh Kumar T)

Date	Activity	Description
12 Oct 2024	ബെന്യാമിനോടൊപ്പം	Shri Benyamin, popular Malayalam novelist, narrated behind-the-scenes stories of novel writing. Sri Sreekanth Menon enacted one of his famous characters looking back to the scenes in the story - ആടുജീവിതത്തിനപ്പുറം.
19 Oct 2024	തപോമയിയുടെ അച്ഛൻ	In this session, Ms Divya Arun reviewed the book "Thapomayiude Achan", Novel by E Santhosh Kumar.
11 Nov 2024	Booker Prize Shortlist Review	Booker prize shortlists were reviewed and presented by SMLF members (T Sureshkumar, K Ashok Kumar, Dr Madan Pushpakath, Ratheesh V Kurup and Ullas Kumar.)
15 Feb 2025	എം ടി അനുസ്മരണം	Memorial to Sri M.T. Vasudevan Nair, famous Malayalam writer was organized by SMLF. Guest Speaker Sri Alankode Leelakrishnan gave a respectful tribute to MT. Dr Thara Raveendran reviewed some of the female characters in MT's novels. Mr T. Vijayakrishnan led an interactive session on MT's literary life with good participation from the audience and Sri Alankode.
2 May 2025	നമുക്കൊരു സുൽത്താൻണ്ടാർന്ന്! & ശ്യാമ മാധവം	The Singapore Malayalee Literary Forum discussed two different topics on 2 May in SMA Hall. Sri Ashok Kumar spoke on the original Basheerian style. Sri Vijayakrishnan discussed poet Prabha Varma's acclaimed and debated epic Shyama Madhavam. The session included critiques, notes by ONV and Sanu Mash, comparisons to Gandhari Vilapam, and reflections on dharma.
11 May 2025	എം ടി യെ ഓർക്കുമ്പോൾ & ഉട്ടം-ഉറഞ്ഞാട്ടത്തിന്റെ പര്യവസാനം	Esteemed Sri Surya Krishnamoorthy shared memories of MT and analysed MT's scripts, novels, and other works from an artist's and director's perspective. The evening also featured an independent stage performance by Sreekanth Menon: ഉട്ടം-ഉറഞ്ഞാട്ടത്തിന്റെ പര്യവസാനം Written by Anil Rohit, inspired by MT's short story Pallival and Kalchilambu.

Welfare Wing

Volunteers @ SNM CareLight Senior Care Centre
(led by Mr Balaji GS)

Date	Activity	Description
Multiple Days	Carelight Outreach	As part of the regular outreach activities, the volunteers visited around 1500 units across 20 Blocks in the neighbourhood to identify and support the potential beneficiaries.
19 Apr 2025	Empowering with Love: Magic Beyond Limits	Jointly organized by SMA, other Malayalee associations, and the Different Art Centre, the special needs performers from Singapore and India delivered an amazing and heartfelt performance.

Sakhi – Welfare of Migrant Domestic Workers

(led by Dr Asha Rani)

Date	Activity	Description
28 Jul 2024	Tailoring classes	Tailoring classes for Sakhis began on 28 July to build professional stitching skills. These classes continue to be held once a month.
18 Aug 2024	Dance makeup training	About 30 Sakhis attended a training session on make-up techniques for Indian dance forms, gaining skills to enhance their performances with traditional styles.
22 Sep 2024	Onam celebration for Sakhis	The Sakhi group celebrated Onam on 22 September at SIFAS Auditorium, in collaboration with SIFAS. Deputy High Commissioner Ms Pooja Tillu and celebrity guest Ms Vidya Unni inaugurated the event, attended by around 180 people.
27 Oct 2024	Deepavali programme with CDE and Red Cross	SMA, CDE, and the Red Cross jointly organized a Deepavali event for around 230 MDWs from diverse backgrounds.
24 Nov 2024	Meet up with the Indian Embassy	The Sakhis met with the Indian Embassy to discuss bringing passport services directly to MDWs and shared their ongoing concerns.
19 Jan 2025	Passport services for Sakhis	SMA hosted the first passport service session for Sakhis, collecting applications and documents.

Date	Activity	Description
23 Mar 2025	Karaoke Session	Members of Sakhi gathered for a joyful karaoke afternoon filled with music, dance, and laughter.
30 Mar 2025	Movie Day	A fun filled day for the Sakhis.
11 May 2025	Vishu, Easter and Eid Celebrations	Sakhis celebrated Vishu, Onam, and Eid at SINDA Auditorium. The vibrant event featured song, dance, and cultural exchange. Special thanks to Anasfa Dance School for their heartfelt performance dedicated to the Sakhis.

Kerala Vaadhyam

(led by Mr Vijayakrishnan T)

Date	Activity	Description
13 Jul 2024	Indian Heritage Arts Fiesta	SMA Chenda players took part in the Indian Heritage Arts Fiesta at Our Tampines Hub, setting the Singapore Book of Records for the largest medley of Indian traditional percussion.

Tech Forum

(led by Mr Anoop Dharmaseelan)

Date	Activity	Description
7 Jul 2024	Aviation Insights with Anoop	This engaging session covered automation in landing, fuel choices, sustainable alternatives, and in-flight experiences. It was hosted by Krishna Priya, with Anoop Dharmaseelan from Airbus sharing expert insights.

SMA Pro

(led by Mr Sujith Sivaram)

Date	Activity	Description
21 Jul 2024	SG Insights	SG Insights: 'An Insider's Perspective & Policy Analysis'. Our ex-NMP and Past President of SMA, Mr Viswa Sadasivan, curated and conducted the session. It was attended by a wide cross-section of people from various communities.

Date	Activity	Description
31 Aug 2024	Mastering Financial Discipline	Mr Vasu Menon, a renowned financial and investment strategist in Singapore, enlightened the audience on aspects of financial discipline and gave them tips on best practices for building Wealth.
28 Sep 2024	Leadership Interactions	Mr Ravi Velloor, veteran journalist & author of the series “In Good Company”, with The Straits Times, shared valuable insights on Leadership that he had gained through his interviews with CEOs.
27 Oct 2024	Culture of Innovation	Talking on the theme of ‘Engage, Enable, Empower’, Mr Santosh Nair, Regional Head of Innovation at an MNC, enlightened the audience with his experience driving a culture of innovation and change at various stages in his career.
26 Apr 2025	Your Roadmap to Will Planning Wisdom	SMA Dollars & Sense held a free talk on Will planning. Participants learned how to secure their wishes and provide peace of mind for their loved ones.

SMA PoP (Paadaam Orumichu Paadaam)

(led by Mr Muraleedharan)

Date	Activity	Description
28 Jul 2024 15 Dec 2024 8 Feb 2025	Paadam Orumichu Paadam	The SMA (PoP) sessions featured singers aged 11–70, who presented Malayalam, Hindi, Tamil film melodies and classical Kirthanams and Varnams.

Youth Wing

(led by Mr Vinayak Jayachandran)

Date	Activity	Description
25 Aug 2024	Indian Cultural Family Fair	A cultural booth was set up at GIIS Punggol on 25 August 2024, Visitors learnt about Onam, Kerala’s attire, and the essence of being a Malayalee.
30 Mar 2025	“Our Culture, Our Identity”	On 30 March 2025, the team set up a booth that reflected our roots.

Date	Activity	Description
13 Apr 2025	Indian Cultural Fiesta	A booth was set up at PGP Hall on 13 April 2025, showcasing stories and our heritage.

Constitution Review Committee

(led by Mr Chandra Mohan Nair)

Date	Activity	Description
2024 -2025	Constitution Review	In November 2023, SMA MC formed a Constitution Review Committee (CRC) to streamline and modernize the SMA constitution. Led by legal advisor Mr Chandra Mohan Nair, the CRC included Dr Vidhya Dharshini Pillay, Ms Sangeeta Kumar, and Ms Shalina Deepa Sudheeran, with Mr Viswa Sadasivan as advisor. Despite their busy schedules, the CRC held 12 formal meetings in 2024, thoroughly reviewing and deliberating on the constitution. Special thanks to Dr Vidhya, Sangeeta, and Shalina for their offline efforts in shaping key recommendations. Exco members also attended to support and clarify queries. SMA sincerely appreciates the CRC's dedication. An EOGM will be convened to present the MC-approved recommendations.

Marketing, New Media & Publicity

SMA Website Update

(led by Ms Krishna Priya)

Date	Activity	Description
2024-2025	Website Revamp	The SMA website was upgraded with improved navigation, dynamic features, and interactive menus.

Membership Benefits Initiatives

(led by Mr Arun Muraleedharan)

2024-2025	Membership benefits	SMA launched a Membership Benefits Scheme offering members exclusive discounts on dining, groceries, and more. Current Membership Numbers:

Type of Member	March 2025
Life Members	604
Honorary Members	3
Ordinary Members	112
Associate Members	149
Associate Life Members	8
Junior Members	9
Student Members	51
Total Members	936

RED EAGLE MARINE PTE LTD

Happy Onam

Volunteers @ SNM CareLight Senior Care Centre

Community Collaborations

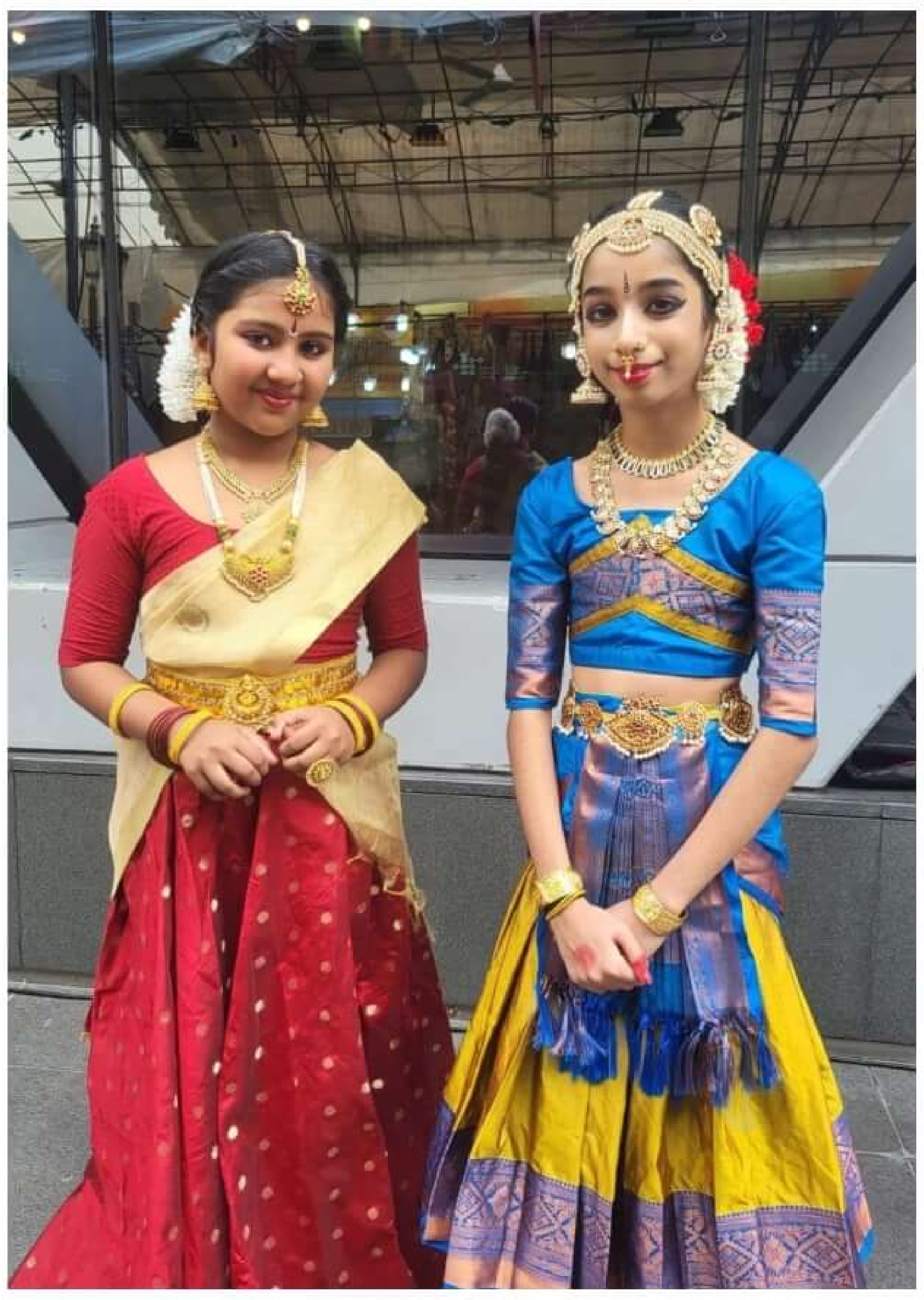

FESTIVE ARTS THEATRE

INDIAN CULTURAL FIESTA 2025

Constitution Review

Empowering with Love

Ladies-Pioneer Wing

Mayilpeeli

Onam Nite 2024

Onam Village 2024

Onam Village
ഓണം വില്ലേജ്

ഓണം വില്ലേജ്
JOINING US

Onam Village 2024

Onam Village 2024

ഓണം വില്ലേജ്
JOINING US
MS CARRIE TAN HUIMIN
MP FOR NEE SOON GRC

1st September 2024
9.00 AM - 6.00 PM

Onam Village 2024
ഓണം വില്ലേജ്
JOINING US
MS CARRIE TAN HUIMIN
MP FOR NEE SOON GRC

Onam Village 2024
ഓണം വില്ലേജ്

Onam Village 2024

Onam Village 2024
ഓണം വില്ലേജ്

Onam Village 2024

ഓണം വില്ലേജ്
JOINING US
MS CARRIE TAN HUIMIN
MP FOR NEE SOON GRC

MP FOR NEE

Onam Village 2024

Onam Village 2024
ഓണം വില്ലേജ്
JOINING US
MS CARRIE TAN HUIMIN
MP FOR NEE SOON GRC

Onam Village 2024
ഓണം വില്ലേജ്

Onam Village 2024
ഓണം വില്ലേജ്
JOINING US
MS CARRIE TAN HUIMIN
MP FOR NEE SOON GRC

1st September 2024

Onam Village 2024
ഓണം വില്ലേജ്
JOINING US
MS CARRIE TAN HUIMIN
MP FOR NEE SOON GRC

Onam Village 2024
ഓണം വില്ലേജ്
JOINING US
MS CARRIE TAN HUIMIN
MP FOR NEE SOON GRC

Sakhi

SMA Library

SMA വായനശാല Library

SMA

SMA വായനശാല Library
വിലാസിനി (എം കെ മേനോൻ) സ്മരണാർത്ഥം

SMA Library Opening

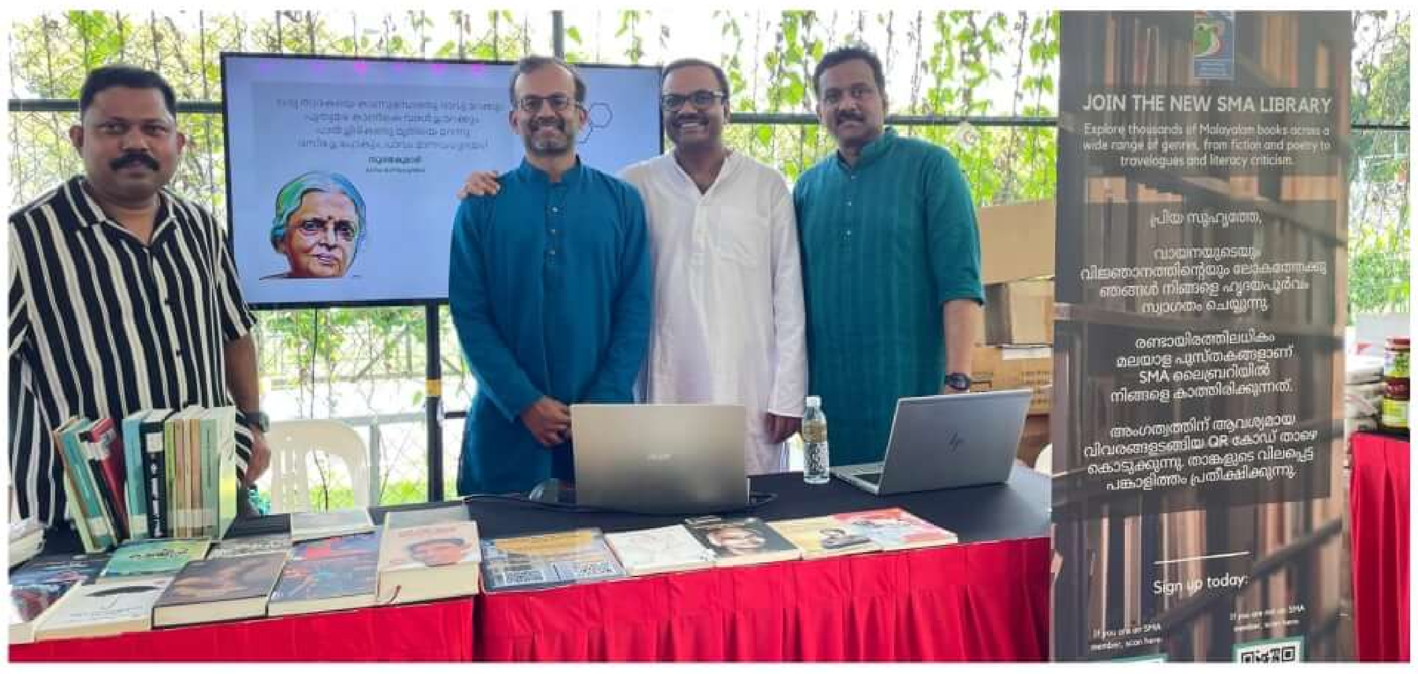

SMA PoP

SMA Pro

Singapore Malayalee Literary Forum

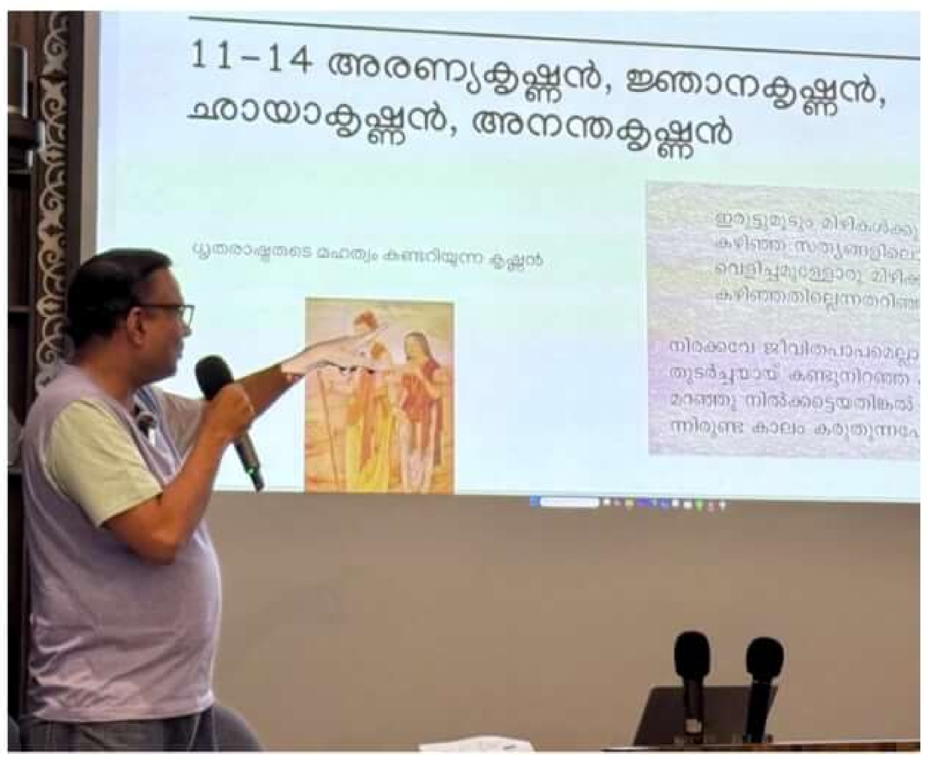

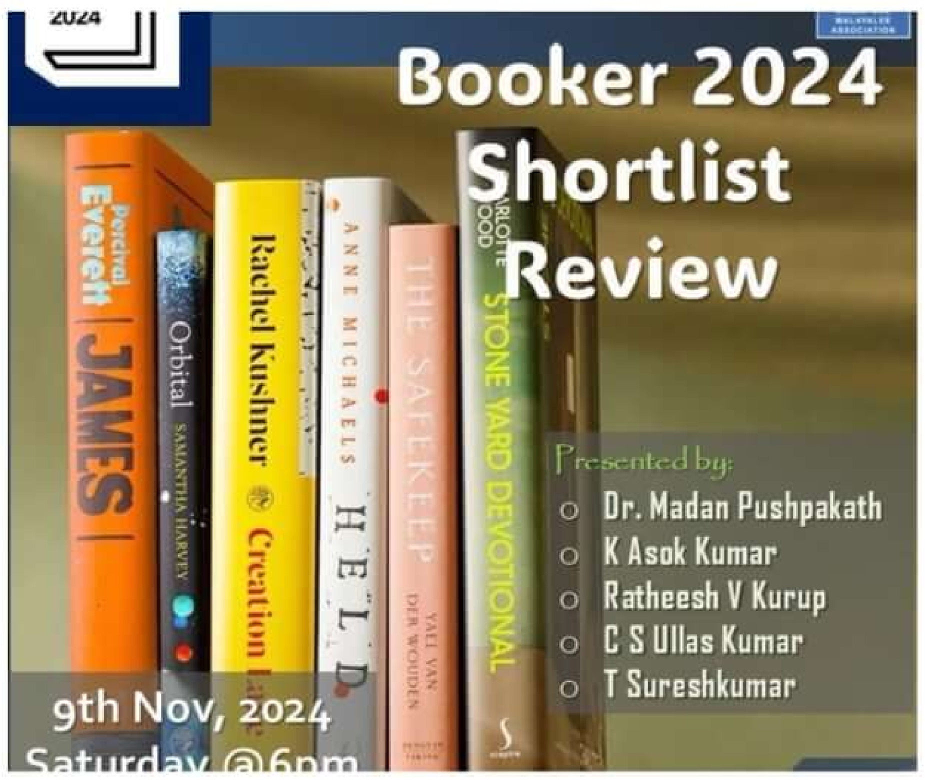

Tech Forum

Varnam 2024

Youth Wing

Mr Rajeev Variyar

Most of the photographs in this publication, including all those in this section, are courtesy of the talented Rajeev Variyar, who has been a steadfast pillar of SMA for many years. With an expert eye and a deep commitment to our community, he has documented through photographs, almost every one of our events, capturing moments both grand and intimate. We are profoundly grateful for the dedication, skill, and countless hours he contributes to preserving our memories, day after day.

SINCE 1958 Enhancing Food Experience
HOUSE BRAND
HOUSE BRAND
ENHANCING FOOD EXPERIENCE
SINCE 1958
HOUSE BRAND
BATTER MIX AVAILABLE
IN 1KG & 5KG PACK
NET WT: 1KG
250g FREE
CRISPY
DOSA&VADA
SOFT
IDLY
Idly Dosa Batter
Ready to use wet batter mix
இட்லி தோசை மாவு
Idly Dosa Batter
Ready to use wet batter mix
இட்லி தோசை மாவு
Net Wt.: 5KG
Vada Batter
Ready to use wet batter mix
வடை மாவு
Ragi Dosa Batter
Ready to use wet batter mix
K.N.P Trading Private Limited
in association with
Suriya Trading Enterprises (S) Pte. Ltd
50 Senoko Drive, Singapore 758232
Tel: 62573712 | www.knp-housebrand.com
HALAL
SINGAPORE
SOCOTEC
ISO 22000
Accredited Certification Body
READY TO COOK \ IDLI - DOSA BATTER \ SPICES \ RICE \ FLOURS \ DHALS AND BEANS \ INSTANT MIXES \ GROUND SPICES \ DRY FRUITS

malayalee ACHIEVERS

An Interview with Mrs KAMALADEVI ARAVINDAN

Mrs Kamaladevi Aravindan (Kamaladevi KuttiKrishnan Nair) was inducted into the Singapore Women's Hall of Fame in 2025. Regarded as one of the highest national accolades in Singapore, this honour is bestowed upon women who have made significant contributions to the nation's development, who serve as role models for current and future generations, and who have left lasting legacies in fields as diverse as education, social service, the arts, and advocacy.

Kamaladevi is an award-winning bilingual writer and playwright in Tamil and Malayalam, whose literary footprint extends across India, Malaysia, and Singapore. Over her prolific career, she has published several books, more than 162 short stories, 18 stage plays, and 300 radio dramas, earning numerous accolades and the admiration of established writers since her teenage years. Her journey is a testament to her unwavering dedication to storytelling, community voices, and the literary arts. Her induction is a celebration of a life committed to creativity, cultural heritage, and the empowerment of women.

Inductee into the Singapore Women's Hall of Fame, 2025

What does your induction into the Singapore Women's Hall of Fame mean to you?

Kamaladevi: It is a profound honour, one that motivates me to continue writing even at the age of 74. This recognition is not just about me. It acknowledges the voices I have carried in my stories and the communities I represent. It encourages me to keep telling stories that matter and to inspire others, especially women, to believe that their voices deserve to be heard.

Can you share a bit about your early life and family background?

Kamaladevi: My maternal grandparents from Kuruppatha Veedu (Devi Nivas) in Palakkad migrated to Malaya in 1923. I was born and raised in Labis, a small

This recognition is not just about me. It acknowledges the voices I have carried in my stories and the communities I represent. It encourages me to keep telling stories that matter and to inspire others, especially women, to believe that their voices deserve to be heard.

Kamaladevi at the SIngapore Women's Hall of Fame Induction Ceremony (2025)

town in Malaya, where my parents instilled a strong sense of allegiance to Kerala. We spoke Malayalam at home. I studied English, Malay, and Tamil in school and learned to read and write Malayalam from my father. I wrote Malay poems for school magazines and fell in love with Tamil from my first day at school, despite having little family support to pursue it. A Tamil teacher, Mr Muthu Veerasaamy Naicker from Tamil Nadu, noticed my writing talent and began sending my essays to the Tamil Nesan newspaper, which launched my writing career.

How did your writing career begin?

Kamaladevi: At fifteen, I was awarded 'Best Writer' in Johor state by Thamizhavel Govindasamy Sarangapany, the founder of Tamil Murasu and Indian Daily Mail in Singapore. I later won the Tamil Nesan Short Story Competition three times. I went on to study postmodern literature and experimental theatre under the late N. Muthuswamy in Tamil Nadu and Professor Ramanujam from Thanjai Tamil University in Thanjavur, India. While still in school, I won prizes for my Tamil essays, which led to my short stories being published internationally in journals like Kanaiyazhi, Uyirmmai, and Yukamayini. My stories are now studied in universities. One of my anthologies, Nuval, was awarded in India and Singapore, adapted into a short film, and recognised by the Theory of Modern Short Stories.

What awards and recognitions have you received over your career?

Kamaladevi: I have received numerous awards, including the Tamil Language and Cultural Society's Bharathiyar-Bharathidasan Award (2013), the Thamizhavel Award from the Association of Singapore Tamil Writers during Muthamizh Vizha (2016), the Singapore Indian Artistes' Association's Best Playwright Award, the Indian Muslim Association's Societal Literature Contributor Award (2000), the Research Award for Malaysian Tamil Female Writers (2013), and the Malaysia Scholars Award, Kedah State (2017). These honours are meaningful to me as they reflect both

literary and societal contributions that I have aspired to make through my work.

Was it easy for your family to accept your writing pursuits?

Kamaladevi: Initially, there was resistance from my conservative family, especially my father and later my mother-in-law, as it was taboo for women to appear on public platforms. My family did not buy the newspapers where my essays were published, but Mr Naicker continued sending my essays to Tamil Nesan. It was only after my first short story, Vilasini, was published that my mother became my biggest supporter.

Could you share a memorable early incident in your writing journey?

Kamaladevi: At a Tamil literary competition, I won first prize, ahead of a prominent poet who publicly expressed his displeasure at losing to a "child" and refused his prize. He demanded proof that I had written the essay myself. During the award ceremony, he approached me and asked me to recite classical Tamil verses that were not in my essay. I tearfully recited them, and to my surprise, he applauded and placed the garland meant for him around my neck, calling me the pride of Tamils. Only later did I learn that he was Mr Sarangapany, the renowned Tamil writer.

Did you have a support network among writers?

Kamaladevi: Yes, I received many letters of encouragement from established Malaysian Tamil writers and female authors after they read my work in Tamil Nesan. When I began writing plays for Kuala Lumpur's Tamil radio and later for Singapore's Tamil radio, producers and experts guided me to improve my craft. They became a valuable support system.

Tell us about your experience writing for radio and television.

Kamaladevi: Writing for radio and newspapers during the 1970s in Malaysia and Singapore was a vibrant period. I married Mr Aravindakshan Pillai in the 1970s and moved to Singapore, where I continued writing. I

Kamaladevi as a teenager

was deeply influenced by Na Govindasamy's radio dramas and learned the nuances of radio drama writing from Rama Iyer at Malaysia's Tamil radio station. My plays were broadcast twice a week in Singapore and every Sunday in Malaysia. In the 1980s, I was invited to write Tamil screenplays for television. That experience taught me how television drama differed from radio and helped further shape my storytelling.

How did you begin writing in Malayalam?

Kamaladevi: In the 1980s, I was approached to write Malayalam stage plays. They were well received for their humour and reflection of community issues. That led to more requests from Malayalee associations in Singapore. I later challenged myself with longer plays like Silanthivalai (Spider Web), which brought me recognition in the Malayalam literary scene. I received Best Playwright, Best Director, and Best Author awards at the inaugural TV Sukumar Drama Competition by Kairalee Kala Nilayam in 1992.

What guides the themes in your stories?

Kamaladevi: I believe stories should reflect societal concerns, as my mentors from Malaysian Tamil radio often emphasised. My stories are rooted in real-life issues and fieldwork. I have visited places like red-light districts for stories such as Soorya Grahana Theru and written on topics like menstrual pain in Thaagam. This commitment to reflecting society has set my work apart from the love-centred narratives common during my time.

Can you share your experience while writing Sembawang?

Kamaladevi: Writing Sembawang was a challenge. It took over two years and I had to undergo two surgeries during that time. The research took me across Malaysia and Chennai, often under difficult conditions. I travelled with high fever at times and made several fruitless trips, but I persisted because I believed in capturing my community's stories. My daughter, Dr Anitha Devi Pillai, translated the novel into English. The translation was shortlisted for the Best Literary Book Award by the Singapore Book Publishers and for the international Singapore History Prize by the National University of Singapore. That recognition affirmed the effort invested by both of us.

Who supported you throughout your writing journey in the early years?

Kamaladevi: My mother was my first fan, but my husband, Mr Aravindakshan Pillai, became my greatest support. He adjusted his work and household commitments so I could write. He even accompanied me to Malaysia with our infant daughter for my radio work. He meticulously collected all my published articles, stories, and awards, keeping organised records of my career, which allowed me to focus on writing.

> ***Singaporean women are never truly defeated, and your stories matter.***

> ***I believe stories should reflect societal concerns. My stories are rooted in real-life issues and fieldwork.***

What are you currently working on?

Kamaladevi: I am working on two half-written manuscripts. The first is a magical realism novel set in Singapore, where the ordinary and extraordinary elements of nature intertwine. The second is a multi-generational novel centred on women, exploring their struggles, triumphs, and interconnected lives across different eras in Singapore. Both projects are deeply meaningful to me and offer fresh creative challenges.

Kamaladevi at the inaugural TV Sukumar Drama Competition

What is your advice to young women aspiring to break barriers in their fields?

Kamaladevi: Writing, like any journey, is built on continuous learning. Read widely, observe deeply, and draw strength from the resilience of the people around you. Singaporean women are never truly defeated, and your stories matter. Let your passion guide you. Let your resilience carry you through challenges. Believe that your voice matters. Writing became my way of capturing that strength and persistence. It could be yours too.

In Conversation with

Mr Dinesh Vasu Dash

by Sujith Sivaram

Minister of State for Culture, Community and Youth,
Minister of State for Manpower, and Mayor of South East District

About Dinesh

Dinesh is a third-generation Singaporean with ancestral roots in Varkala, Kerala.

Prior to entering politics, he served as the chief executive of the Agency for Integrated Care, Senior Director in the Ministry of Health (Singapore). He oversaw national vaccination operations during the COVID-19 pandemic and the rollout of Healthier SG, a preventive health programme. He served as a Brigadier General commanding 2nd People's Defence Force in the Singapore Armed Forces. During his time in the military, he was deployed to Afghanistan in 2009 for eight months. He was the ground commander during the Trump-Kim summit in Singapore in 2018. He also served as the lead coffin bearer, the only Indian, in the state funeral of former Prime Minister Lee Kuan Yew in 2015.

He served as a member of the Advisory Council on Community Relations in Defence (ACCORD). He was also an EXCO member of SINDA and a Board member of the Hindu Advisory Board.

Dinesh is married to Rathiga Velaithan, a former cancer researcher in the public sector, and they have three children. He is a fan of heavy metal music and rock music, and plays golf.

Sujith Sivaram: Thank you so much, Sir, for consenting to be featured in Onopaharam 2025, the Singapore Malayalee Association's annual publication. We are truly honoured, and it is my pleasure to be interviewing you today. First of all, congratulations on your recent election victory and appointment as Minister of State for Culture, Community and Youth. We are all so proud of you. How are you feeling, and did you see this coming for some time?

Dinesh Vasu Dash: Thank you very much. To me, being elected is simply another way to serve the community, just as I did when volunteering with the Singapore Malayalee Association and other organisations, including the Sree Narayana Mission. I am deeply grateful to the people of East Coast for placing their trust and confidence in me.

Sujith: Your illustrious career in public service is a testimony to your sincerity and commitment to serving people. How did this sense of service begin for you?

Dinesh: The sense of service and love for country were values instilled in me from a very young age by my parents. My father, in particular, who served in the Singapore Police Force for over 30 years, was a key influence.

Sujith: That's so interesting. Let's take a step back to your childhood. Could you share some of your fondest memories of growing up in Singapore as a Malayalee?

Dinesh: Many of my childhood memories as a Malayalee are tied to community activities. I especially remember sports days at the Sree Narayana Mission, speaking Malayalam with my parents and grandmother, and, of course, enjoying the wonderful food during Onam.

"Today, many prominent civil servants, professionals, and entrepreneurs are proud Malayalees, which is significant for a community that makes up less than 0.05% of the population. We can be proud of our achievements."

Sujith: Thank you so much for sharing that. How have you seen the Malayalee community in Singapore evolve over the years?

Dinesh: I think the Malayalee community has grown from strength to strength. Today, many prominent civil servants, professionals, and entrepreneurs are proud Malayalees, which is significant for a community that makes up less than 0.05% of the population. We can be proud of our achievements.
However, more can be done to ensure we continue to thrive in the future. For example, we need to focus on better integration between Malayalees born in Singapore and those who are newer citizens. I know of organisations like the Naval Base Kerala Library that use music and art to bridge these gaps. These efforts are valuable and should be encouraged.

Sujith: In everyone's life, there are often one or two people who serve as a major inspiration. Has that been true for you?

Dinesh: Absolutely. My father has always been my role model, confidant, and hero. He played a central role in our family and continues to inspire me. More broadly, I have always admired our founding Prime Minister, Mr Lee Kuan Yew. His dedication to Singapore and his vision shaped the country we live in today.

Sujith: As you know, the Singapore Malayalee Association and other Malayalee organisations are run by passionate volunteers. What advice would you give us on how best to serve the community?

Dinesh: The Singapore Malayalee Association and other groups have done commendable work over the years. I would encourage you to continue these efforts while also thinking about how you can contribute to building the Singapore of tomorrow. Focus on initiatives that integrate both long-standing and newer members of the community. Use the arts, sports, and storytelling to preserve our culture and share it with the younger generation and with other communities.

Sujith: Thank you, Sir. We will surely take that to heart. Since it's the season of Onam, could you share your favourite Onam memory?

Dinesh: My favourite memory is enjoying my grandmother's cooking during Onam. She was an exceptional cook and would insist we eat more than we could manage. Though she is no longer with us, I still enjoy the specially prepared Onam food during community celebrations or at my parents' and in-laws' homes.

"Today, many prominent civil servants, professionals, and entrepreneurs are proud Malayalees, which is significant for a community that makes up less than 0.05% of the population. We can be proud of our achievements."

Sujith: Finally, a bit of fun. What is your favourite Malayalam dish, and what do you cherish most about your Malayalee identity?

Dinesh: My favourite dish is Kerala-style fish curry. What I cherish most about being Malayalee is our rich and unique culture, especially our art and dance forms. I'm also always impressed by the creativity and adaptability of Malayalees.

Sujith: Thank you so much, Sir. It has been a pleasure speaking with you and learning more about your journey. We are grateful for your time and insights.

A Life Between Code and Culture

An Interview with Dr. Ganesh Iyer

by Dhanush Anilkumarapillai

Dr. Ganesh Neelakanta Iyer balances a distinguished dual career - as a computer science lecturer at the National University of Singapore and as a passionate Kathakali artist. Drawing on extensive industry experience and academic expertise, he teaches subjects such as agile software engineering, cloud computing, artificial intelligence, and data engineering. In parallel, Dr. Iyer has remained deeply rooted in the classical Indian art form of Kathakali, composing original works and promoting the tradition globally. His ability to integrate modern technology with cultural heritage defines his unique and impactful journey.

When you moved to Singapore, you feared you might have to give up Kathakali. What were your initial fears?

Ganesh: When I first moved to Singapore, my greatest fear was that I would have to let go of Kathakali - the art form that had defined so much of

who I was. Everything I knew about it was deeply rooted in Kerala, and I wasn't sure if I could find the same grounding in a new environment. I even questioned whether moving was the right decision. I had brought a few Kathakali tapes with me - just to hold on to a sense of home.

What changed your mind?
Ganesh: That fear began to ease when I met the Kalamandalam Biju Vanamali at an event at the Indian Embassy. He recognised my passion and introduced me to late KP Bhaskar, founder of Bhaskar's Arts Academy in Singapore. Under Kalamandalam Biju Vanamali's mentorship, I was able to continue training, and to this day, I remain his student.

Tradition and Transformation

How has your artistic journey evolved in Singapore?
Ganesh: Rather than fading, my cultural identity deepened. Singapore's multicultural environment inspired my guru Biju Vanamali and Late KP Bhaskar to explore narratives beyond Kerala. Productions like Badang, based on Malay folklore, and Journey to the East, which featured Chinese lyrics while maintaining traditional Kathakali ragas, showed me how the art form could evolve while staying rooted. These experiences helped me see that tradition doesn't have to mean rigidity. I was fortunate to be part of these productions and to perform them on stages across different countries.

What role has the Malayalee community played in this journey?
Ganesh: The Malayalee cultural community has been instrumental. Their commitment to preserving our heritage created a space for artists like me to grow. Figures like KP and Santha Bhaskar laid the foundation for classical Indian arts to flourish in Singapore, and their vision continues to inspire new generations. Personally, they were the people who gave me the opportunity to explore new horizons and better myself as a Kathakali artist.

Kathakali.AI

What inspired the creation of Kathakal.AI ?
Ganesh: I created KathakalAI.com to bring Kathakali into the digital age. The idea began as an experiment: could we use technology to help people understand the grammar of Kathakali? The gestures, expressions, and postures are incredibly rich but often inaccessible to the untrained eye. Drawing on my background in deep learning, I wanted to create a platform where users could interactively explore these aspects of Kathakali through my past and current research outputs.

What makes the Kathakal.AI project unique?
Ganesh: The most meaningful aspect is the team behind it - my students, none of whom had no prior exposure to Kathakali. They came from computer science and engineering backgrounds, yet they trained deep learning models to recognise mudras and expressions using machine vision and built an MLOPs platform to make it accessible to people. Together, we created a tool that is both educational and respectful of tradition.

How does the website work?
Ganesh: Users can explore different character types and facial expressions they encounter. In future, they will be able to better comprehend annotated mudras, view video demonstrations, and capture Kathakali costumes or mudras as well. The platform helps identify them and provides cultural context. This understanding can serve as a foundation for users to further their research and

appreciation of Kathakali.

Passing the Torch

What advice would you offer to young Malayalees living abroad?

Ganesh: Start with small, tangible steps - a workshop, a performance, a music session. These moments build a connection that feels personal. Culture is best passed down through experience. Reading or watching Kathakali performances online can be informative, but may leave gaps - especially where abstract concepts are involved. A hands-on experience and interaction with experts offers a much more holistic understanding.

What is needed globally to help artforms like Kathakali thrive?

Ganesh: Two things: access and imagination. Access comes from community and institutional support. Imagination means being open to new ways of expression - modern themes, new languages, or digital platforms - without losing authenticity. Coincidentally, it was these two things that allowed me, as a Kathakali performer, to thrive in Singapore.

Bringing Art into the Classroom

How has Kathakali shaped your teaching at NUS?

Ganesh: Kathakali has made me a more expressive educator. The art of storytelling, tone modulation, and physical expression naturally carries into my lectures. It helps make complex concepts more engaging and helps hold the attention of my students.

Have you noticed any personal growth from balancing these two worlds?

Ganesh: Definitely. The discipline and focus I've gained from years of performance help me manage academic pressures. The physical stamina and

breath control I developed through Kathakali have translated into calm and presence in the classroom.

Reimagining Tradition

You also did contribute to the Tusitala exhibition "Katha & Kali – Story Play." What was that like?

Ganesh: It was a fascinating experience. The team had done extensive research, but I brought in practical insights - how mudras flow, how expressions build, how veshams should be styled. It was a chance to ensure authenticity while exploring new mediums.

What role do digital projects like this play in cultural preservation?

Ganesh: They are essential. They provide entry points for new audiences, especially youth, who might not engage with traditional formats. This isn't a dilution of culture, but a continuation through adaptation.

Has your child shown interest in Kathakali?

Ganesh: Yes, my son has shown a growing interest. I expose him to performances and traditions, much like my father did with me. When we travel to India, he asks to visit Thiruvalla to watch Kathakali. He now learns the art formally from Kalamandalam Biju Vanamali and has even performed on stage in the recent Kathakali Festival. He also studies mridangam, which complements his appreciation of rhythm and performance.

• • •

THE COLISEUM® cinema redefined

WhatsApp "SUBSCRIBE" To 9336 1516 To Receive Updates

HAPPY ONAM
FROM
SINGAPORE COLISEUM - CELEBRATING THE LEGACY OF INTRODUCING MALAYALAM CINEMA TO SINGAPORE

Aashirvad Cinemas®
ANTONY PERUMBAVOOR

THIS ONAM,WE THANK YOU FOR BEING PART OF OUR JOURNEY FOR THE LAST 20 YEARS 🙏

Join us in celebrating the season with LALETTAN, a perfect family movie

"HRIDAYAPOORVAM" from 28th August

BEST WISHES FOR
A JOYOUS ONAM & ONOPAHARAM

SINGAPORE COLISEUM
WHERE MALAYALEE HEARTS MEET CINEMA ❤️

SINGAPORE COLISEUM @SGCOLISEUM @SGCOLISEUM SINGAPORECOLISEUM@GMAIL.COM

Interview with KAVITA THULASIDAS

by Shraddha Patil

Kavita Thulasidas is the designer and entrepreneur behind Stylemart, one of Singapore's most enduring names in luxury fashion. With a career spanning decades, she is renowned for her commitment to preserving Asian textile traditions and reinterpreting them through innovative, contemporary design. Her work reflects a deep respect for heritage and a passion for storytelling through fashion.

What does being a Singapore Malayalee mean to you, personally and creatively?

I come from a mixed heritage—my father is Malayalee and my mother is Sindhi. While I was exposed to both cultures growing up, I was certainly immersed more deeply in Malayalee culture. My father was very active in the community; he served as President of the Singapore Kairalee Kala Nilayam, so our lives revolved around cultural productions and dramas.

My childhood was filled with Bharatanatyam performances and singing—often singing Malayalam songs, even if I couldn't speak the language. In many ways, I was raised more as a Malayalee than a Sindhi, and that cultural grounding shaped who I am today. Festivals, food, dressing—these were everyday expressions of our heritage, and they left a lasting imprint on me.

Creatively, my artistic sensibilities are very much rooted in my Malayalee heritage, while my business acumen comes from my Sindhi side. I feel fortunate to have inherited the best of both worlds—art and business coming together in harmony.

How has your cultural heritage influenced your journey as a fashion designer and entrepreneur?

My mother has been a huge influence in shaping my aesthetic. From a young age, I would accompany her on her merchandising trips to India. While her work focused on the glamorous world of high-end fashion, what fascinated me was the world of indigenous crafts—the block printing, bandhini, and various

traditional techniques unique to each region we visited.

I still remember how exciting it was to meet artisans and pick up handcrafted pieces directly from their workshops. For me, those trips weren't just about business; they were a creative adventure and a privilege. Even as a teenager, I found myself drawn to the beauty of craftsmanship and the stories behind each technique.

Those early experiences nurtured a deep respect for heritage art forms and taught me how to blend luxury with craft—something that has become central to my design philosophy today.

> **"No one should be put in a box. Passion, hard work, and the desire to explore—that's what really counts."**

Stylemart has become synonymous with elegance and tradition. How do you balance preserving heritage while staying relevant in the modern fashion world?

One rule about fashion is that it is constantly evolving. I've never looked at it as striking a balance between old and new; instead, it's about allowing tradition and modernity to complement and enhance each other. Tradition, through textiles and crafts, enhances my aesthetic. It turns a simple garment into something meaningful.

In our culture, we take pride in how we present ourselves. Whether it's a bride on her wedding day or simply a woman riding pillion on a scooter with jasmine flowers in her hair, there's this sense of *shringara*—a Sanskrit word that beautifully captures love, romance, adornment, and aesthetic joy.

When you approach tradition with sensitivity, it can blend seamlessly with contemporary design. But fusion should never become confusion. Just like in music, where different notes come together in harmony, every element in fashion—whether it's the textile, embroidery, silhouette, or cut—needs to work together seamlessly.

Perhaps my mixed heritage has given me an instinct to constantly explore and marry different cultural influences. When done thoughtfully, it creates something timeless, where heritage and modernity aren't at odds but in conversation with each other.

Can you share an early memory or tradition from your upbringing that continues to inspire your work today?

Dance has always been a huge source of inspiration for me. I also have a deep love for history and art—all these passions allow your mind to travel beyond the present, into different places and eras. When you learn a dance form, especially classical ones, you don't just perform steps; you embody a character, you tell a story. That process of becoming someone else, of creating an imaginary world, gave me a way to express myself fully.

In many ways, that's exactly what I try to do through my designs. Every garment is like stepping into a different narrative—it carries its own story, character, and essence. Growing up, I also loved wandering through museums and immersing myself in ancient cultures. Studying history allowed me to imagine what life was like in a different time. That love for storytelling continues to shape my creative process today, reminding me that clothing can be more than just fashion—it can be a living, breathing piece of art from another world.

Has the Singapore Malayalee community influenced or supported you in ways you reflect on today?

Absolutely. The Malayalee community has been one of our earliest and most loyal supporters. My parents' business was built on the trust and patronage of this community—we've had the privilege of dressing two, sometimes even three generations of Malayalee brides.

That kind of longstanding support goes beyond business; it speaks of shared traditions, relationships

built over time, and a community that takes pride in supporting its own. I'm deeply grateful for that bond. It played a big role in helping us grow, both as a family business and as a brand rooted in culture.

What role can creative Malayalees in Singapore play in shaping our community's story and visibility?
I believe it's vital for us to be inclusive, not exclusive. Singapore is a melting pot of cultures, and our children grow up side by side with peers from all walks of life. If we don't actively pass down our own traditions—whether it's standing up when an elder enters the room, or enjoying a banana leaf sadya—these practices will quietly fade away.

I make it a point to celebrate Onam every year with a full sadya, not because we're farmers marking the harvest, but because of the deeper symbolism of gratitude, abundance, and community. These values are what we need to preserve and pass on.

But it can't stop with just our own celebrations. Our visibility and relevance grow when we also step outside our circle—when we participate in other communities' festivals, when we celebrate shared values across cultures. As a minority, we build strength not by isolating ourselves, but by building bridges. That's how our story continues to evolve and thrive in the Singapore mosaic.

LEGACY & LINEAGE

What has been one of the most meaningful moments in your career where you felt you were honouring your roots while breaking new ground?
Winning the Singapore Stories 2022 competition was a deeply meaningful milestone. The collection itself brought together intricate embroidery and centuries-old silk brocades, reinterpreted through contemporary silhouettes. It was my way of telling a story of heritage and migration, and of the craftsmanship that travels across generations and borders. Above all, it was a celebration of Asia's rich cultural tapestry and a tribute to the artisans and communities who have shaped our creative landscape.

Kavita's designs on the runway at Paris Fashion Week, with Kavita in the centre picture.

What made it truly special was the opportunity to represent Singapore and showcase our multicultural narratives on the global stage. When I later debuted at Paris Fashion Week, it felt like a moment where heritage and innovation walked side by side - proof that stories rooted in our part of the world could resonate internationally.

On a more personal level, the *Ente Veedu* exhibition at the Indian Heritage Centre was another defining moment. I was invited to create a collection, and I knew immediately that I wanted to focus solely on kasavu. Despite all the glitz and glamour in the fashion world, kasavu has always held a special place in my heart - it's timeless, elegant, and deeply rooted in our Malayalee identity.

Traditionally, kasavu tends to stay within a certain frame - you might pair a saree with a different blouse, tweak the border, or add some subtle block printing,

> "When you approach tradition with sensitivity, it can blend seamlessly with contemporary design. But fusion should never become confusion."

but it largely remains a saree. I wanted to take it further, to reimagine kasavu beyond its familiar boundaries.

Could I design a cheongsam silhouette out of a Kerala cotton saree? Could I create an avant-garde look that would make kasavu resonate with someone outside the Malayalee community? This project gave me the freedom to explore those questions and present kasavu in fresh, contemporary forms - garments that anyone, regardless of culture, could see themselves wearing.

The beautiful irony was that when the Indian Heritage Centre first approached me, they didn't even know I was Malayalee. Life works in wonderful ways sometimes. It felt like everything had come full circle, allowing me to honour my roots while sharing them with a wider audience in a new light.

For me, these moments, whether on a community stage or an international runway, are connected by the same thread: keeping our heritage alive while letting it evolve and shine in new spaces.

Do you think fashion can help preserve and express cultural identity, especially for younger generations?

Most definitely. Fashion is such a powerful form of identity. Preserving the craft—whether through your choice of fabrics or how you wear them—shapes your style and your story.

Interestingly, the world is now turning to the East for inspiration. Years ago, Christian Dior began using Indian embroidery. Today, Hermes plays with the saree. The East is a treasure trove of artistry and finesse.
One day, who knows—maybe Louis Vuitton will have a kasavu line! Fashion is a wonderful medium to carry our heritage forward in a contemporary way.

In a multicultural city like Singapore, how do you see Indian, and particularly Malayalee fashion evolving?

I see it evolving beyond its ethnic boundaries. At *Ente Veedu*, I didn't want kasavu to be something only Malayalees wore as sarees. I wanted to create silhouettes—dresses, jumpsuits—that anyone could wear, regardless of ethnicity.
It's about how you showcase the craft so that the world relates to it.

What advice would you give to young Malayalees in Singapore pursuing creative or unconventional careers?
This applies to all young people, not just Malayalees: stop mimicking the West. Look inward. We're sitting on a treasure trove of heritage but often don't take the time to explore it. Learn, research, and understand the nuances of your culture - that will give your work depth and authenticity.

And don't box yourself in just because you're Malayalee, or a minority. Ask yourself: What kind of

> **"I make it a point to celebrate Onam every year with a full sadya, not because we're farmers marking the harvest, but because of the deeper symbolism of gratitude, abundance, and community. These values are what we need to preserve and pass on."**

creator do I want to be? What legacy do I want to leave? How do I want the world to see me? You don't have to go mainstream to succeed - create your own playing field.

When I started, people often described me as an "Indian designer," which of course reflected part of my identity and roots. But at times, it felt like I was being placed in a narrow box - defined only by my ethnicity, rather than by the full range of what I wanted to express through my work. Over time, as my collections evolved and reached new platforms, I had to push past those boundaries and prove - to myself and to others - that I was capable of that and more.

Recognition is always humbling, but what matters most is staying true to your creative journey and letting your work speak for itself.

No one should be put in a box. Passion, hard work, and the desire to explore - that's what really counts. In many ways, my own family reflects that creative spirit. My dad's father, Mr. T N Karunan, was a poet, and my mum's father was a businessman doing suitings for British officers. Creativity runs deep on both sides. And I guess I'm just continuing that story in my own way.

With best compliments from

KGM

K.G.M. BROTHERS CONTRACTORS PTE LTD

180 Kitchener Road, City Square Mall #06-08, Singapore 208539

Reg. No: 198401827G

Rajesh Sreenivasan: Legal Visionary Recognised Globally

Rajesh Sreenivasan, a long-standing member of the Singapore Malayalee Association, has been named one of the Top 20 Global Practitioners in the Financial Times Innovative Lawyers 20th Anniversary Report. As Head of Technology, Media & Telecommunications at Rajah & Tann Singapore, Rajesh has been a driving force in legal innovation for nearly two decades.

His pioneering work in LegalTech and transformation has reshaped legal services both regionally and globally. This prestigious recognition honours not only his individual excellence, but also reflects the rising influence of Singapore's legal sector and the Malayalee community in global arenas.

Viswa Sadasivan: A Pioneer in Singapore's Media Landscape

Viswa Sadasivan, Advisor and former President of the Singapore Malayalee Association, has been inducted into the Singapore Media Industry Hall of Fame — a milestone honouring his over 40 years of contribution to media and public discourse in Singapore.

A household name since his early days at the Singapore Broadcasting Corporation, Viswa hosted impactful programmes such as Feedback, Today in Parliament, and Talking Point. He pushed boundaries in election coverage, policy development, and televised political debate. As founder of Inconvenient Questions, he continues to champion bold, incisive public dialogue.

In Memoriam

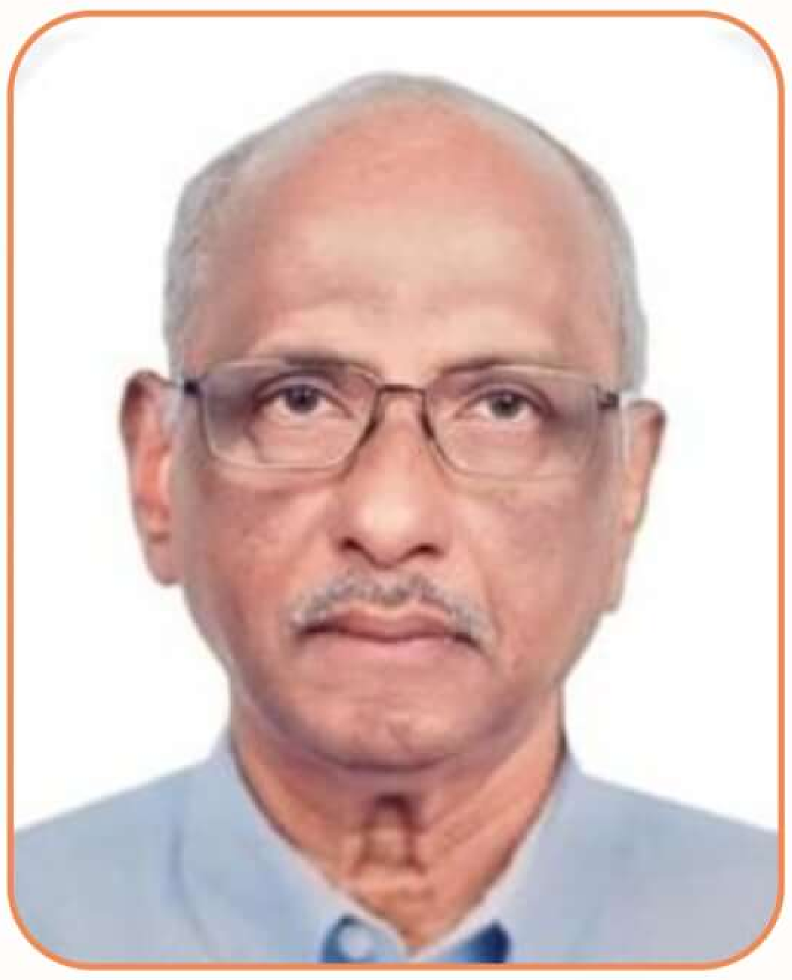

Sambasivan
S/O Damodharan
15/06/2024

Alice John
22/08/2024

Laveena Roshan
29/09/2024

P K Koshy
07/04/2025

Mathilagath Surendran
11/06/2025

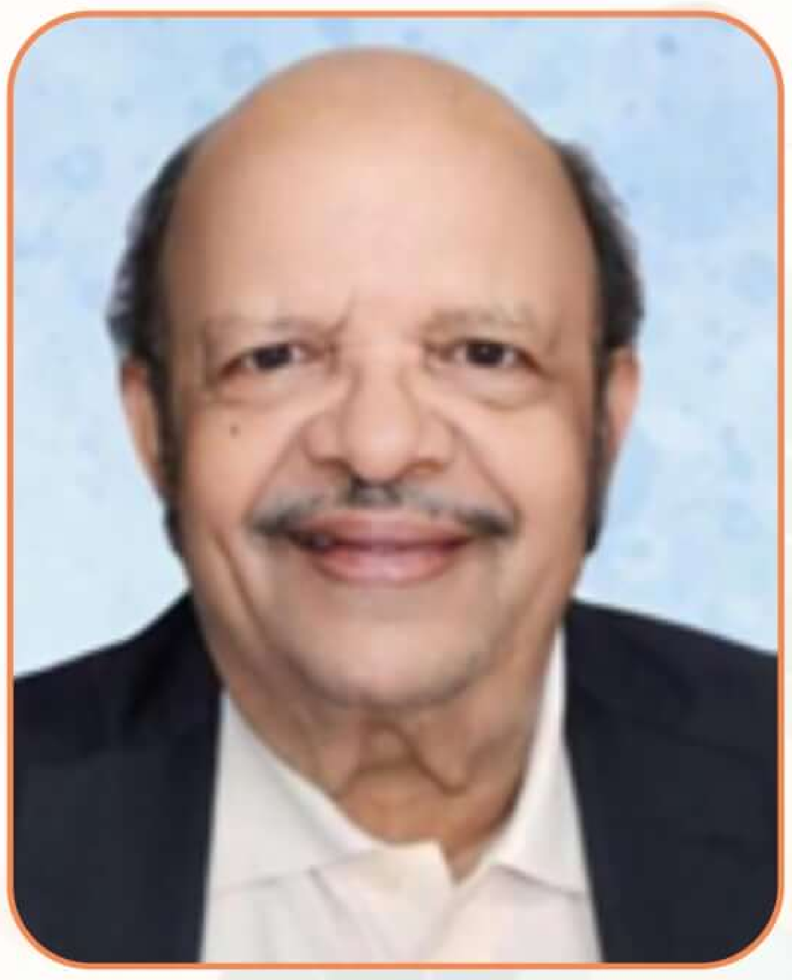

Reviendran Gopal Pillay
("Pulickal Ravi")
14/06/2025

In Memoriam

Mr P. K. Koshy

The Singapore Malayalee Association held a deeply moving memorial service on 2 July at the SMA Hall to honour the life and legacy of Mr P. K. Koshy, longtime community pillar and former President of the Association. It was a heartfelt gathering, graciously hosted by Mr Bimel Ram.

The evening began with a warm welcome address by SMA President Mrs Sunu Sivadasan Ghani, who reflected on Mr Koshy's steadfast presence and unwavering encouragement over the years. She fondly recalled how his uplifting text messages after every major event had become a source of quiet reassurance for many.

Mr. Koshy began his journey with the Singapore Malayalee Association in the late 1990s

Mr Koshy began his journey with the Singapore Malayalee Association in the late 1990s and went on to serve in numerous leadership roles, culminating in his presidency from 2009 to 2015. He guided SMA with vision and heart, shaping its growth during a pivotal period.

Several past Presidents -Mr V. P. Nair, Mr Dollah, Mr Jayakumar, Mr Viswa, Mrs Sarala Raman (wife of former President G. Raman), and Mr Ullas - shared moving tributes to Mr Koshy, each highlighting his leadership, kind heart, and ever-present warm smile. Mr Chandra Mohan, the Association's legal advisor, remembered his unshakable composure even in difficult moments. Mrs Sarojini Chandran and Rajamma Aunty also recalled his steadfast support for the Women's Wing and their initiatives.

At the heart of everything, he was also a devoted family man - grounded in love, guided by values.

A life devoted to community, leadership, and legacy

Mr Muralee (MC member) praised Mr Koshy's punctuality and dignified appearance, sharing a humorous story about trying to coach him through a tricky Malayalam greeting. Mr Anil (MC member) spoke of his immense respect for Mr Koshy, crediting him with the encouragement he received during his Varnam art exhibitions. Mr Dinesh (MC member) fondly noted that, in all his years of knowing him, he never once saw Mr Koshy lose his temper.

Trustee Mr Samuel offered a more personal reflection, remembering Mr Koshy as a strict but devoted father, who ensured his children never missed church on Sundays.

The evening concluded with a heartfelt note of thanks from Mr Koshy's son, Mr Mathew, who expressed his gratitude to all those present. He closed by saying that, after hearing the many tributes, it was abundantly clear why the SMA held such a special place in his father's heart.

Mr Koshy guided SMA with vision.

"He was a self-assured man, confident enough to seek, with great patience, a spectrum of viewpoints. This quality of active listening is far superior to imposing our viewpoints, often self-righteously. The former gives you the benefit of ideas and the quiet time needed to process them and arrive at a decision. Also, because you heard them out, those in the audience are more inclined to go along with you. I have since tried to emulate this quality. Mr PK Koshy was a natural leader."

– Mr. Viswa Sadasivan

"A quiet and unassuming person, Koshy is a fantastic team player. He is not only hardworking but also reliable and dependable. A man of few words and more actions, Koshy's contributions to the Asia Pacific Malayalee Conference (APMC)in 2004 and the production of the first ever Singapore Malayalee Directory in the same year is commendable."

– Mr. Dollah

"നിസ്വാർത്ഥ സേവനത്തിന്റെ പ്രതീകവുമായ ശ്രീ. പി. കെ. കോശിയെ ഓർക്കുമ്പോൾ, ആദരവും സ്നേഹവും കൊണ്ട് മനസ്സ് നിറയുന്നു.

അദ്ദേഹം ഒരു സംഘടനാ നേതാവ് എന്നതിലുപരി, ഏവർക്കും ആശ്രയിക്കാവുന്ന ഒരു മനോഹരമായ സാന്നിധ്യമായിരുന്നു. സഹായം ആവശ്യമുള്ളവർക്ക് ആശ്വാസവും, പ്രതിസന്ധികളിൽ താങ്ങും തണലുമായിരുന്നു ആ സ്നേഹനിധിയായ വ്യക്തിത്വം. പുഞ്ചിരിയോടെ ഏതു കാര്യത്തിനും മുന്നിട്ടിറങ്ങുന്ന, നമ്മുടെ സമൂഹത്തിന്റെ വിശ്വസ്തനായ കാരണവരായിരുന്നു അദ്ദേഹം.

പ്രതിസന്ധി ഘട്ടങ്ങളിൽ പതറാതെ, കരുതലോടെയും ധൈര്യത്തോടെയും അദ്ദേഹം സമൂഹത്തെ നയിച്ച രീതി, ഇന്നും നമുക്കെല്ലാവർക്കും ഒരു പാഠപുസ്തകമാണ്. അദ്ദേഹം പകർന്നുതന്ന മൂല്യങ്ങളും, അദ്ദേഹം തെളിച്ച വഴിയുമാണ് ഇന്നും നമ്മുടെ സംഘടനയുടെ ശക്തി. ആ ഓർമ്മകൾ നമ്മെ മുന്നോട്ട് നയിക്കാനുള്ള ഊർജ്ജമായി എന്നും നിലകൊള്ളും.

പ്രിയപ്പെട്ട കോശി സാറിന്റെ ആത്മാവിന് നിത്യശാന്തി നേരുന്നു. ആ ഓർമ്മകൾക്ക് മുന്നിൽ എന്റെ ആദരപൂർണ്ണമായ പ്രണാമം."

– Mr Ullas Kumar

spice junction

authentic taste of kerala

126 Race Course Rd, Singapore 218585

Phone: +65 63417980 +65 81253666

www.spicejunction.com.sg

ബെന്യാമിൻ

ചാറ്റ് ജിപിറ്റിയുടെ കാലത്ത്
നാം എന്തുവായിക്കണം?

വായനയുടെ പ്രാധാന്യത്തെക്കുറിച്ച് ഇക്കാലത്ത് അധികം വാചാലമായി പറയേണ്ടതില്ല. കാരണം അത് കൃത്യമായി കുട്ടികളിൽ എത്തിക്കാൻ നമ്മുടെ അദ്ധ്യാപകരും ലൈബ്രറി പ്രവർത്തകരും എഴുത്തുകാരും നിരന്തരം ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ട്. വായന ജീവിതത്തിൽ എത്ര അനിവാര്യമാണെന്ന് അവർ ഏറെക്കുറെ മനസിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞു.

> **അപ്പോഴാണ് വായനയിൽ നിന്ന് നാം സമ്പാദിക്കേണ്ടത് അറിവല്ല, ജ്ഞാനമാണെന്ന തിരിച്ചറിവ് നമുക്കുണ്ടാവുന്നത്.**

എന്നാൽ എന്തുവായിക്കണം എന്നതാണ് അവരെ അലട്ടുന്ന പ്രധാന പ്രശ്നം. ഒരു ലൈബ്രറിയിൽ എത്തിയാൽ ആയിരക്കണക്കിനു പുസ്തകങ്ങളാണ് അവരെ കാത്തിരിക്കുന്നത്. അതും പല വിഭാഗങ്ങളിൽ പെടുന്നവ. തങ്ങളുടെ കുട്ടികൾക്ക് വായന വേണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്ന മാതാപിതാക്കളും അധ്യാപകരും അവർക്ക് പലപ്പോഴും നിർദ്ദേശിക്കുക വൈജ്ഞാനിക പുസ്തകങ്ങൾ ആവാം. വായനയിലൂടെ അറിവ് വർദ്ധിപ്പിക്കുക എന്നതാണ് അവരാഗ്രഹിക്കുന്നത്. അറിവ് എന്നാൽ ഇൻഫോർമേഷൻ ആണെന്ന് അവർ തെറ്റിദ്ധരിച്ചിരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഗൂഗിളിന്റെയും ചാറ്റ് ജിപിറ്റിയുടെയും എഐയുടെയും കാലത്ത് വിയറ്റ്നാമിന്റെ തലസ്ഥാനമേത്? അമേരിക്കയുടെ ആദ്യ പ്രസിഡന്റ് ആര്? ഏറ്റവും ചെറിയ രാജ്യമേത്? ബെർമുഡ ട്രയാങ്കിൾ എവിടെ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു? എന്നിങ്ങനെയുള്ള അറിവുകൾ കാണാതെ പഠിച്ച് തലച്ചോറിൽ ശേഖരിച്ചു വയ്ക്കേണ്ട ഒരു കാര്യവുമില്ലാതെ ആയിട്ടുണ്ട്. ഓർമ്മശക്തി പരിശോധിക്കുന്ന ക്വിസ് മത്സരങ്ങളിൽ സമ്മാനം നേടാം എന്നതല്ലാതെ അതുകൊണ്ട് വേറെ ഗുണങ്ങളൊന്നുമില്ല. ഈ അറിവുകൾ എല്ലാം ഇന്ന് വിരൽത്തുമ്പിൽ ലഭ്യമാണ്.

അപ്പോഴാണ് വായനയിൽ നിന്ന് നാം സമ്പാദിക്കേണ്ടത് അറിവല്ല, ജ്ഞാനമാണെന്ന തിരിച്ചറിവ് നമുക്കുണ്ടാവുന്നത്. എന്താണ് ജ്ഞാനം? നമ്മുടെ ജീവിതത്തിനു പുതിയ കാഴ്ചപ്പാടുകൾ സമ്മാനിക്കുന്നത്, തിരിച്ചറിവുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നത്, പുതിയ വെളിച്ചം നൽകുന്നത്, നമ്മെ നമ്മുടെ പരിമിതികളിൽ നിന്ന് മോചിപ്പിക്കുന്നത് എന്താണോ അതാണ് ജ്ഞാനം. ഒന്നും ഒന്നും കൂട്ടിയാൽ രണ്ട് എന്നത് അറിവ്. ഇമ്മിണി വലിയ ഒന്ന് എന്നത് ജ്ഞാനം.. അത് നമ്മൾ ഗൂഗിളിൽ തിരഞ്ഞാലോ റീലുകൾ കണ്ടാലോ ചാറ്റ് ജിപിറ്റിയോട് ചോദിച്ചാലോ കിട്ടില്ല. അവിടെയാണ് പുസ്തകങ്ങളുടെ പ്രസക്തി. എങ്ങനെയുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ, കഥകൾ, നോവലുകൾ, കവിതകൾ, ആത്മകഥകൾ, ജീവചരിത്രങ്ങൾ, യാത്രാവിവരണ

ങ്ങൾ, ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ. അതിലൂടെ നാം അതുവരെ കണ്ടുപരിചയിച്ചിട്ടില്ലാത്ത മനുഷ്യരെയും ജീവിതങ്ങളെയും അനുഭവങ്ങളെയും സംസ്കാരങ്ങളെയും ഭൂവിഭാഗങ്ങളെയും അടുത്തറിയുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണ് മനുഷ്യർ ജീവിച്ചിരുന്നത്, ഇത്തരം അനുഭവങ്ങൾ നേരിട്ട മനുഷ്യർ നമുക്ക് ചുറ്റുമുണ്ടായിരുന്നു, ഇങ്ങനെ ചില ദുരന്തങ്ങളെ അതിജീവിച്ചാണ് മനുഷ്യരും സമൂഹവും ഇവിടെവരെ എത്തിയത് എന്നെല്ലാം ആ പുസ്തകങ്ങൾ നമുക്ക് പറഞ്ഞു തരും. അങ്ങനെ ഒരു പുസ്തകം വായിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ നമ്മൾ പിന്നെ പഴയ ആളേ ആയിരിക്കില്ല. നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ ഒരു പുതിയ വെളിച്ചം നിറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. നമുക്ക് ഒരു പുതിയ കാഴ്ചപ്പാട് ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞു. അതിലൂടെ നാം കൂടുതൽ സംസ്കാരചിത്തരായ, കാരുണ്യമുള്ളവരായ, സഹാനുഭൂതിയുള്ളവരായ, സ്നേഹമുള്ളവരായ, മാനവീക ബോധമുള്ള മനുഷ്യരായി പരിണമിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

> **ഒരു പുസ്തകം വായിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ നമ്മൾ പഴയ ആളായിരിക്കില്ല. നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ ഒരു പുതിയ വെളിച്ചം നിറഞ്ഞിരിക്കും**

ഒരു ഉദാഹരണം പറയാം. ഞാൻ അടുത്തിടെ വായിച്ചത് ദക്ഷിണാഫ്രിക്കയിൽ ജനിച്ച് ഇപ്പോൾ ലോകം അറിയുന്ന സ്റ്റാന്റ് അപ്പ് കൊമേഡിയനായ ട്രെവർ നോവയുടെ 'ബോൺ എ ക്രൈം' എന്ന ആത്മകഥയാണ്.

ആ രാജ്യത്ത് വർണ്ണവിവേചനം നിലനിന്നിരുന്ന കാലത്ത് വെള്ളക്കാരനായ പിതാവിനും കറുത്ത വർഗ്ഗക്കാരിയായ മാതാവിനും ജനിച്ച നോവ സ്വന്തം ജീവിതത്തിൽ നേരിട്ട വിവേചനങ്ങൾ, ആത്മ സംഘർഷങ്ങൾ, പരിഹാസങ്ങൾ, ഉപേക്ഷിക്ക ലുകൾ; അതിനെയെല്ലാം അതിജീവിച്ച വിധം ഒക്കെ നാം ഈ പുസ്തകത്തിലൂടെ വായിച്ചറിയുന്നു. ദക്ഷിണാഫ്രിക്ക, നെൽസൻ മണ്ടേല, വർണ്ണ വിവേ ചനം, എന്നൊക്കെ നാം വൈജ്ഞാനിക ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്ന് വായിച്ചറിയുന്നു എങ്കിൽ, ആ കാലത്തെ ഒരു മനുഷ്യരുടെ അനുഭവം എന്തായിരുന്നു എന്ന് ഈ പുസ്തകം നമുക്ക് അനുഭവിപ്പിച്ച് തരുന്നു. അതിലൂടെ നാം നമുക്ക് അന്യമായിരുന്ന ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളെ സ്വന്തം അനുഭവം പോലെ മനസ്സിലാക്കുന്നു. നമ്മുടെ

> **ഇന്ന്, യുദ്ധം വേണം, യുദ്ധം വേണം, എന്ന് അലറുന്ന മനുഷ്യരെ നാം നമ്മുടെ ചുറ്റും കാണുന്നു. അവർ ഒരിക്കലും യുദ്ധത്തിലൂടെ കടന്നുപോയ മനുഷ്യരുടെ അനുഭവങ്ങൾ പറയുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചിട്ടില്ല എന്നുറപ്പ്.**

ഉള്ളിൽ അക്കാലത്തെ അവിടെ ജീവിക്കാൻ വിധിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യരുടെ സഹജഭാവം ഉണ്ടാവുന്നു. ലോകത്തെവിടെയും ഇനി വർണ്ണവിവേചനം ഉണ്ടാവരുത് എന്നൊരു ജാഗ്രത നമ്മുടെ ബോധത്തിൽ നിറയുന്നു. നമ്മുടെയുള്ളിൽ അതൊരു രാഷ്ട്രീയാ യുധമായി പരിണമിക്കുന്നു. അതാണ് ജ്ഞാനം. ട്രെവർ നോവയെക്കുറിച്ച് വിക്കിപീഡിയ നോക്കിയാൽ കിട്ടുന്ന അറിവിൽ നിന്ന് അങ്ങനെയൊരു ബോധം നമ്മുടെയുള്ളിൽ നിറയുകയില്ല.

ഇന്ന്, യുദ്ധം വേണം, യുദ്ധം വേണം, എന്ന് അലറുന്ന മനുഷ്യരെ നാം നമ്മുടെ ചുറ്റും കാണുന്നു. അവർ ഒരിക്കലും യുദ്ധത്തിലൂടെ കടന്നുപോയ മനുഷ്യരുടെ അനുഭവങ്ങൾ പറയുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചിട്ടില്ല എന്നുറപ്പ്. ഇന്ന് പലരും വർഗ്ഗീയമായ ഭിന്നിപ്പിനും കലാപത്തിനും ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു. അവർ കലാപങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്ന മുറിവുകളെക്കുറിച്ച് ഒരിക്കലും വായിച്ചറിഞ്ഞവർ ആയിരിക്കില്ല. നമ്മുടെ ചുറ്റും പലരും ആത്മഹത്യ ചെയ്യുന്ന വാർത്തകൾ കേൾക്കുന്നു. അവർ ജീവിതത്തിന്റെ തീക്ഷ്ണവും മുറിവേൽക്കുന്നതുമായ അനുഭവങ്ങളെ നേരിട്ടവർ കടന്നുപോയതെങ്ങിനെ എന്ന് വായിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ള വരല്ല. ഓരോ പുസ്തകങ്ങളും നമുക്ക് നാളെയിലേക്കുള്ള ഒരു പിടിവള്ളിയാണ്. അത്തരം അനുഭവങ്ങൾ നമുക്കുണ്ടാവുമ്പോൾ അതിനെ എങ്ങനെ അതിജീവിക്കാമെന്ന ജ്ഞാനം പകർന്നു നൽകുന്നവ.

വായന നമുക്ക് പ്രത്യക്ഷത്തിൽ നൽകുന്ന ഭാഷാ പരിജ്ഞാനം, ഏകാഗ്രത, സ്വപ്നം കാണാനുള്ള കഴിവ്, ഒരു ജീവിതത്തിൽ പല ജീവിതങ്ങൾ ജീവിക്കാനുള്ള അവസരം, എന്നിവയ്ക്ക് പുറമേ ഇതാണ് ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടത് എന്ന് കരുതുന്നു. അത്തരത്തിൽ നമ്മുടെ വായനകളെ ചിട്ടപ്പെടുത്താൻ നമുക്ക് കഴിയേണ്ടതുണ്ട്.

• • •

ഗീതു സനൂപ്

തിത്തേയി

> "എല്ലാവരും ഭ്രാന്തിയെന്ന് വിളിച്ചവൾ തനിക്കൊരു നിധിച്ചെപ്പായിരുന്നു. കടംകഥകളും കവിതകളും നിറഞ്ഞൊരു നിധിച്ചെപ്പ്"

'അജയാ, നീയറിഞ്ഞോ?, തിത്തേയി മരിച്ചൂത്രേ!"

തൊട്ടടുത്ത പലചരക്കു കടയിലെ കൃഷ്ണേട്ടനാണ്. അവധി ദിവസങ്ങളിൽ പതിവുള്ള സായാഹ്ന നടത്തത്തിൽ ആയിരുന്നു ഞാനപ്പോൾ. ആകാശത്തിനും ഭൂമിയ്ക്കും ഒരേ നിറം. ആ ചുവപ്പ് നിറം പതിയെ പതിയെ എന്റെ ഹൃദയത്തിലേയ്ക്കും വ്യാപിച്ചു. ചോരച്ചുവപ്പ്.

"ശ്രീക്കുട്ടാ...'
പരിഭ്രാന്തമായൊരു ശബ്ദം ചെവിയിൽ മുഴങ്ങുന്നു. കുഞ്ഞിനെ നഷ്ടപ്പെട്ടൊരു അമ്മക്കിളിയുടെ നെഞ്ചുലഞ്ഞ കരച്ചിൽ.

കൈനിറയെ കുപ്പിവളകളും, വാരിച്ചുറ്റിയ മുഷിഞ്ഞ ചേലയും, തനിയെയുള്ള സംസാരവും, വായുവിൽ കൈ ചുഴറ്റിയുള്ള നടപ്പുംകൊണ്ട് തിത്തേയി കുട്ടികൾക്കൊരു പേടിസ്വപ്നമായിരുന്നു.
ആ ദിവസംവരെ തനിക്കും.

ശക്തമായ ഇടിയും കൊള്ളിയാനുമായി ആർത്തലച്ചു പെയ്തൊരു തുലാവർഷമഴയിൽ തന്നെ സുരക്ഷിതമായി വീട്ടിലെത്തിച്ചത് അവരാണെന്ന് ആരോടും പറഞ്ഞില്ല. അമ്മയോടുപോലും.

എന്തോ, അമ്മയ്ക്കവരെ ഇഷ്ടമല്ലായിരുന്നു. 'അശ്രീകരം' എന്ന വാക്കാണ് തിത്തേയിയെ കുറിച്ച് പറയാൻ അമ്മ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. പിന്നീട് അവരെ കാണുമ്പോൾ അമ്മ പുഞ്ചിരിച്ചു തുടങ്ങി. തിത്തേയി തിരിച്ചും.

ആദ്യമായി 'ശ്രീക്കുട്ടാ' എന്നവർ വിളിച്ചപ്പോൾ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു തന്നെ തിരുത്തി, 'ഞാൻ ശ്രീക്കുട്ടനല്ല, അജയനാണ്.'
അപ്പോഴുമവർ ചിരിച്ചു.

പിന്നീടൊരിക്കൽ അച്ഛമ്മ പറഞ്ഞാണറിഞ്ഞത്, തിത്തേയിയുടെ മകന്റെ പേരായിരുന്നു ശ്രീക്കുട്ടൻ. ആ കുട്ടിയുടെ അച്ഛൻ ആ

കുട്ടിയെ കൊലപ്പെടുത്തി, ആത്മഹത്യ ചെയ്യുകയായിരുന്നു. കാരണമെന്തെന്ന് ആർക്കും അറിയില്ല. പക്ഷേ, കുറ്റപ്പെടുത്തലുകളെല്ലാം സ്വാഭാവികമായി തിത്തേയിക്കെതിരെ തന്നെ.

> **പിന്നീടൊരിക്കലും 'ശ്രീക്കുട്ടാ' എന്നാരുമെന്നെ വിളിച്ചിട്ടില്ല**

അന്നും അമ്മ പറഞ്ഞു, 'അശ്രീകരം'. പക്ഷേ, എന്തിനോ അമ്മയുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞിരുന്നു.

കളിക്കാനെന്നുള്ള വ്യാജേന വീടിനു പുറത്തേക്കുള്ള യാത്രകളെല്ലാം പിന്നീട് തിത്തേയിയെ തേടിയുള്ള തായി.

എല്ലാവരും ഭ്രാന്തിയെന്ന് വിളിച്ചവൾ തനിക്കൊരു നിധിചെപ്പായിരുന്നു. കടംകഥകളും കവിതകളും നിറഞ്ഞൊരു നിധിച്ചെപ്പ്.

ശിവക്ഷേത്രത്തിനു മുന്നിലെ ആ മരത്തിനടുത്ത് എപ്പോഴും ഉണ്ടാവും.
അങ്ങിനെയൊരിക്കൽ അടുത്ത് ചെന്നിരുന്നപ്പോഴാണ് ആദ്യമായി അവരൊരു പാട്ട് പാടിയത്.

'അമ്മേ അമ്മേ അമ്മേ നമ്മടെ അമ്പിളിയമ്മാവനെപ്പോ വരും അമ്മിണി താരക കുഞ്ഞിന്റെ കൂടെ അത്താഴമുണ്ണാനെപ്പോ വരും...'
ഒരു പത്തു വയസ്സുകാരന്റെ ഹൃദയം നിറയാൻ മറ്റെന്തു വേണം? പ്രത്യേകിച്ച് ഒരു താരാട്ട്പാട്ടുപോലും പാടിത്തരാത്ത ഒരമ്മയാണ് ഉള്ളതെങ്കിൽ.

അന്നുമുതൽ ഒരുപാടിഷ്ടമായിരുന്നു തിത്തേയിയെ. സ്ഥിരമായി ആ പാട്ട് പാടിത്തരും.

അങ്ങനെയൊരു ദിവസം
'അമ്പലപ്പാവയും വേണ്ടല്ലോ
കമ്പിളി തൊപ്പിയും വേണ്ടല്ലോ"
എന്ന് പാടിയപ്പോൾ ഞാൻ ചോദിച്ചു, 'എന്താ തിത്തേയി ഈ അമ്പലപ്പാവയും കമ്പിളി തൊപ്പിയും, ഞാനിതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ലല്ലോ?

അച്ഛനില്ലാത്ത ദരിദ്രനായ ആ കുട്ടിക്ക് അതെല്ലാം കിട്ടാക്കനി തന്നെയായിരുന്നു.

'തിത്തേയിയുടെ വീടെവിടെയാ? ശരിക്കുള്ള പേര് ശ്രീദേവിയെന്നാണോ? ഹരിയേട്ടൻ പറഞ്ഞല്ലോ.
മറുപടി ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല തിത്തേയി. ഒന്ന് ചിരിച്ചു, അത്രമാത്രം.

അന്ന് രാത്രിയിൽ അച്ഛമ്മയോട് ഇതേ ചോദ്യം ആവർത്തിച്ചപ്പോൾ കിട്ടിയ മറുപടി ഇന്നും ഓർമ്മയിലുണ്ട്.

'ഒന്നിന്ന് മുറിച്ചെടുത്ത അര തന്നെ അവളും. പറഞ്ഞുവരുമ്പോ നമ്മടെയൊക്കെ ചോര. പന വെട്ടിയ കുറ്റിയൊന്നുമല്ല, നല്ല അസ്സൽ പട്ട്ള് വെട്ടിയകുറ്റിയന്നെ. പൊട്ടും പൊടിപ്പും ഓക്കേണ്ട്. പറഞ്ഞിട്ടെന്താ? സുകൃതക്ഷയം!.

അച്ഛമ്മയോട് ഒരിക്കലും ദേഷ്യപ്പെടാത്ത അമ്മയന്ന് ദേഷ്യപ്പെട്ടു. പിന്നെ കരഞ്ഞുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു,
'എന്റെ കുഞ്ഞിനെ വശീകരിച്ച് വച്ചിരിക്കാ ആ അശ്രീകരം. കുഞ്ഞിന്റെ അച്ഛനെപ്പോലെ തന്നെ.'
"എന്തിനാ സുമേ മരിച്ചുപോയവരെ കുറിച്ച് ഇല്ലാവചനം പറയണെ? ശ്രീദേവിയുടെ വിവാഹത്തിന് മുൻപ് എന്റെ മോനൊരു ഇഷ്ടമുണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളത് നേരാ. പക്ഷേ, ഒരിക്കലും നീ പറയണ തെറ്റൊന്നും അവൻ ചെയ്തിട്ടില്ല. എനിക്കുറപ്പാ.'
അച്ഛമ്മയും കരഞ്ഞു. കൂടെ ഞാനും.

പിന്നെ പിന്നെ തിത്തേയിയെ കണ്ടാൽ മിണ്ടാതായി. അടുത്തേക്ക് പോകാതായി. അമ്മയും അച്ഛമ്മയും കരയുന്നത് കാണാൻ വയ്യ.

അങ്ങനെ ഒരു വിഷുക്കാലം
ശിവക്ഷേത്രത്തിലെ മതിലിനോട് ചേർന്നൊരു കണിക്കൊന്ന മരമുണ്ട്. കണിവയ്ക്കാനുള്ള പൂ തേടി അന്നവിടെ പോയി.
എന്നെ കണ്ടതും കയ്യിലൊരു പൊതിയുമായി 'ശ്രീക്കുട്ടാ..' എന്ന് വിളിച്ചോടിവന്നു.

ആ പൊതിയിലൊരു മഞ്ഞനിറമുള്ള പാവയും കമ്പിളി തൊപ്പിയും ആയിരുന്നു. അത് എന്റെ കയ്യിലേക്ക് തന്നവരൊന്ന് നിറഞ്ഞ് ചിരിച്ചു.

കണിക്കൊന്ന വേണമെന്ന് പറഞ്ഞപ്പോൾ അവരാ മതിലിൽ കയറി. ശേഷം കാണുന്നത് മുഖമടച്ച് തറയിൽ വീഴുന്ന തിത്തേയിയെ ആണ്. മണലിൽ ഒഴുകിപ്പരന്ന ചോര കണ്ട് ഭയന്നുപോയി താൻ.

ഓടി, തിരിഞ്ഞു നോക്കാതെ ഓടി. അപ്പോഴും പാവയും തൊപ്പിയും കയ്യിലുണ്ടായിരുന്നു.
വീട്ടിൽ ചെന്ന് അച്ഛമ്മയേയും അമ്മയെയും കൂട്ടി വരുമ്പോഴേക്കും ആരൊക്കെയോ തിത്തേയിയെ ആശുപത്രിയിൽ കൊണ്ടുപോയിരുന്നു.

പിന്നീടൊരിക്കലും 'ശ്രീക്കുട്ടാ' എന്നാരുമെന്നെ വിളിച്ചിട്ടില്ല.
തിത്തേയിയുടെ ഓർമ്മ പൂർണ്ണമായും നഷ്ടമായിരുന്നു.
വീടിനടുത്തുള്ള കരുണാശ്രമത്തിലായിരുന്നു തിത്തേയി ഇതുവരെ.

ഓർമ്മകളില്ലാത്ത നീണ്ട ഇരുപത് വർഷങ്ങൾ.
ഇടയ്ക്ക് കാണാൻ പോകും, അടുത്തിരിക്കും, പാട്ടുപാടിക്കൊടുക്കും. ചിലപ്പോഴൊക്കെ അമ്മയും വരും കൂടെ.

ഉദകക്രിയക്ക് ശേഷം അമ്മയുടെ മടിയിൽ തലവച്ച് കിടന്നു. പാവയെയും തൊപ്പിയേയും നനച്ചുകൊണ്ട് കണ്ണുനീർ ഒഴുകിപ്പരന്നു.

ബിന്ദു സുകുമാരൻ

പത്തരമാറ്റുള്ളൊരോണം

ഓർമയിലിന്നും, പ്രിയമാമൊരോണം
കൗമാരത്തിൻ വെയിൽ ചൂടേറ്റ,
നീണ്ടിടതൂർന്ന മുടിയിഴതൻ നേർത്ത നനവുള്ള,
നെറ്റിയിലെ ചന്ദനത്തിൻ സുഗന്ധമുള്ളൊരോണം.
അത്തപ്പൂവിനും മുൻപേയെത്തും മുത്തശ്ശി,
ഉത്സാഹതിമിർപ്പിൽ ഉച്ചത്തിൽ പാടിയും
തിരുവാതിരകളാടിയും എത്രയോ സന്ധ്യകൾ.
നിലവിളക്കിൻ നേരിയ വെളിച്ചത്തിൽ മിന്നിമറയുന്നു,
മുത്തശ്ശിതൻ ചുവന്ന മൂക്കുത്തി തിളക്കം.
പുലരിയിൽ മുറ്റത്തു, പത്രത്താളിൽ പൂക്കൾ നിരത്തി,
ഇതളുകളോരോന്നായി അടർത്തിടും മുത്തശ്ശി.
മഞ്ഞയും ചുവപ്പും വെളുപ്പും പൂവിതളുകളാൽ
പൂക്കളം തീർക്കാൻ എനിക്കന്നുമിന്നുമേറെ ഇഷ്ടം.
അന്നത്തെ ആഘോഷത്തിൻ പൊൻശോഭയിൽ,
നിനയ്ക്കാതെയെത്തിയ പൂക്കളെ സമ്മാനത്തിൻ,
ഒപ്പം ചേർന്ന സൗഹൃദത്തിൻ പത്തരമാറ്റും.
മുത്തശ്ശിയില്ലാത്തൊരോണങ്ങളെത്രയോ വന്നുപോയ്,
എന്നിട്ടും, ഇന്നുമാ ഓണത്തിനെന്തിത്ര ചന്തം!

ബിന്ദു ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

മാതൃത്വം

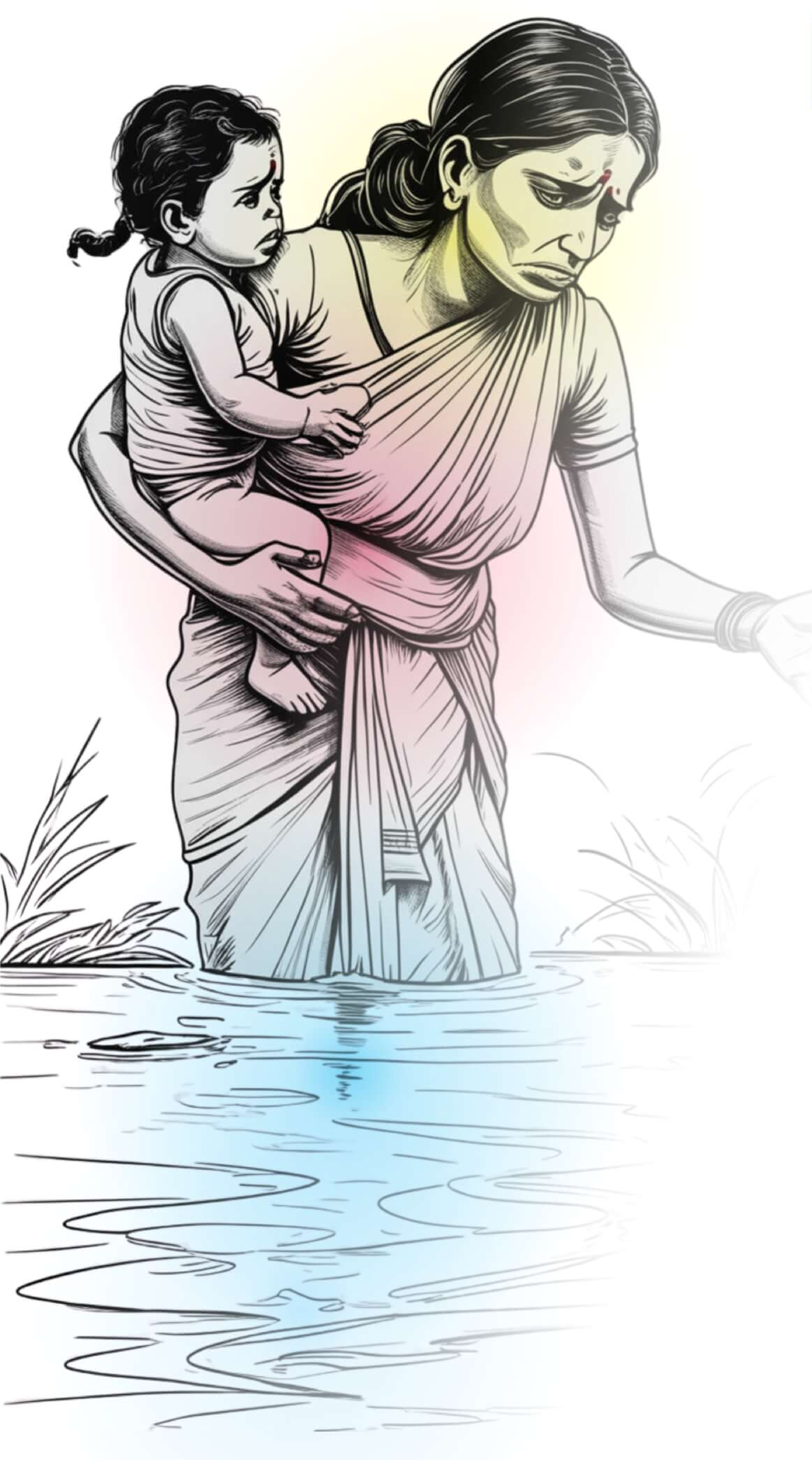

നീയെൻ ഹൃദയത്തിൽ വന്നുചേർന്നൊരു ദിനം
ഈ ലോകമെത്രസുന്ദരം
അമ്മയെന്നുള്ളൊരു നിൻവിളിയിലെൻ
മനം കോരിത്തരിച്ചു
എന്നാത്മാവിൻ ആഴത്തിൽ
നിൻ വിളികേട്ട നേരം
ഞാനാനന്ദ നിർവൃതിയിലാറാടി
നീയെന്നുമെന്നുമെൻ ഹൃത്തടത്തിൻ
ചൂടുപറ്റി മയങ്ങിയോരാദിനങ്ങൾ
എത്രയെത്ര രാത്രിയിൽ ഞാൻ നിനക്കായ് സ്നേഹമാം പാശത്തിലൂടെ
താരാട്ടുപാട്ടിന്നീണങ്ങൾ തുന്നിയെങ്കിലും
ഞാനറിയാത്തതായ് നിൻ വളർച്ചയില്ലൊന്നുമില്ലായെന്ന്
ഞാനഹങ്കരിച്ചു പോയ്
രാവിൻ മറവിൽ പിതൃതുല്യനായൊരാൾ
നിഷ്കരുണം നിന്നെയുപദ്രവിച്ചു
അതുമൊരു മൃഗത്തെപ്പോലെ വീണ്ടും വീണ്ടും,
ഇടറിയോരായെൻ
ദിനചര്യകളിൽ ഞാൻ നിസ്സഹായയായി
മാറിയോരു നിമിഷം
മാതൃത്വമെന്നത് എവിടെയെന്നോർത്തു ഞാൻ
ഒന്നുമറിയാത്തോരെൻ കുഞ്ഞിനെ
പുഴയുടെ ആഴങ്ങളിലേക്കെറിഞ്ഞുപോയ്
നിന്നെത്തലോടിയോരായെൻ
കൈകളെപ്പോഴോ
നിൻ കാലനായ് തീർന്നതും
കേവലം ജീവിതമെന്തെന്നു
പോലുമറിയാത്ത നിന്നെ ഞാനാ പുഴയിലേക്കെറിഞ്ഞതും
എന്തിനാണെന്നറിഞ്ഞുകൂട
മാതൃത്വമെന്നത് കേൾക്കുമ്പോഴേ ഏതൊരുവളിലും
അതൊരു സുഖമുള്ള വേദന
എങ്കിലിതാ ഇവിടെയീ
വാക്കുമാഞ്ഞുപോയീ
ഇവരുടെ ക്രൂരതയ്ക്കുള്ളിലെ
ചേതോവികാരമെന്തെന്നറിഞ്ഞീല
എന്തുപറ്റിയെന്നറിയീല
എവിടെ പിഴച്ചുവെന്നുമറിയീല
ജീവിതമാമീ നൗകയിലെവിടെയോ
ഒരു ഭ്രാന്തൻ തിരപോലെ
തുഴയാതെ തുഴഞ്ഞൊഴുകുന്നു
എവിടേയ്ക്കെന്നില്ലാതെ ഒഴുകുന്നു

ഫെബിൻ എസ്

ഓണത്തുമ്പി

ഓണത്തുമ്പി ഓണത്തുമ്പി
പൊൻവെയിലിൽ വിളങ്ങീടും
നിൻ കണ്ണാടി ചിറകു ഞാനൊന്നു തൊട്ടോട്ടെ
പൂക്കൂടകളേന്തി തൊടിയിൽ പോയീടും
പൊന്നുണ്ണികളോടൊപ്പം പാറി പറന്നീടുന്ന
നിന്നെ ഞാനൊന്നു തൊട്ടോട്ടെ
പൂമുറ്റത്ത് ചിറകടിച്ചു താളമിട്ടു പാടീടും
പൂവിളക്ക് തെളിയിച്ചീടും
ഓണത്തുമ്പി നിൻ
പൂമേനി ഞാനൊന്നു തൊട്ടോട്ടെ
പുതിയ പ്രതീക്ഷ തന്നീടുമെൻ ഓണത്തുമ്പി
നിന്നെ ഞാനൊന്നു തൊട്ടോട്ടെ
ചിറകിൽ കാഞ്ചനമേന്തി പാടത്തു പാറി പറന്നു
പുല്ലിന്റരക്കു പൂമാല ചാർത്തീടുമെൻ ഓണത്തുമ്പി
നിന്നെ ഞാനൊന്നു തൊട്ടോട്ടെ
പൂത്തുമ്പിയെ പൊൻതുമ്പിയെ
ഓർമകളിൽ നിറഞ്ഞ സന്തോഷമേ
വീണ്ടും വരുമൊരു പൊന്നോണത്തിനു മാറ്റു കൂട്ടാനായി
പാറി പറന്നീടാം നമുക്കൊത്തു വീണ്ടുമൊരു

ഓണക്കാലം.

ദിവ്യ അരുൺ

മാനവികതയുടെ പ്രതിഫലനങ്ങൾ

(2024 ഒക്ടോബർ 21 28 ലക്കം മാധ്യമം ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ലേഖനം)

ചരിത്രപരമായ ആഘാതങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിക്കുകയും മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ക്ഷണികത വെളിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന തീവ്രവും കാവ്യാത്മകവുമായ ഗദ്യമെന്നാണ് 2024ലെ സാഹിത്യ നൊബേൽ പുരസ്കാരത്തിനർഹയായ കൊറിയൻ എഴുത്തുകാരി ഹാൻ കാങിന്റെ രചനകളെ പുരസ്കാര കമ്മിറ്റി ചെയർമാൻ ആൻഡേർസ് ഓൽസ്സൻ വിശേഷിപ്പിച്ചത്. സാഹിത്യത്തിനുള്ള നൊബേൽ പുരസ്കാരം ലഭിക്കുന്ന പതിനെട്ടാമത്തെ വനിതയാണ് ഹാൻ കാങ്; ഏഷ്യയിൽനിന്ന് പുരസ്കൃതയാകുന്ന ആദ്യ വനിതയും. വെജിറ്റേറിയൻ എന്ന കൃതിക്ക് 2016ലെ അന്താരാഷ്ട്ര മാൻ ബുക്കർ പുരസ്കാരവും അവർക്കു ലഭിച്ചിരുന്നു.

ദക്ഷിണകൊറിയൻ സംസ്കാരത്തിന്റെ ആഗോള സ്വാധീനം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സമയത്താണ് ഹാൻ കാങിനെത്തേടി നോബേൽ പുരസ്കാരം വന്നിരിക്കുന്നത് എന്നതു ശ്രദ്ധേയമാണ്. പന്തയ സൈറ്റുകളിലെ സാധ്യതാ പട്ടികകളിലുൾപ്പെട്ടിരുന്ന പല മികച്ച എഴുത്തുകാരുടെയും പേരുകൾ മറികടന്നാണ് ഹാൻ കാങിന്റെ പുരസ്കാരലബ്ധിയെന്നത് ചില വായനക്കാരെയെങ്കിലും നിരാശപ്പെടുത്തിയിരിക്കാം. തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ പല മറ്റു മികച്ച പേരുകളുമുണ്ടായിട്ടും നൊബേൽ പുരസ്കാരം എപ്രകാരമാകും ഹാൻ കാങിലേക്ക് എത്തിയതെന്നത് കൗതുകകരമായ ഒരു അന്വേഷണത്തിന് വഴിയൊരുക്കുന്നു.

നോവലിസ്റ്റ് ഹാൻ സങ്വോണിന്റ മകളായി കൊറിയയിലെ പ്രവിശ്യാ നഗരമായ ഗ്വാങ്ജുവിൽ (Gwangju) 1970 ലാണ് ഹാൻ കാങ് ജനിച്ചത്.

കൊറിയൻ സ്വേച്ഛാധിപതിയായിരുന്ന ചൻ ഡൂഹ്വാൻ (Chun Doo-hwan) രാജ്യത്തു പട്ടാളനിയമം നടപ്പാക്കിയതിനെതിരെ 1980ൽ ഗ്വാങ്ജുവിൽ നടന്ന വിദ്യാർത്ഥി പ്രതിഷേധങ്ങൾക്കു തൊട്ടുമുൻപ്, ഹാൻ കാങിന് ഒൻപതു വയസ്സുള്ളപ്പോൾ, അവരുടെ കുടുംബം സിയോളിലേക്കു താമസം മാറിയിരുന്നു. ഗ്വാങ്ജുവിൽ നടന്ന പട്ടാള ആക്രമണങ്ങളിൽ സമാധാനപരമായി പ്രതിഷേധിച്ചവരും കാഴ്ചക്കാരുമായ നിരവധി മനുഷ്യർ ദാരുണമായി കൊല്ലപ്പെട്ടു. ആ സംഭവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പുസ്തകം, കുട്ടികൾ കാണാതെ മുതിർന്നവർ വീട്ടിൽ ഒളിപ്പിച്ചു വച്ചിരുന്നത് 12 വയസ്സുള്ളപ്പോൾ ഹാൻ കാങ് കണ്ടെത്തി. അതിൽ വികൃതമാക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യശരീരങ്ങളുടെ ചിത്രങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഹാൻ കാങിനെ ഈ ചിത്രങ്ങൾ ആഴത്തിൽ മുറിപ്പെടുത്തി. മനുഷ്യർക്ക് മനുഷ്യരായിരിക്കെതന്നെ ഇത്രത്തോളം ക്രൂരത എങ്ങനെ കാട്ടാൻ കഴിയുമെന്ന് ചിന്തിക്കാൻ അത് അവരെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. മനുഷ്യത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അവരുടെ ചിന്തകൾ അവരുടെ പിൽക്കാല എഴുത്തുകളിൽ പ്രതിഫലിച്ചു.

ഹാൻ കാങിന്റെ രചനകളിൽ വെജിറ്റേറിയൻ, വൈറ്റ് ബുക്ക്, ഹ്യൂമൻ ആക്ട്, ഗ്രീക്ക് ലെസ്സൻസ് എന്നീ നോവലുകളാണ് ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിലേയ്ക്കു മൊഴിമാറ്റം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ഈ നാല് കൃതികളും വ്യത്യസ്തങ്ങളാണെങ്കിലും മാനവി കതയെപ്പറ്റിയുള്ള ഹാൻ കാങിന്റെ ചിന്തകളും നിരീക്ഷണങ്ങളുമാണ് അവരുടെ രചനകളുടെ അടിസ്ഥാനമെന്നു കാണാം. സവിശേഷ രീതികളിലുള്ള ആഖ്യാനങ്ങൾ ഓരോ കൃതിയെയും വേറിട്ട് അടയാളപ്പെടുത്തുന്നുമുണ്ട്. ഡെബോറ സ്മിത്ത് ആണ് ഹാങ് കാങിന്റെ കൃതികളുടെ പരിഭാഷക.

ഹ്യൂമൻ ആക്ട് എന്ന നോവലിൽ 'നിങ്ങൾ' ആണ് മുഖ്യകഥാപാത്രം (Second Person Narrative). 1980 ലെ ഗ്വാങ്ജു കൂട്ടക്കൊലയിൽ ജീവൻ നഷ്ടമായ ഡോങ് ഹോ എന്ന വിദ്യാർത്ഥിയാണ് ഹ്യൂമൻ ആക്ടിലെ 'നിങ്ങൾ'. 'നിങ്ങൾ' മുഖ്യകഥാപാത്രമാകുമ്പോൾ 'ഞാൻ' ഓരോ വായനക്കാരനുമാകാം. വേറിട്ട ആഖ്യാനരീതിയിലൂടെ ഡോങ് ഹോയെ വർത്തമാനകാലത്തേക്ക് ആവാഹിക്കുകയാണ് ഹാൻ കാങ് ചെയ്യുന്നത്. ഹ്യൂമൻ ആക്ടിന്റെ ഓരോ അധ്യായവും വ്യത്യസ്ത കഥാപാത്രങ്ങൾ വ്യത്യസ്ത കാലങ്ങളിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. (The Boy-1980, The Boy's Friend-1980, The Editor-1985, The Prisoner-1990, The Factory Girl-2002, The Boy's Mother-2010, Epilogue: The writer-2013) അപ്രകാരം 1980കളിൽ തുടങ്ങി വർത്തമാന കാലത്തേക്ക് നോവൽ എത്തിച്ചേരുന്നു. കൊറിയൻ ഭാഷയിൽ നോവലിന്റെ പേര് 'ദി ബോയ് അപ്രോച്ചസ്' എന്നായിരുന്നു.

> മനുഷ്യർക്ക് മനുഷ്യരായിരിക്കെതന്നെ ഇത്രത്തോളം ക്രൂരത എങ്ങനെ കാട്ടാൻ കഴിയുമെന്ന് ചിന്തിക്കാൻ അത് അവരെ പ്രേരിപ്പിച്ചു.

എല്ലാ യുദ്ധങ്ങളിലും കൂട്ടക്കൊലകളിലും മനുഷ്യർ മറ്റു ചില മനുഷ്യരെ തങ്ങളേക്കാൾ താഴ്ന്നവരായി കാണുന്ന ഒരു നിർണായക ഘട്ടമുണ്ടെന്ന് ഹ്യൂമൻ ആക്ടിനു വേണ്ടിയുള്ള ഗവേഷണത്തിനിടയിൽ താൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞുവെന്ന് ഹാൻ കാങ് ദ ന്യൂ യോർക്ക് ടൈംസിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'അമേരിക്ക യുദ്ധത്തെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുമ്പോൾ ദക്ഷിണ കൊറിയ വിറകൊള്ളുന്നു (While the U.S. Talks of War, South Korea Shudders)' എന്ന ലേഖനത്തിൽ എഴുതി. ദേശീയത, വംശം, മതം, പ്രത്യയശാസ്ത്രം എന്നിവയുടെയെല്ലാം അടിസ്ഥാനത്തിൽ മനുഷ്യർ ഇത്തരത്തിൽ താഴേക്കിടയിലുള്ളവരായി തരംതിരിക്കപ്പെടാം. മനുഷ്യർക്കു മനുഷ്യരായി തുടരാൻ കഴിയുന്ന അവസാനത്തെ പ്രതിരോധം ഈ പക്ഷപാതങ്ങളെയെല്ലാം മറികടക്കുന്ന വിധത്തിൽ മറ്റൊരാളുടെ കഷ്ടപ്പാടുകളെക്കുറിച്ചുള്ള പൂർണ്ണവും യഥാർത്ഥമായുമുള്ള ധാരണയാണ് എന്ന തിരിച്ചറിവും അതേ സമയത്തുതന്നെ അവർക്കു ലഭിച്ചതായി ലേഖന ത്തിൽ പറയുന്നു.

ഹാൻ കാങിന്റെ വെജിറ്റേറിയൻ എന്ന നോവലും ഹ്യൂമൻ ആക്ടും പ്രമേയപരമായി വ്യത്യസ്തത പുലർത്തുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവയുടെ വേരുകൾ പരസ്പരം കെട്ടുപിണയുന്നതായി നോവലിസ്റ്റുതന്നെ ഒരു അഭിമുഖത്തിൽ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. അക്രമത്തെയും മാനവികതയും കുറിച്ചുള്ള ഹാൻ കാങിൻറെ ദീർഘകാല അന്വേഷണങ്ങൾ വെജിറ്റേറിയൻ എന്ന നോവലിലെ വിശപ്പുനഷ്ടപ്പെട്ട സ്ത്രീയുടെ ശരീരരാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ പ്രകോപനപരവും മനഃശാസ്ത്രപരവുമായ ചിത്രീകരണത്തിലെത്തുന്നു.

കൊറിയയിലെ ജാപ്പനീസ് അധിനിവേശകാലത്തു നിരോധിക്കപ്പെട്ട കൊറിയൻ ലിപി ഹങ്കലിൽ (Hangul) കവി യി സാങ് (Yi Sang) എഴുതിയ 'മനുഷ്യൻ മരമാകണം' എന്ന വരിയാണ് വെജിറ്റേറിയന്റെ പ്രചോദനം.

കോളനികളാക്കപ്പെട്ട പ്രദേശങ്ങളിലെ ജനങ്ങൾക്കു മേൽ സാമ്രാജ്യത്വശക്തികൾ നടത്തുന്ന അക്രമങ്ങളെയും ഹിംസയെയും ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്ന യിയുടെ വരികളുടെ പ്രതിഫലനമാണ് വെജിറ്റേറിയനിലെ യോങ്

ഹൈ എന്ന സർറിയലിസ്റ്റിക് കഥാപാത്ര ത്തിന്റെ മൃഗങ്ങളോടുള്ള മനുഷ്യരുടെ ക്രൂരതകൾക്കെതിരെയുള്ള ഒറ്റയാൾ കലാപം.

ഒരു സ്ത്രീയുടെ വ്യക്തിപരമായ തീരുമാനത്തിലേക്കും അവരുടെ ശരീരത്തിലേക്കും അവർക്കുമേൽ അധികാരമുണ്ടെന്ന് കരുതുന്നവരുടെ കടന്നുകയറ്റവും അക്രമവും വെജിറ്റേറിയന്റെ പ്രമേയമാകുന്നു. വെജിറ്റേറിയൻ നോവലിലെ മുഖ്യ കഥാപാത്രമായ യോങ് ഹൈ മാംസാഹാരം വർജ്ജിക്കാൻ തീരുമാനിക്കുന്നു. യോങ്ഹൈയുടെ പിതാവ് അവരെ ബലംപ്രയോഗിച്ചു മാംസഭക്ഷണം കഴിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും അവരുടെ ചെകിട്ടത്തടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തുടർന്ന് യോങ്ഹൈ സ്വന്തം ശരീരത്തിൽ മുറിവേൽപ്പിച്ചു ആത്മഹത്യയ്ക്ക് ശ്രമിക്കുന്നു. സൈക്യാട്രിക് ഹോസ്പിറ്റലിൽ ഡോക്ടർമാരും ബലം പ്രയോഗിച്ച് യോങ്ഹൈയ്ക്ക് ഭക്ഷണം നൽകാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ശരീരമാണ് ഇവിടെ ആക്രമണങ്ങൾക്ക് ഇരയാകുന്നത്. ഹ്യൂമൻ ആക്ടിൽ കുറച്ചുകൂടി വിശാലമായ കാഴ്ചപ്പാടിൽ രാഷ്ട്രമാണ് സ്വേച്ഛാധിപതിയായ ഭരണാധികാരിയുടെ ക്രൂരതകൾക്ക് ഇരയാകുന്നത്.

വെജിറ്റേറിയൻ എന്ന നോവലിനു മൂന്നു ഭാഗങ്ങളാണുള്ളത്. യോങ്ഹൈയുടെ ഭർത്താവാണ് വെജിറ്റേറിയൻ എന്നുതന്നെ പേരുള്ള ആദ്യഭാഗത്തിന്റെ ആഖ്യാതാവ്. തന്റെ ഭാര്യ മാംസം കഴിക്കാൻ വിസമ്മതിക്കുന്നുവെന്ന വസ്തുത അയാളിലൂടെയാണ് വായനക്കാർ അറിയുന്നത്. സ്വപ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ആത്മഭാഷണങ്ങൾ മാത്രമാണ് യോങ്ഹൈയുടേതായി ഇവിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്.

യോങ്ഹൈയുടെ സഹോദരീ ഭർത്താവാണ് മംഗോളിയൻ മാർക്ക് എന്ന രണ്ടാം ഭാഗത്തിലെ നായകൻ. ഭർത്താവിനെ ഉപേക്ഷിച്ചു യോങ്ഹൈയുടെ രക്ഷാകർത്താവായി മാറുന്ന അവരുടെ സഹോദരിയുടെ കഥയാണ് ഫ്ളമിംഗ് ട്രീ എന്ന മൂന്നാം ഭാഗത്തു പറയുന്നത്. മാംസഭക്ഷണത്തിനെതിരെയുള്ള യോങ് ഹൈയുടെ ചെറുത്തുനിൽപ്പും ഭക്ഷണമുപേക്ഷിച്ചു മരമായിത്തീരാനുള്ള അവരുടെ ആഗ്രഹവും പ്രമേയമാകുന്ന നോവലിൽ ഒരിടത്തും അവർ ആഖ്യാതാവോ മുഖ്യകഥാപാത്രമോ ആകുന്നില്ല യെന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്.

മനുഷ്യർ നടത്തുന്ന അതിക്രമങ്ങളെയും നിഷ്കളങ്കതയുടെ (അ)സാധ്യതയെയും ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന, ഭ്രാന്തിനെയും ഭ്രാന്തില്ലായ്മയെയും നിർവ്വചിക്കുന്ന, മറ്റുള്ളവരെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിലുള്ള (അ)സാധ്യതയെക്കുറിച്ചു പറയുന്ന, അവസാന ആശ്രയമോ തീരുമാനമോ ആയി സ്വന്തം ശരീരത്തെ കാണുന്ന അനേകം അടരുകളുള്ള നോവലാണ് വെജിറ്റേറിയനെന്ന് ഹാൻ കാങ് പറയുന്നുണ്ട്. ഹ്യൂമൻ ആക്ടിൽ ജയിൽപ്പുള്ളി എന്ന അദ്ധ്യായത്തിൽ ഹാൻ കാങിന്റെ ഈ വീക്ഷണം പ്രതിഫലിക്കുന്ന വരികൾ വായിക്കാം.

“മനുഷ്യർ അടിസ്ഥാനപരമായി ക്രൂരന്മാരാണെന്നത് ശരിയാണോ? ക്രൂര അനുഭവങ്ങൾ മാത്രമാണോ ഒരു വർഗ്ഗമെന്ന നിലയിൽ നമ്മൾ പങ്കിടുന്നത്?

> **മറ്റൊരാളുടെ കഷ്ടപ്പാടുകളെക്കുറിച്ചുള്ള യഥാർത്ഥ ധാരണയാണ് മനുഷ്യർക്കു മനുഷ്യരായി തുടരാൻ കഴിയുന്ന അവസാനത്തെ പ്രതിരോധം.**

നാമോരോരുത്തരും ഒരു പ്രാണിയായോ മൃഗമായോ വെറും മാംസക്കട്ടിയായോ ചുരുങ്ങിയേക്കുമെന്നുള്ള സത്യം മറച്ചുവയ്ക്കാനായുള്ള ആത്മവ്യാമോഹ മാണോ നാം ചേർത്തുപിടിക്കുന്ന അന്തസ്സ്? തരംതാഴ്ത്തപ്പെടുകയും നശിപ്പിക്കപ്പെടുകയും വധിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുക എന്നുള്ളതാണോ മനുഷ്യരാശിയുടെ, അനിവാര്യമാണെന്ന് ചരിത്രം സ്ഥിരീകരിച്ച ആത്യന്തിക വിധി?”

മനുഷ്യരുടെ ഹിംസാത്മക സ്വഭാവത്തിന്റെ വ്യതിയാനങ്ങളാണ് ഹാൻ കാങിന്റെ രചനകളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നത്.

വെജിറ്റേറിയനിൽ യോങ് ഹൈ അക്രമവും മാംസാഹാരവും നിരസിക്കുകയും തുടർന്നു ഭക്ഷണം തന്നെ ഉപേക്ഷിക്കുന്ന അവസ്ഥയിലേയ്ക്ക് പോകുകയും ചെയ്യുന്നതിനു സമാനമായി ഗ്രീക്ക് ലെസ്സൻസ് എന്ന നോവലിലെ മുഖ്യ സ്ത്രീ കഥാപാത്രം ’സൂചിമുനകൾ കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഒരു കമ്പളംപോലെ തന്നെ കുത്തിനോവിച്ച’ ഭാഷയെ പൂർണ്ണമായി ഉപേക്ഷിക്കുന്നു. അതേ സമയംതന്നെ തന്റെ സംസാരശേഷി തിരിച്ചുപിടിക്കാൻ അവർ യത്നിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു

ഇനിയും സംസാരിച്ചുതുടങ്ങിയിട്ടില്ലാത്ത തന്റെ ഒന്നര വയസ്സായ മകൻ വാക്കുകൾക്ക് സമാനമായ നിഗൂഢമായ ശബ്ദങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കുമ്പോൾ ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ അർത്ഥങ്ങളും വികാരങ്ങളും അനുഭൂതികളും മഹാവിസ്ഫോടനത്തിന് മുമ്പുള്ള നിമിഷം പോലെ ഒറ്റ വാക്കിലേയ്ക്കു ഘനീഭവിക്കുന്ന തായി ഹാൻ കാങ് സങ്കല്പിക്കുമായിരുന്നു. ഗ്രീക്ക് ലെസ്സൻസ് എന്ന നോവലിൽ ഇത്തരത്തിലൊരു സന്ദർഭം കാണാം. സംസാരശേഷി നഷ്ടപ്പെട്ട ഗ്രീക്ക് ലെസ്സൻസിലെ നായിക എല്ലാ ഭാഷയും ഒറ്റ വാക്കിലേക്ക് ചുരുങ്ങുന്നതിനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നുണ്ട്. അനന്തതയെ ഒരു ബിന്ദുവിലേയ്ക്ക്

സന്നിവേശിപ്പിക്കുന്ന ഹാങ് കാങിന്റെ ഈ രീതി വെജിറ്റേറിയനിലും കാണാം. കഴിച്ച എല്ലാ ജീവികളുടെയും അലർച്ചകളും നിലവിളികളും തന്റെ നെഞ്ചിനുള്ളിൽ ഒരു മുഴയായി രൂപപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായി മാംസഭക്ഷണം ഉപേക്ഷിച്ച യോങ് ഹൈയ്ക്ക് അനുഭവപ്പെടുന്നു. ഭൗതികഅവശിഷ്ടങ്ങൾ വിസർജ്ജിച്ചുവെങ്കിലും ആ മൃഗങ്ങളുടെയെല്ലാം ജീവനുകൾ തന്റെ ഉള്ളിൽ ഉറച്ചുപോയെന്ന് അവർ വിലപിക്കുന്നു.

ഒരിക്കൽ തനിക്ക് എഴുതാൻ കഴിയാതെ ഒരു വർഷത്തോളം കഴിയേണ്ടി വന്നിരുന്നുവെന്നു ഹാൻ കാങ പറയുന്നുണ്ട്. ആ കാലഘട്ടത്തിന്റെ ഓർമ്മകളാണ് ഗ്രീക്ക് ലെസ്സൻസ് എന്ന നോവലിലേക്ക് അവരെ എത്തിച്ചത്. ഈ നോവലിൽ മുഖ്യ കഥാപാത്രങ്ങൾക്കു പേരുകളില്ല. ഇവിടെ കഥ മുന്നോട്ടു നയിക്കുന്നത് കഥാപാത്രങ്ങളല്ല, മറിച്ചു ഭാഷയാണ് അഥവാ ഭാഷ നഷ്ടപ്പെടലാണ്. സംസാരശേഷി നഷ്ടമാകുന്ന സ്ത്രീ കഥാപാത്രവും കാഴ്ചശക്തി നഷ്ടപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പുരുഷ കഥാപാത്രവും പരസ്പരം ആശയവിനിമയത്തിനായി സ്പർശനത്തെ ആശ്രയിക്കുന്നു, സ്ത്രീ തന്റെ വിരലുപയോഗിച്ചു പുരുഷന്റെ കൈകളിൽ എഴുതുന്നു.

സാധാരണ കാഴ്ച നഷ്ടപ്പെട്ടവരുടെ ശ്രവണശക്തി കൂടുതലായിരിക്കുമെന്നു പറയാറുണ്ടെങ്കിലും തന്റെ കാര്യം അങ്ങനെയല്ലെന്നാണ് ഗ്രീക്ക് ലെസ്സൻസിലെ പുരുഷ കഥാപാത്രം പറയുന്നത്. താൻ ശബ്ദത്തെയല്ല, സമയത്തെയാണ് ആദ്യമറിയുന്നതെന്നും തന്നെ ക്രമേണ കീഴടക്കാനായി ശരീരത്തിലൂടെ സാവധാനത്തിലും നിഷ്ഠൂരമായും പ്രവഹിക്കുന്ന ഒരു ഭീമാകാരമായ വസ്തുവെന്നപോലെയാണ് തനിക്കു സമയം അനുഭവപ്പെടുന്നതെന്നും അയാൾ പറയുന്നു.

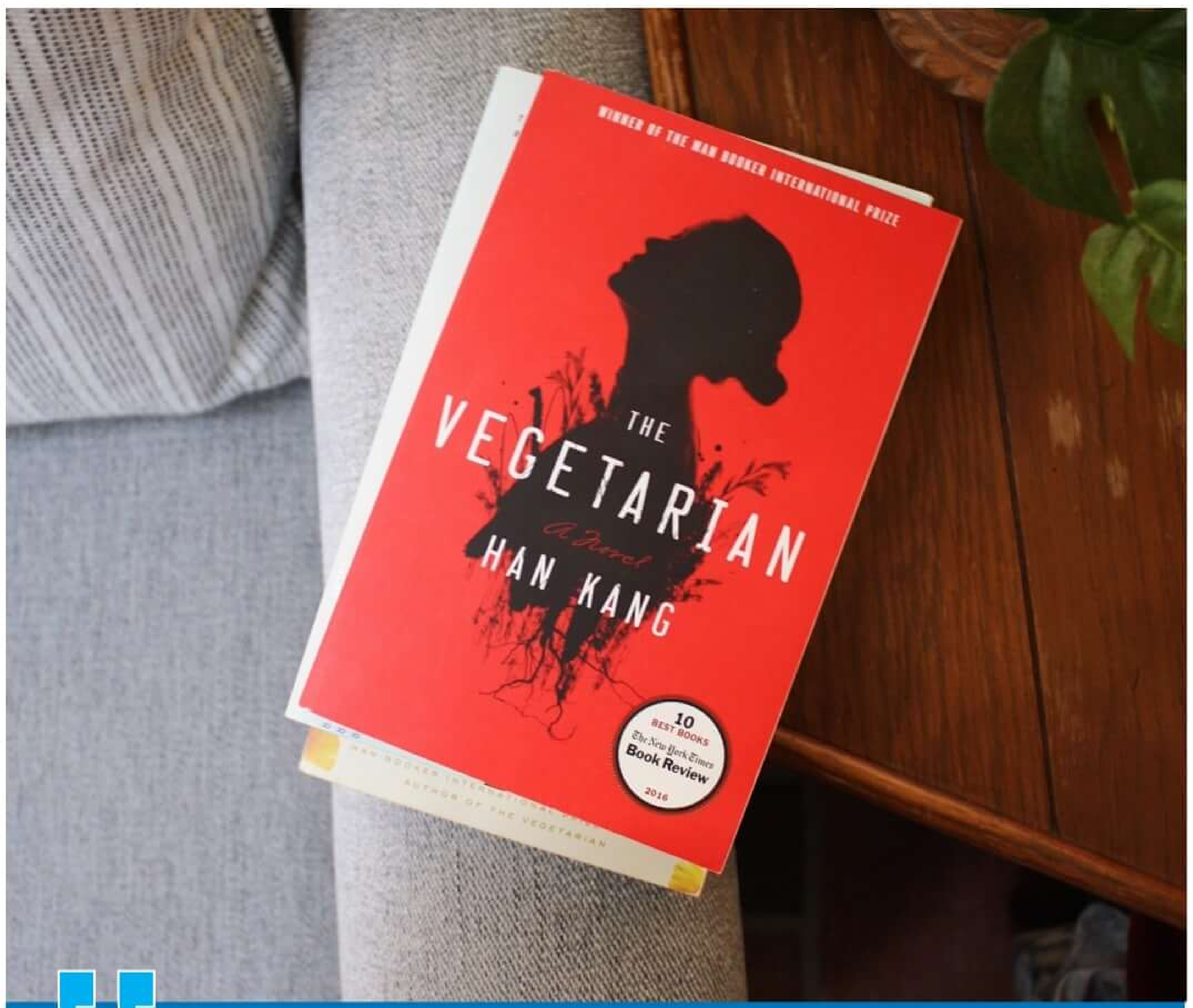

"അക്രമവും സൗന്ദര്യവും ഇടകലർന്ന ഈ ലോകത്ത് നിഷ്കളങ്കത എത്രത്തോളം സാധ്യമാണെന്നുള്ള തന്റെ നിരന്തര അന്വേഷണങ്ങളാണ് ഹാൻ കാങ് അവതരിപ്പിക്കുന്നത്"

അയാളുടെ ആദ്യകാമുകി ശ്രവണശേഷി നഷ്ടപ്പെട്ടവളായിരുന്നു. മനുഷ്യശരീരത്തെയും ഇന്ദ്രിയാനുഭൂതികളെയുംപറ്റിയുള്ള ഹാൻ കാങിന്റെ അവബോധം ഗ്രീക്ക് ലെസ്സൻസിലെ കഥാപാത്രസൃഷ്ടികളെ ഉദാത്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇതേക്കുറിച്ചുള്ള തന്റെ കാഴ്ചപ്പാട് ഹാൻ കാങ് ബുക്കർ പുരസ്കാര വേളയിൽ ഇപ്രകാരം വ്യക്തമാക്കിയിരുന്നു.

'കേൾവി, സ്പർശനം തുടങ്ങിയ ഇന്ദ്രിയാനുഭൂതികൾക്ക് ഞാൻ വളരെയധികം പ്രാധാന്യം നൽകുന്നു. വിദ്യുത്പ്രവാഹം പോലെ എഴുത്തിൽ ഞാൻ ഈ സംവേദനങ്ങൾ സന്നിവേശിപ്പിക്കുന്നു, വായിക്കുന്നയാൾ ആ വൈദ്യുതധാരയെ തിരിച്ചറിയുമ്പോൾ ഓരോ തവണയും അത് എനിക്ക് അലൗകികമായ അനുഭൂതിയാകുന്നു.'

മറ്റു നോവലുകളിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായി നോവലിസ്റ്റിന്റെ വ്യക്തിപരമായ ദുഃഖം പങ്കുവയ്ക്കുന്ന കൃതിയാണ് വൈറ്റ് ബുക്ക്. രണ്ടു മണിക്കൂറുകൾ മാത്രം ജീവിച്ചിരുന്ന തന്റെ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരിയുടെ വേർപാടിന്റെ വേദനയാണ് ഈ രചനയിൽ എഴുത്തുകാരി പകർത്തിയിരിക്കുന്നത്. ജനിച്ചുവീഴുന്ന കുട്ടികൾക്കായുള്ള വെളുത്ത തുണി മുതൽ മരിച്ചവരെ പുതപ്പിക്കുന്ന വെളുത്ത വസ്ത്രം വരെ, ജനനം മുതൽ മരണം വരെ, വൈറ്റ് ബുക്കിൽ വിഷയമാകുന്നു.

ഹ്യൂമൻ ആക്ടിലെ 'മരിക്കാതിരിക്കൂ, ദയവായി മരിക്കാതിരിക്കൂ' എന്ന വിലാപം വൈറ്റ് ബുക്കിലും ആവർത്തിച്ചിരിക്കുന്നു. ജനിച്ചു മണിക്കൂറുകൾക്കുള്ളിൽ തന്നെ വിട്ടുപോകാനൊരുങ്ങുന്ന കുഞ്ഞിനോട് ആഖ്യാതാവിന്റെ അമ്മ പറയുന്നു, 'മരിക്കാതിരിക്കൂ, ദൈവത്തെയോർത്തു മരിക്കാതിരിക്കൂ.' അകാലത്തിൽ ജീവനുപേക്ഷിക്കാൻ നിർബന്ധിതരാകേണ്ടിവരുന്ന മനുഷ്യരെ ഓർത്തുള്ള എഴുത്തുകാരിയുടെ വേദനയായിരിക്കണം രാഷ്ടീയകലാപം പ്രമേയമായ ഹ്യൂമൻ ആക്ടിലും വ്യക്തിപരമായ നഷ്ടം പറയുന്ന വൈറ്റ് ബുക്കിലും ഒരേപോലെ പ്രതിഫലിച്ചത്.

കാവ്യമെന്നോ ആത്മഭാഷണങ്ങളെന്നോ ലേഖനങ്ങളെന്നോ നോവലെന്നോ വായനക്കാരുടെ ഹിതത്തിനനുസരിച്ചു തീരുമാനിക്കാവുന്ന ആഖ്യാനമാണ് വൈറ്റ് ബുക്കിന്റെ സവിശേഷത. തനിക്കുമുന്നേ ജനിച്ചു മരിച്ച തന്റെ സഹോദരിയെ ക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മകൾക്കൊടുവിൽ 'അവളുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാനുണ്ടാവുമായിരുന്നില്ല' എന്ന് ആഖ്യാതാവ് തിരിച്ചറിയുന്നു.

പുസ്തകത്തിലെ വെളുത്തവസ്തുക്കളുടെ വർണ്ണനകളിലെ കാവ്യഭാഷ പ്രത്യേകം പരാമർശിക്കപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന് വൈറ്റ് ബുക്കിൽ തണുത്തുറഞ്ഞ കടലിനെ ഇങ്ങനെ വരച്ചിടുന്നു.

'An unusually shallow stretch of water, compounded by a cold current, had formed serried ranks of frozen waves, like layer upon layer of dazzling white flowers captured in the moment of unfurling.'

ഹാങ് കാങിന് സംഗീതത്തോടും കലയോടുമുള്ള താത്പര്യം അവരുടെ രചനകളിലും പ്രതിഫലിക്കുന്നു.

കൊറിയൻ നോവൽ പുരസ്കാരം, കൾച്ചർ മിനിസ്ട്രി കൊറിയയുടെ ടുഡേസ് യംഗ് ആർട്ടിസ്റ്റ് പുരസ്കാരം, യിസാങ് സാഹിത്യ പുരസ്കാരം, ഡോംഗ്രി സാഹിത്യ പുരസ്കാരം, മാൻഹേ പുരസ്കാരം, ഹ്വാങ് സൺവോൺ പുരസ്കാരം തുടങ്ങി നിരവധി അംഗീകാരങ്ങൾ ഹാൻ കാങിനെ തേടിയെത്തിയിട്ടുണ്ട്.

.

വെജിറ്റേറിയൻ എന്ന നോവൽ 2009ൽ സംവിധായകൻ ലിം വൂസിയോങ് (Lim Woo - Seong) അതേ പേരിൽ ചലച്ചിത്രമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. 2011ൽ ലിം വൂസിയോങ് ഹാൻ കാങിന്റെ ബേബി ബുദ്ധ എന്ന ചെറുകഥയെ സ്കാർസ് എന്ന പേരിലും അഭ്രപാളികളിലെത്തിച്ചു.

ഹാൻ കാങിന്റെ പ്രസിദ്ധീകൃതമായ കൃതികളിൽ ചെറുകഥാസമാഹാരങ്ങളായ ഫ്രൂട്സ് ഓഫ് മൈ വുമൺ, ഫയർ സാലമാൻറെർ; നോവലുകളായ ബ്ലാക്ക് ഡിയർ, യുവർ കോൾഡ് ഹാൻഡ്സ്, ദ വെജിറ്റേറിയൻ, ബ്രെത് ഫൈറ്റിങ്, ഗ്രീക്ക് ലെസ്സൻസ്, ഹ്യൂമൻ ആക്ട്, ദി വൈറ്റ് ബുക്ക് മുതലായവ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഐ പുട്ട് ദി ഈവെനിംഗ് ഇൻ ദ ഡ്രോവർ എന്ന പേരിൽ അവർ ഒരു കാവ്യസമാഹാരവും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഹാൻ കാങിന്റെ യൂറോപ്പ എന്ന ചെറുകഥയുടെ പരിഭാഷ ഇംഗ്ലീഷിൽ പ്രസിദ്ധീകൃതമായിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ ഏറ്റവും പുതിയ നോവലായ വീ ഡു നോട്ട് പാർട്ടിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് പതിപ്പ് 2025ൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

'ഡിയർ സൺ, മൈ ബിലോവ്ഡ്' എന്ന പേരിൽ ഒരു കയ്യെഴുത്തുപ്രതി ഹാൻ കാങ് നോർവേയിലെ ഫ്യൂച്ചർ ലൈബ്രറിയിലേക്ക് സംഭാവന ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഫ്യൂച്ചർ ലൈബ്രറിയിൽ അഞ്ചാമതായി വന്നുചേർന്ന പുസ്തകമാണ് ഡിയർ സൺ, മൈ ബിലോവ്ഡ്, ഏഷ്യയിൽനിന്ന് ഇത്തരത്തിൽ സംഭാവന ചെയ്യപ്പെട്ട ആദ്യപുസ്തകവും.

സ്വീഡിഷ്, ഇംഗ്ലീഷ്, ഫ്രഞ്ച്, ജർമൻ തുടങ്ങിയ ഭാഷകളിലേക്ക് അവരുടെ കൃതികൾ മൊഴിമാറ്റം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പ്രശസ്ത സാഹിത്യകാരൻ സി.വി. ബാലകൃഷ്ണനാണ് വെജിറ്റേറിയൻ മലയാളത്തിലേയ്ക്കു പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.

സമകാല ഗദ്യത്തിലെ നൂതന ആവിഷ്കാരങ്ങളെന്നാണ് സ്വീഡിഷ് അക്കാദമി ഹാൻ കാങിന്റെ പരീക്ഷണാത്മകവും കാവ്യാത്മകവുമായ രചനകളെ വിശേഷിപ്പിച്ചത്. അക്രമവും സൗന്ദര്യവും ഇടകലർന്ന ഈ ലോകത്ത് നിഷ്കളങ്കത എത്രത്തോളം സാധ്യമാണെന്നുള്ള തന്റെ നിരന്തര അന്വേഷണങ്ങളാണ് ഹാങ് കാങ് തന്റെ രചനകളിലൂടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്.

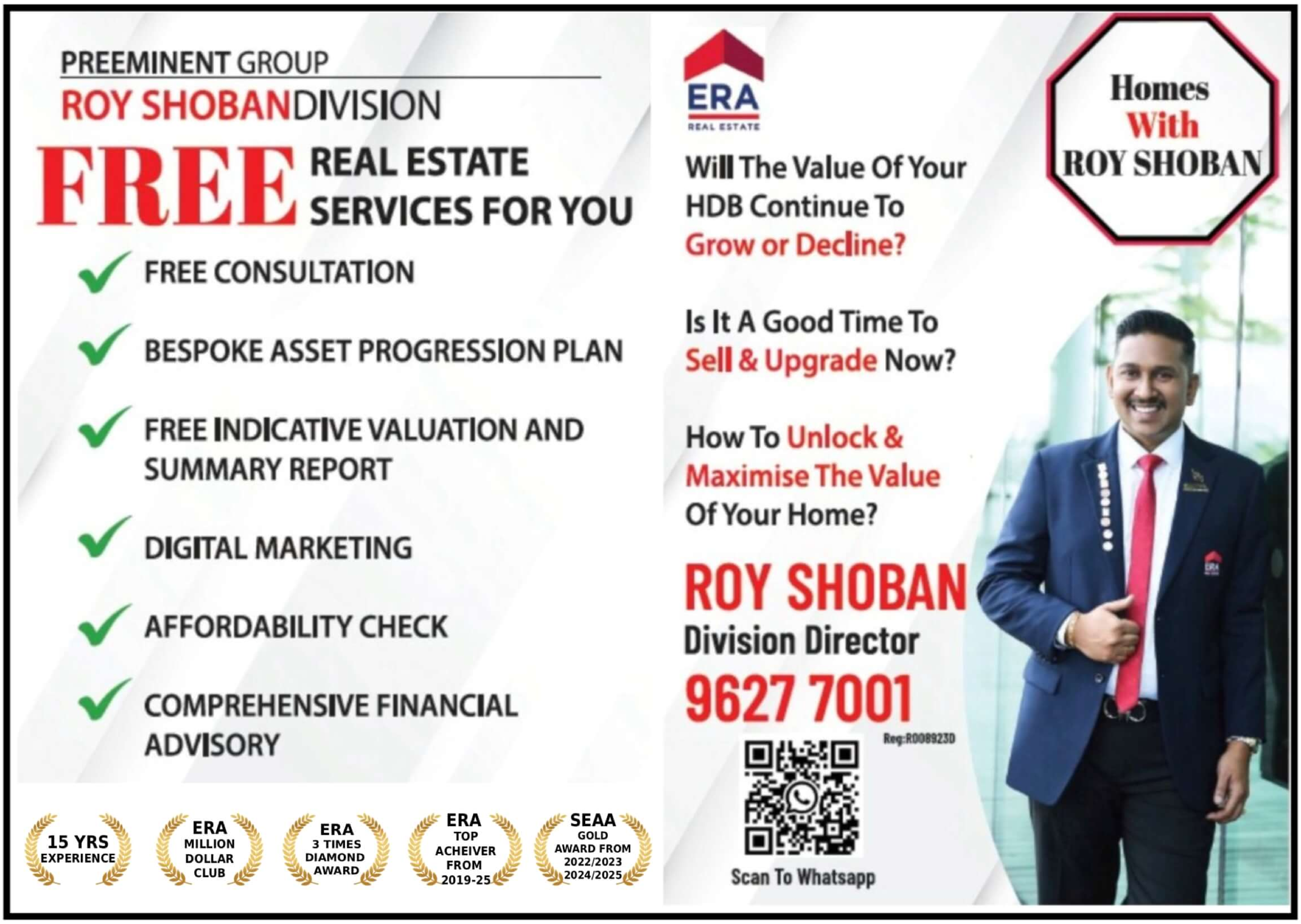

എം. ബദറുദ്ദീൻ വർക്കല
(EX വെൽഫെയർ സെക്രട്ടറി S. M. A)

എന്റെ ബാല്യകാല ഓർമ്മകൾ

ആയിരത്തി തൊള്ളായിരത്തി അൻപതിനും അൻപത്തി അഞ്ചിനും ഇടയ്ക്ക് ജനിച്ചവരുടെ ഓർമ്മകൾ ആയിരിക്കും പങ്കുവയ്ക്കുന്നത്.

ഇതെഴുതുന്നതിന് എനിക്ക് പ്രചോദനം നൽകിയത് SG 60 വസന്തം സെൻട്രലിൽ വാർത്തയിൽ രണ്ട് മിനിട്ടിൽ ഉള്ള ന്യൂസ് ആണ്. ഇത് എഴുതുമ്പോൾ ആറ് ദിവസം കഴിഞ്ഞു.

നടക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്ന സമയം ഓർമ്മ ശക്തി തീരെ കുറവായിരുന്നു. അപ്പോൾ ഉള്ള കാര്യങ്ങൾ ഓർമ്മയിൽ ഇല്ലാത്ത അവസ്ഥ ആണ്. വെറും ശൂന്യം മാത്രം ഓർമ്മ.

> **"ഇന്ന് എല്ലാം ശൂന്യം മാത്രം"**

കാലം പിന്നെയും നടന്ന് നീങ്ങി, വയസ്സ് രണ്ട്, മൂന്ന്, നാല്, അഞ്ച്...

അങ്ങിനെ തുടർന്നു. അഞ്ചാം വർഷത്തിൽ ചില കാര്യങ്ങൾ തങ്ങിനിൽക്കുന്നു.

ഞാൻ എപ്പോഴും കുളിക്കുവാൻ പോകുന്നത് എന്റെ ഉമ്മ (സൈനബാ ബീവി)യുടെ കൂടെയാണ്. എന്റെ വീടിന്റെ അടുത്തുള്ള ഒരു തോട്ടിൽ ആയിരുന്നു. ഈ തോട് ശിവഗിരി വഴി ഗുരുദേവൻ കുളിച്ചിരുന്ന 'രായർ' ഓവിനടുത്തുകൂടിയായിരുന്നു ഒഴുകിയിരുന്നത്.

ഓർമ്മകൾ വീണ്ടും ഓർമ്മിക്കുമ്പോൾ പ്രൈമറി സ്കൂൾ ആരംഭം.

കാളവണ്ടിയുടെ പിറകിൽ തൂങ്ങി നടന്നിരുന്ന കാലം. കാള വണ്ടി ഓടിക്കുന്ന ആളിനെ വിളിച്ചിരുന്നത് ചെട്ടിയാർ എന്നായിരുന്നു.

അന്ന് കാറിൽ ഒന്നും സിനിമാ പരസ്യങ്ങൾ ചെയ്യാറില്ലായിരുന്നു. കാളവണ്ടി അലങ്കരിച്ച്, ചെണ്ട കൊട്ടിയാണ് പരസ്യങ്ങൾ ചെയ്തിരുന്നത്. പരസ്യ സമയത്ത് സിനിമാ നോട്ടീസ് വിതരണം ചെയ്യുമായിരുന്നു. കുട്ടികൾക്ക് നോട്ടീസ് കൊടുക്കത്തില്ലായിരുന്നു.

ഞാനും എന്റെ കൂട്ടുകാരും കാളവണ്ടിയുടെ പിറകിൽ തൂങ്ങിക്കിടക്കും. അവസാനം ഞങ്ങൾക്ക് ഓരോ നോട്ടീസ് തരും. അതോടെ ഞങ്ങൾ കാളവണ്ടിയുടെ പിടി വിടും.

എന്റെ പ്രൈമറി സ്കൂൾ കൂട്ടുകാർ, ഫസീല, നിസ്സ, ആരിഫ, മൺസൂർ, ഹബീബുള്ള, മോഹൻദാസ്, സുഗതൻ, ശ്യാംകുമാർ (മരിച്ചു) പ്രഭാകരൻ (മലക്കറി). ഇന്ന് ഇവരെല്ലാം പല സ്ഥലങ്ങളിൽ താമസിച്ചു വരുന്നു.

ഞങ്ങളുടെ അദ്ധ്യാപകൻ അല്ലിസർ, കമലാസർ, തങ്കപ്പൻ സർ, അമ്മുസർ, എന്നിവരാണ്. ഇവർ ആരും ഇപ്പോൾ ജീവിച്ചിരിപ്പില്ല. പ്രണാമം!

ഞാനും മൻസൂറും നബീബുള്ളയും ഉറ്റ സുഹൃത്തുക്കളായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ പല കുസൃതികളും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. വഴിയോരത്തുനിന്നും കടല പെറുക്കി കഴിക്കുമായിരുന്നു. പഴയചന്തയിൽ നിന്നും ഒരു പൈസക്ക് മോരും വെള്ളവും അച്ചാറും കഴിച്ചിരുന്നു.

സ്കൂൾ ഇടവേള സമയത്ത് വലിയ ഒരു മാവിലെ മുഴച്ച ഭാഗത്ത് പിടിച്ച്, വണ്ടി ഓടിക്കുന്ന മാതിരി കളിക്കുമായിരുന്നു. ഈ സ്ഥലം ആദ്യം കിട്ടുന്നവർ ആയിരിക്കും കളിക്കുന്നത്.

അങ്ങിനെ നാലാം ക്ലാസ്സിൽ എത്തിയപ്പോൾ എന്റെ രണ്ടു കാലിലും ചന്തിയിലും കരപ്പൻ പിടിപെട്ടു. ചൊറിയായി, പൊട്ടിയൊലിച്ചു. ഇത് കാരണം മറ്റ് കൂട്ടുകാർ എന്നെ അകറ്റി. അത് എനിക്ക് മാനസികമായി പ്രയാസം ഉണ്ടാക്കി..

വല്ലാത്ത വേദനയും. ഉറങ്ങാൻ പറ്റാത്ത അവസ്ഥ ആയിരുന്നു. വൃത്തിയാക്കുന്നത് തേങ്ങാ പിണ്ണാക്ക് തേച്ച്. എന്റെ ഉമ്മ തോട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി കുളിപ്പിക്കുമായിരുന്നു.

> **"കാളവണ്ടി അലങ്കരിച്ച്, ചെണ്ടകൊട്ടിയാണ് പരസ്യങ്ങൾ ചെയ്തിരുന്നത്"**

തോട്ടിൽ ധാരാളം ചെറുതും വലുതുമായ മത്സ്യങ്ങൾ ഉള്ളതുകൊണ്ട് ഇവ എന്റെ ചിരങ്ങിനെ കൊത്തി, ആഹാരമാക്കിയിരുന്നു.

മാസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ് ചിരങ്ങ് ഉണങ്ങി, സുഖം പ്രാപിച്ചു. വളരെ സന്തോഷം ആയിരുന്നു.

സ്കൂളിൽ പോയിരുന്നത് ദിവസവും രണ്ട് കിലോമീറ്റർ നടന്നായിരുന്നു. അന്നത്തെ കാലത്ത് നേരിട്ട് ഒന്നാം ക്ലാസ്സിൽ ആയിരുന്നു. ഇന്നത്തെ പ്പോലെ K1 ഉം K2 ഉം ഒന്നും ഇല്ലായിരുന്നു. അന്ന് ജനന സർട്ടിഫിക്കറ്റ് ഒന്നും ഇല്ലായിരുന്നു. ഒരു ജനന തീയതി പറഞ്ഞു കൊടുത്താൽ മതി.!

വീട്ടിൽ വന്നാൽ പഠിക്കുന്നത് മണ്ണെണ്ണ വിളക്കിൽ ആയിരുന്നു. വൈകുന്നേരം ആറ് മണിയോടെ വിളക്കിൽ മണ്ണെണ്ണ ഒഴിച്ച്, വിളക്കിന്റെ ഗ്ലാസിലെ കരി തുടച്ച് വൃത്തിയാക്കുമായിരുന്നു. ഒൻപത് മണിവരെ ഹോംവർക്ക്, പദ്യം കാണാതെ പഠിക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു.

വിശേഷ ദിവസങ്ങൾക്ക് മാത്രം പെട്രോൾമാക്സ് കത്തിക്കുമായിരുന്നു. ഇത് മൂലം കൂടുതൽ വെളിച്ചം ലഭിച്ചിരുന്നു. ആയതുപോലെ വിവാഹത്തിന്റെ തലേ ദിവസവും പെട്രോൾ മാക്സ് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. സ്കൂളിൽ പോകുന്ന വഴിയിൽ അയിഷാ ഉമ്മുമ്മായുടെ വീട്ടിൽ നിന്നും മിക്ക ദിവസവും അപ്പം കിട്ടുമായിരുന്നു. അത് ഞാൻ എന്റെ സുഹൃത്തു ക്കൾക്ക് പങ്കുവെയ്ക്കുമായിരുന്നു.

വീട്ടിൽ പുന്നമരം ഉള്ളതുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ അതിരാവിലെ തന്നെ പുന്നയ്ക്ക പെറുക്കാൻ പോകുമായിരുന്നു. ആദ്യം പോകുന്നത് ഞങ്ങളുടെ ഉമ്മുമ്മ (പാത്തുമ്മ, മരിച്ചു), അതിനു ശേഷം ചെറുമക്കൾ പോകും. ഞങ്ങൾക്ക് കുറച്ചു മാത്രം കിട്ടും. ഒരാഴ്ച ആകുമ്പോൾ ചന്തയിൽ കൊണ്ടുപോയി കൊടുക്കും. വലിയ സന്തോഷമായിരിക്കും അന്ന്. ഇന്ന് എല്ലാം ശൂന്യം മാത്രം.

ഞാൻ നാലാം ക്ലാസ് വരെ അമ്മയുടെ കുടുംബവീട്ടിൽ ആയിരുന്നു താമസം. അതിന് ശേഷം തൊട്ടടുത്ത് എന്റെ ബാപ്പ, ഉമ്മയ്ക്ക് കൊടുത്ത ഭൂമിയിൽ വീട് വച്ച് താമസം മാറ്റി. വീട്ടിൽ എല്ലാ മുറിയിലും തട്ടും, വെളിയിൽ രണ്ട് കക്കൂസും, ഓടിട്ടതും, തറയിൽ സിമന്റ് പോളിഷ് ചെയ്തതും ആയിരുന്നു. അന്ന് ആ പ്രദേശത്തെ നമ്പർ ഒന്ന് ആയിരുന്നു എന്റെ വീട്. 'തുണ്ടുവിളവീട്'.

ഇന്ന് ആ വീട് അവശതയിൽ ആയി, ക്ഷീണിച്ചു നശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നാട്ടിൽ പോകുമ്പോൾ കാണുന്ന സമയത്തിന് മനസ്സിന് പ്രയാസം ഉണ്ടാകുന്നു.

പുതിയ വീട്ടിൽ ഞാനും എന്റെ ഉമ്മയും സഹോദരനും താമസം തുടങ്ങി. ബാപ്പ സിംഗപ്പൂരിൽ ആയിരുന്നു (ഇന്ന് ഇവർ മൂന്ന് പേരും എന്നെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞുപോയി.) വീട്ടിൽ എനിക്കും ജേഷ്ഠനും തനിയെ തനിയെ മേശയും കസേരയും ഉണ്ടായിരുന്നു പഠിക്കുന്നതിന്. അന്ന് അത്രയെ സൗകര്യം ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു!

അഞ്ചാം ക്ലാസ്സിൽ പഠിച്ചിരുന്നത് ശിവഗിരി ഹൈസ്കൂളിൽ ആയിരുന്നു. നാല് കിലോമീറ്റർ ദൂരം നടന്നുവേണം പോകേണ്ടത്. ചിലപ്പോൾ ആഹാരം വീട്ടിൽ നിന്നും കൊണ്ടുപോകും, മറ്റു ചില ദിവസങ്ങളിൽ ഇഡ്ഡലി അമ്മച്ചിയുടെ കടയിൽ ഇഡ്ഡലി വാങ്ങി കഴിക്കും.

സ്കൂളിൽ പോകുന്നതിന് മുൻപ് രാവിലെ ദിവസവും പശുക്കൾക്ക് പോച്ച പറിക്കണം, ഒരു വല്ലം നിറയെ. അന്ന് ധാരാളം പോച്ച കിട്ടുമായിരുന്നു. പോച്ച പറിച്ച് കഴുകി തോട്ടുവക്കത്ത് വെയ്ക്കണം. അതിനുശേഷം തോട്ടിൽ പോയി കുളിച്ച്, വീട്ടിൽ വന്ന് സ്കൂളിൽ പോകുന്നതിന് ചോറും കറിയും മുട്ടഫ്രൈയും എല്ലാം ചെയ്ത് സ്കൂളിൽ പോകും.

സ്കൂൾ വിട്ടു വന്നതിനു ശേഷം ഈ പോച്ച തോട്ടിൽ നിന്നും കൊണ്ടു വരണം. പിന്നീട് മുറ്റം തൂത്ത് വൃത്തിയാക്കും. കുടിക്കുന്നതിനും പാത്രം കഴുകുന്നതിനും ചെമ്പ് കലത്തിൽ കിണറ്റിൽ നിന്നും വെള്ളം കോരും.

വീട്ടിൽ പശു, ആട്, കോഴി, മുയൽ എന്നീ വളർത്തു മൃഗങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവയെ എല്ലാം പരിപാലിക്കണം. വൈകുന്നേരം കോഴിക്കൂട് അടയ്ക്കണം. ഇത് മറക്കാതെ ചെയ്യണം, മറന്നുപോയാൽ കോഴിയെ രാത്രി ഊളൻ പിടിക്കും. പലതവണ അടയ്ക്കാൻ മറന്ന്പോയിട്ടുണ്ട്, അന്നെല്ലാം ഓരോ കോഴി വീതം നഷ്ടമായിട്ടുണ്ട്. ഇതിന് ഉമ്മയുടെ വഴക്കും അടിയും കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്.

പിന്നെ സിനിമയ്ക്ക് പോകുന്നത് ഞാനും എന്റെ മാമന്റെ വീട്ടിലെ കറുപ്പായിയുമായി പോകും. ഞങ്ങൾ ടിക്കറ്റിന് പകരം ഒരുകെട്ട് പോച്ച പറിച്ച് തിയേറ്റർ മാനേജരുടെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി കൊടുത്താൽ രണ്ട് പേർക്ക് സിനിമ കാണാനുള്ള അനുവാദം ലഭിക്കും. കുട്ടിത്തറയിൽ ഇരിക്കുന്നതിനുള്ള പാസ്സ്. അന്ന് കുട്ടിത്തറ രണ്ടണ ടിക്കറ്റ് ആണ്. മാസത്തിൽ ഒരു തവണ കാണും. റബേക്ക, ഭാര്യ, ഈ സിനിമകൾ കണ്ടത് ഇങ്ങിനെ ആയിരുന്നു,

നീന്തൽ പഠിച്ചത് ശിവഗിരി ആറ്റിലായിരുന്നു. ശിവഗിരിയിലെ ഓവിന്റെ മുകളിൽ നിന്ന് ആറ്റിലേക്ക് ചാടി, നീന്ത് പഠിച്ചു. മഴ സമയത്ത് ഒഴുക്ക് കൂടുതൽ ആയാൽ ആറ്റിൽ ചാടി കുളിക്കുന്നത് നിർത്തുമായിരുന്നു.

പിന്നെ ശിവഗിരി തുരപ്പിൽ കൂടി നീന്തി, മറുവശത്ത് പോയി തിരിച്ചും വരുമായിരുന്നു എന്റെ കൂട്ടുകാരുമൊത്ത്. ഇത് എല്ലാം എന്റെ സ്വപ്നമായി നിലനിൽക്കുന്നു.

കള്ളനും പോലീസും, എട്ട് എറിയുന്നത്, ചോറും കറിയും (മണ്ണുവച്ച് കളിക്കുന്നത്), കണ്ണുപൊത്തി കളി, കച്ചി കളി, കുട്ടിയും കോലും (ഇത് പിന്നീട് ക്രിക്കറ്റ് ആയി), കബഡി കളി; ഇവയെല്ലാം കുട്ടിക്കാല ഓർമ്മകൾ മാത്രം.

ഡിസംബറിൽ ശിവഗിരി തീർത്ഥാടനം വളരെ സന്തോഷം ആയിരുന്നു. ധാരാളം തീർത്ഥാടകർ ശിവഗിരിയിൽ എത്തുമായിരുന്നു, മഞ്ഞവസ്ത്രം ധരിച്ച്.

രണ്ടാമത്തെ ദിവസം ഗുരുദേവറിക്ഷാ വഹിച്ചു കൊണ്ടുള്ള ഘോഷയാത്രയിൽ ഞാനും പങ്കെടുക്കുകയും, ചതയ ദിനത്തിൽ വോളന്റിയർ ആയി പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

തീർത്ഥാടന ദിവസം ഞാൻ വീട്ടിൽ നിന്നും വാഴക്കന്ന് എടുത്ത് ശിവഗിരി റോഡിലുള്ള വഴിയോരത്ത് വച്ച് കച്ചവടം നടത്തിയിരുന്നു. കൂടാതെ തീർത്ഥാടകർക്ക് രാവിലെ പല്ല് തേയ്ക്കുന്നതിന് ഉമിക്കരിയും ഈർക്കിലും വിറ്റിരുന്നു. എന്റെ മൂത്തുമ്മായുടെ മകൻ ഷാജഹാൻ (മരിച്ചു), അവനും ഈ കച്ചവടത്തിൽ പങ്ക് വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. കൂടാതെ, പ്രൈസ് കച്ചവടവും നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇന്ന് വർക്കലയിലെ പ്രമുഖ മുതലാളിമാർ ഉമിക്കരി കച്ചവടം നടത്തിയിട്ടുണ്ട്.

> **"നാട്ടിൽ പോകുമ്പോൾ കാണുന്ന സമയത്ത് മനസ്സിന് പ്രയാസം ഉണ്ടാകുന്നു."**

വർഷങ്ങൾ അഞ്ച് കഴിഞ്ഞ്, പത്താം ക്ലാസ്സിൽ തോൽവി ഒന്നും ഇല്ലാതെ എത്തി. പഠിക്കുന്നതിന് ആവറേജ് ആയിരുന്നു. അങ്ങിനെ പത്താം ക്ലാസിലെ പരീക്ഷയ്ക്കുള്ള മാസം, മാർച്ച് എത്തി. ഞാനും ബാബുവും (മരിച്ചു) ഒരുമിച്ച് എന്റെ വീട്ടിലിരുന്നു പഠിച്ചു. ഉമ്മ ഞങ്ങൾക്ക് കട്ടൻ ഫ്ളാസ്കിൽ വച്ചിട്ടുണ്ടാവും..

നിർഭാഗ്യവശാൽ എന്റെ കാലിന്റെ മുട്ടിൽ നീരുവന്ന്, നടക്കാൻ കഴിയാത്ത അവസ്ഥയായിരുന്നു. പരീക്ഷ ദിവസം എന്നെ എന്റെ സഹോദരൻ സ്കൂളിൽ കൊണ്ടു പോകുകയും തിരിച്ചു കൊണ്ടു വരികയും ചെയ്തിരുന്നു. അങ്ങിനെ പത്താം ക്ലാസ്സ് പരീക്ഷ കഴിഞ്ഞു. ആശുപത്രിയിൽ പോയി ചികിത്സ ചെയ്തു അസുഖം കുറഞ്ഞു.

രണ്ട് മാസം കഴിഞ്ഞ് റിസൾട്ട് വന്നു. ഞാൻ ജയിച്ചു.

ബാബു തോറ്റു. ഞാൻ വർക്കല S. N. കോളേജിൽ പ്രീ ഡിഗ്രിക്ക് ചേർന്നു. ജേഷ്ഠനും ബാബുവും ഗൾഫിൽ പോയി.

എന്റെ ബാല്യകാല ഓർമ്മകൾ ഇവിടെ അവസാനിയ്ക്കുന്നു. ഇനിയും ഓർമ്മകൾ തുടരും...

താര രവിന്ദ്രൻ

സത്യാനന്തരം

സത്യങ്ങൾ പൊത്തിലൊളിക്കുന്നു
മിഥ്യകൾ സത്യങ്ങളായ് ചമഞ്ഞൊരുങ്ങിയിറങ്ങുന്നു
അവയുടെ പാമ്പിൻതോലുകൾ
ഉറയൂരുന്നു

ഓന്തുകളവ ഓടിച്ചെന്നെടുത്തുടുക്കുന്നു
പിന്നെ, പിളർന്ന നാക്കുകൾ നീട്ടി ശീൽക്കാരങ്ങളുതിർത്ത്
ഉഗ്രവിഷം തുപ്പുന്ന നാഗമൂർത്തികളായി
വാഴ്ത്തപ്പെടാനൊരുങ്ങി
കാടു കേറുന്നു
ഇല്ലാത്ത പത്തി കാട്ടുന്നു
സ്വത്വം മറന്നാടുന്നു

കാടുകൾ മുറിവേറ്റു നീറുന്നു
തവിട്ടുനിറമാർന്നു തരിശാവുന്നു
പാടങ്ങൾ പരിസ്ഥിതിയാത്രക്കാർക്ക്
വഴിയമ്പലങ്ങളൊരുക്കി
വീഞ്ഞും വിരുന്നും വിളമ്പി
അത്താഴപ്പട്ടിണി കിടന്നു മരിക്കുന്നു
ആ മരണങ്ങൾ ഉത്സവങ്ങളായി കൊണ്ടാടപ്പെടുന്നു

ഉത്സവച്ചവറുകൾ കുമിയുന്ന ചെറുകുന്നുകളിൽ നിന്ന്
നിറമുള്ള ധൂമപടലങ്ങൾ ഉയരുന്നു
അവ പൂതനാരൂപങ്ങൾ പൂണ്ട്
അരുവികളെ മുലകളൂട്ടുന്നു
അമ്മമാരാകുന്നു
സ്നേഹസ്വരൂപിണികളെന്നു
സ്വയം പെരുമകൊള്ളുന്നു

അവസാനത്തെ ആറും ഓടിത്തളർന്നു
കിതച്ചെത്തി നിൽക്കുന്നു
അക്ഷയപാത്രത്തിൽ ശേഷിച്ചൊ-
രൊറ്റവറ്റായ് വറ്റിയൊതുങ്ങുന്നു
പിന്നെ വരളുന്നു
കണ്ണീരുറവകൾ മാത്രമതിൽ
കിനിയുന്നു, ചിലപ്പോളവ
മിന്നലായ് മിഴിയുന്നു

കണ്ണുകളടയുന്നു
അത് നിദ്രയെന്നാവുന്നു

ഒരു മണി വിശപ്പ്

വിദ്യ കണിമംഗലത്ത്

> **ഞാൻ ഒന്ന് പുഞ്ചിരിച്ചു മനസ്സിൽ. ദൈവമേ എന്തിന് എന്നോടിത് ചെയ്തു ഈ നാശം പിടിച്ച രാത്രി വിശപ്പ് ഒന്ന് നിന്നാൽ മതി ആയിരുന്നു.**

പണ്ട് തൊട്ടേ എനിക്കുള്ള ഒരു സ്വഭാവം ആണ് രാത്രി ഒരു മണി കഴിഞ്ഞും ഉറങ്ങാതെ ഇരുന്നാൽ അപ്പൊ ഒരു വിശപ്പ് വരും, ഇനി നേരത്തെ ഉറങ്ങിയെന്നു വിചാരിക്കാ, പെട്ടെന്നു ഉറക്കത്തിൽ നിന്ന് എണീറ്റ് സമയം നോക്കി 'ആഹ് ഒരു മണി കഴിഞ്ഞോ', ഉടനെ ആ വിശപ്പ് വരും!
12.55 ആയാലും കുഴപ്പല്യ ഒരു മണി ആയാലേ കുഴപ്പ മുള്ളൂ.

ആമി ഉള്ള സമയത്തു രാത്രി ഇതുപോലെ കള്ളനെ പ്പോലെ പതുങ്ങി പതുങ്ങി അടുക്കളയിൽ കയറുന്ന അതെ സമയം അവളും വരും കൂടെ. പിന്നെ ഒരുമിച്ചു ഇരുന്നു എന്തൊക്കെ ഉണ്ടോ അതൊക്കെ കൊത്തിപ്പെറുക്കി കഴിച്ചു വെള്ളോം കുടിച്ചു പോയി കിടന്നു ഉറങ്ങും.
അമ്മയും ചേച്ചിയും എല്ലാം ഇത് കണ്ടാൽ ഒന്നും പറയേം ഇല്ല. അവരും കൂടെ കൂടി ജോളി ആയി ഇരുന്നു കഴിച്ചു എണീറ്റ് പോകും.

ചേച്ചിയുടെ കല്യാണം കഴിഞ്ഞു മനു ചേട്ടൻ വന്നപ്പോ ചേട്ടനും ഈ സ്വഭാവം കിട്ടി. അതുകൊണ്ട് തന്നെ പാതിരാത്രി അടുക്കള വാതിൽ ആര് തുറന്നു വന്നാലും അവിടെ ഒരു നിഴൽ കണ്ടാൽ തമ്മിൽ തമ്മിൽ പേടിക്കില്ല.
പക്ഷെ കതിർനു ഇതെല്ലം പുതിയ അനുഭവങ്ങൾ ആയിരുന്നു. 'രാത്രി നീ ശെരിക്കും ഫുഡ് കഴിച്ചില്ലേ, പിന്നെ എന്താ വീണ്ടും വിശപ്പ് എന്താ ഇങ്ങനെ? എന്നൊക്കെ നൂറ് ചോദ്യങ്ങൾ കേട്ടണ്ട് ഞാൻ...

എല്ലാത്തിനും ഒരു ചെറു പുഞ്ചിരി മാത്രം എനിക്ക് പറയാൻ ഉള്ളു. പിന്നെ പിന്നെ ചോദ്യങ്ങൾ ഇല്ലാതെ ആയി കതിർ തന്നെ ഉത്തരം പറഞ്ഞു തുടങ്ങി 'അവൾക്ക് രാത്രി വിശപ്പ് ആണ്'!

ഞാൻ കതിർന്റെ വീട്ടിൽ പോയാൽ അവിടെ അമ്മയും ചേച്ചിമാരും രണ്ട് പാക്കറ്റ് ബ്രഡ് വാങ്ങി വെക്കും, എന്നിട്ട് കിടക്കാൻ നേരത്ത് എന്നോട് പറയും 'ദേ അടുക്കളയിൽ ബ്രഡ് ഉണ്ട് നിനക്ക് രാത്രി വിശന്നാൽ പോയി എടുത്തു കഴിച്ചോളൂ' എന്ന്. ഇത് കേൾക്കുന്ന ഞാൻ എന്റെ രാത്രി വിശപ്പിനു മനസ്സിൽ പ്രാകികൊണ്ട് അവരെ നോക്കി നന്ദിയോടെ ചിരിച്ചു കിടക്കാൻ പോവും എന്നിട്ട് അവരൊക്കെ ഉറങ്ങിയെന്നു കണ്ടാൽ പതുങ്ങി പതുങ്ങി പോയി ഒരു പാക്കറ്റ് ബ്രഡ് എടുത്തു മുറിയിൽ കൊണ്ട് വന്നു ഇരുട്ടത്തു ഇരുന്നു കഴിക്കും.
ഇതേ സമയം കതിർ കിടക്കയിൽ നിന്ന് തല മാത്രം പൊക്കി ഞാൻ കഴിക്കുന്നത് നോക്കി വീണ്ടും തല ചെരിച്ചു കിടന്നു ഉറങ്ങും. ഇതെന്ത് ജീവിയെന്നു മനസ്സിൽ ഓർക്കുന്നുണ്ടാവും.

വർഷം ഇങ്ങനെ പോയി പോയി, പാത്തു വന്നു. ഡെലിവറി കഴിഞ്ഞു ഇരിക്കുന്ന ദിവസങ്ങളിൽ വീട്ടിൽ സഹായത്തിന് ഒരു ആൻറി ഉണ്ടായിരുന്നു. ചില ദിവസങ്ങളിൽ കാലത്തേ എണീക്കുമ്പോൾ അടുക്കള ഷെൽഫിൽ ഇരിക്കുന്ന സ്നാക്ക്സ് ടിൻ എന്റെ മുറിയിൽ കാണുമ്പോ ആന്റി വെറുതെ ചോദിക്കും, 'രാത്രി നല്ല വിശപ്പ് ആയിരുന്നു ലെ വിദ്യക്ക്?'. ഞാൻ ഒന്ന് പുഞ്ചിരിച്ചു മനസ്സിൽ ദൈവമേ എന്തിന് എന്നോടിത് ചെയ്തു ഈ നാശം പിടിച്ച രാത്രി വിശപ്പ് ഒന്ന് നിന്നാൽ മതി ആയിരുന്നു.

വീണ്ടും ഒരു വർഷം കൂടി കഴിഞ്ഞു, പാത്തുവിന് നല്ല പനി വന്നു. ഞങ്ങൾ മാനസികമായി തകർന്ന ഒരു സമയത്തെ പറ്റി എഴുതിയില്ലേ. ആ സമയത്തേക്ക് വരാം. രാത്രി ഫുൾ ഉറങ്ങാതെ ഇരുപ്പ് ആയിരുന്നു ലോ. ഇതുപോലെ ഒരു മണി കഴിഞ്ഞാൽ വിശപ്പ് വന്നു എത്തി നോക്കും. എത്ര സഹിച്ചു ഇരുന്നാലും കാര്യല്ല, പിന്നെ ശർദ്ദിക്കാൻ വരൽ ആയി, ആകെ പരാക്രമം ആയി. അങ്ങിനെ ഒരു ദിവസം രാത്രി ഒരു കണക്കിന് പാത്തുവിനെ ഉറക്കി, ഞാൻ വേഗം അടുക്കളയിലേക്ക് വന്നു, നാട്ടിൽ നിന്ന് വന്ന സമയം ആയത് കൊണ്ട് ശർക്കരവരട്ടി, കായ, ചിപ്സ്, ചക്ക വറത്തത് എല്ലാം ഈരണ്ട് പാക്കറ്റ് വീതം കൊണ്ട് വന്നിട്ടുണ്ട് .
അതിൽ നിന്ന് ശർക്കരവരട്ടി ഒരു പാക്കറ്റ് എടുത്തു ഓപ്പൺ ചെയ്തു അടുക്കളയുടെ ഒരു കോർണറിൽ ഇരുട്ടത്തു ഇരുന്നു മൊബൈൽ വെളിച്ചം കുറച്ചു ഇട്ടു ഇൻസ്റ്റാഗ്രാം നോക്കി ഇരിക്കാ ഞാൻ, ഒരു പത്തു മിനിറ്റ് ആയി കാണും, പെട്ടെന്ന് അടുക്കള വാതിൽ തുറന്ന് ലൈറ്റ് ഇടുന്നു കതിർ.

മുക്കിൽ ഇരുന്നു പാക്കറ്റും പിടിച്ചു വായിൽ മുഴുവൻ ശർക്കരവരട്ടി ആയി ഇരിക്കുന്ന ഞാൻ. കതിർ ഒന്നും മിണ്ടാതെ ലൈറ്റ് ഓഫ് ആക്കി പോയി. ഞാൻ ഇരുന്നു ഉരുകി ഉരുകി മനസ്സിൽ അറിയാവുന്ന ചീത്ത എല്ലാം വിളിച്ചു, എന്റെ ഈ നാശം പിടിച്ച വിശപ്പിനെ... ഇനി ഞാൻ എങ്ങിനെ കതിർനെ ഫേസ് ചെയ്യും. പുള്ളി വിചാരിക്കുന്നുണ്ടാവും 'കൊച്ചിന് ഇവിടെ പനിച്ചു വിറക്കാ അവൾ അവിടെ ഇരുന്നു തിന്നുന്നു', ദൈവമേ എന്നോട് എന്തിനീ ചതി!. പിന്നെ കുറെ നേരം അടുക്കളയിൽ തന്നെ ഇരുന്നു, പകുതി ആയ ശർക്കര വരട്ടി പാക്കറ്റ് റബർ ബാൻഡ് കൊണ്ട് കെട്ടി ഷെൽഫിൽ വച്ചിട്ട് പതുക്കെ പോയി കിടന്നു.

പിറ്റേ ദിവസം ആണ് പാത്തുവിനെ ഹോസ്പിറ്റലിൽ അഡ്മിറ്റ് ആക്കുന്നത്. രാത്രി കഴിക്കാൻ രണ്ട് സാൻഡ് വിച്ച് വാങ്ങി വന്നു കതിർ. നോക്കുമ്പോ ഒരാൾക്ക് വയറ് നിറയെ കഴിക്കാൻ ഉള്ള അത്ര വലുത്. ഞാൻ ഒരെണ്ണം മുഴുവൻ കഴിച്ചു. കതിർനു പകുതി ആയപ്പോ തന്നെ മതിയായി പറഞ്ഞു അടച്ചു വച്ചു.
ഹോസ്പിറ്റലിൽ ഒരാൾക്ക് അല്ലെ നിക്കാൻ പറ്റുള്ളൂ അപ്പോ കതിർ പോട്ടെ പറഞ്ഞു എണീറ്റപ്പോ ഞാൻ പറഞ്ഞു, ഈ സാൻഡ് വിച്ച് കൂടി കൊണ്ടുപോയ്ക്കോ ചൂടാക്കി കഴിക്കാം എന്ന്. അപ്പോ കതിർ പറഞ്ഞു, 'രാത്രി വിശക്കുന്നത് നിനക്ക് അല്ലെ ഇവിടെ വച്ചോ ആവശ്യം വരും' എന്ന് പറഞ്ഞു മുറിയിൽ നിന്ന് പുറത്തേക്ക് ഇറങ്ങി. ഞാൻ ഓർത്തു എന്റമ്മോ എനിക്ക് ഇനി ഒന്നും വേണ്ട, വയറു നിറഞ്ഞു ഇരിക്കാ ഇത് നാളെ കൊണ്ട് കളയാം എന്ന്.

അങ്ങിനെ രാത്രി ഒരു മണി കഴിഞ്ഞു ഹോസ്പിറ്റൽ അല്ലെ ഇടക്കിടെ എണീക്കും, നേഴ്സ് വരും, പാത്തുവിനെ നോക്കും, പോവും. എനിക്ക് പതിയെ പതിയെ വിശപ്പ് തുടങ്ങി. ഞാൻ എണീറ്റ് ഇരുന്നു. എന്താ ചെയ്യാ ആ സാൻഡ്‌വിച്ച് എടുത്തു കഴിക്കണോ വേണ്ടയോ എന്ന് കൺഫ്യൂഷൻ ആയി ഇരിക്കുമ്പോ വിശപ്പ് വന്നു മുന്നിൽ കേറി, ശർദ്ദിക്കാൻ തോന്നി തുടങ്ങി. ആ സാൻഡ്‌വിച്ച് ബോക്സ് ഓപ്പൺ ആക്കിയാൽ മുറി മുഴുവൻ മണം വരും. പാത്തുവിനെ കൂടാതെ വേറേ രണ്ട് കുഞ്ഞുങ്ങൾ അവരുടെ അമ്മമാർ എല്ലാം ഉണ്ട് മുറിയിൽ. അവരൊക്കെ അറിയും നാണക്കേട് ആവോ എന്നൊക്കെ ഓർത്തെങ്കിലും അതിലും വലുത് വിശപ്പ് ആയത് കൊണ്ട് ഞാൻ വേഗം ബോക്സ് ഓപ്പൺ ആക്കി ആ പകുതി സാൻഡ്‌വിച്ച് എടുത്തു ഒരു കടി കടിച്ചതും കർട്ടൻ മാറ്റി ഒരു നേഴ്സ് വന്നതും ഒരുമിച്ച് ആയിപോയി. ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലെ ഒരു വലിയ സാൻഡ്‌വിച്ച് ആയിരുന്നു അത് എത്ര ചെറിയ കടി കടിച്ചാലും വായ നിറയെ വരും. ഇറക്കണോ തുപ്പണോ എന്ന് അറിയാതെ കണ്ണ് നിറച്ചു ഇരുന്നു.

അവർ വളരെ സൗമ്യമായി എന്നോട് കഴിച്ചോളാൻ പറഞ്ഞിട്ട് പാത്തുവിന്റെ പനി നോക്കാൻ നിന്നു. ഒരു കണക്കിന് വായിലെ ഇറക്കിയിട്ട് ഞാൻ അവരോടു കണ്ണ് നിറച്ചു കൊണ്ട് പറഞ്ഞു 'I didn't eat dinner, പാത്തുവിനെ ഓർത്തു ടെൻഷൻ ആയിരുന്നു' എന്ന് പറഞ്ഞു. അപ്പോ അവര് പറഞ്ഞു 'മോൾ ഇപ്പോ ഓക്കേ ആവും, അമ്മ ഫുഡ് കഴിക്കാതെ ഇരിക്കരുത് നിങ്ങൾക്ക് വയ്യായ വന്നാൽ എന്ത് ചെയ്യും?' എന്ന് സ്നേഹത്തോടെ പറഞ്ഞിട്ട് പോയി.

ദൈവമേ! എന്നോട് നീ ക്ഷമിക്കണേ, ഈ പാവം നഴ്സിനെ പറ്റിച്ചതിൽ എന്ന് ഓർത്തുകൊണ്ട് ഞാൻ കിടന്നു .

പിറ്റേ ദിവസം ഡ്യൂട്ടി തീർന്നു പോകാൻ നേരം അവർ എനിക്ക് ഒരു ഗ്ലാസ് ചൂട് മൈലോ തന്നിട്ട് ആണ് പോയെ. ഒരുപക്ഷെ എന്റെ വിശപ്പ് അവർക്ക് മനസിലായിക്കാണും അല്ലെങ്കിൽ ഒരു പാവം അമ്മ പട്ടിണി കിടന്നുവെന്നു ഓർത്തു സഹതാപം കൊണ്ടാവും. എന്തായാലും ഞാൻ അത് വാങ്ങി കുടിച്ചു. സ്നേഹം ♥

അന്ന് കാലത്തു കതിർ വന്നപ്പോ, ഞാൻ എനിക്ക് ഇടാൻ ഉള്ള ഡ്രെസ്സ്, പാത്തുവിന് ഉള്ള ഡ്രസ്സ്, ബാത്ത് റൂമിൽ ഇടാൻ, റൂമിൽ ഇടാൻ ചെരിപ്പ്, പിന്നെ അങ്ങിനെ ഒരു വലിയ ലിസ്റ്റ് കൊടുത്തിരുന്നു. കതിർ അതെല്ലാം ഒരു വലിയ ബാഗിൽ ആക്കി കൊണ്ട് വന്നിട്ടുണ്ട്.

കട്ടിലിൽ ബാഗ് വച്ചിട്ട്, 'എല്ലാം ഇല്ലേ എന്നു നോക്ക്?' എന്ന് പറഞ്ഞു ഓരോന്ന് പുറത്തേക്ക് എടുത്തു കാണിക്കുന്നുണ്ട്. ആ കൂട്ടത്തിൽ ഞാൻ റബ്ബർ ബാൻഡ് ഇട്ടു വച്ച ബാക്കി ശർക്കരവരട്ടി പാക്കറ്റും. ഞാൻ അത് മാത്രം കാണാത്ത പോലെ നിന്നു.

എന്നെ വീണ്ടും നാണംകെടുത്താൻ ആണോ ഈ മനുഷ്യന്റെ ഭാവം എന്നു ചിന്തിച്ചുകൊണ്ട് നിൽക്കുമ്പോൾ, കതിർ എന്റെ മുഖത്തിന്റെ അടുത്തേക്ക് രണ്ട് പാക്കറ്റ് കവർ നീട്ടിയിട്ട് പറഞ്ഞു 'ദേ രാത്രി ഇരുട്ടത്തു ഇരുന്നു കഴിക്കാൻ കൊണ്ട് വന്നതാ കുറച്ചു ആ നേഴ്സ് പിള്ളേർക്കും കൊടുക്കു' എന്ന് പറഞ്ഞു.

ആ സമയത്തു എനിക്ക് അത്യാവശ്യമായി മൊബൈലിൽ എന്തോ ഒരു കാൾ ചെയ്യാൻ ഉണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു ഞാൻ മുറിക്ക് പുറത്തേക്ക് ഇറങ്ങി എന്റെ നാശം പിടിച്ച രാത്രി വിശപ്പിനെ പ്രാകി കൊണ്ട് നടന്നു പോയി.

Alankar Restaurant

OUR BRANCHES

No. 8 Dunlop Street, Little India, Singapore

4 Norris Road, Little India, Singapore

Alankar Express, Koufu Food Court, Woodlands Health Hospital, Woodlands South MRT

Authentic Kerala, Tamil & North Indian Flavours
Expert Catering & Event Management for Every Occasion

Contact
+65 93395729

കനവിലെ കനവ്

വിജയകൃഷ്ണൻ
തെക്കേമാക്കടത്ത്

(Edgar Allan Poe വിന്റെ
'A Dream Within a Dream'
എന്ന കവിതയുടെ
സ്വതന്ത്ര വിവർത്തനം)

നിൻ കുളിർ നെറ്റിയിൽ മൃദുചുംബനമൊന്നേകി
വിട പറഞ്ഞീടുന്ന നേരം പ്രിയസഖീ,
മൗനം കനക്കുമീ വേളയിൽ നിൻ കളിവാക്കൊന്നു
വിടരുന്നെന്നോർമ്മതൻ ചില്ലമേൽ.

''നീ സ്വപ്ന സഞ്ചാരി'' ഓതി നീ, ''കടിഞ്ഞാണറ്റ
കനവുകൾ പായും വഴിയേ ചരിപ്പവൻ.''
പതിരില്ലതില്ലൊട്ടും, നാം കാണ്മതൊക്കെയും
കനവിലെ കനവെന്ന കൗതുകമോർത്തു ഞാൻ.

വൻതിരകൾ തലതല്ലിയാർക്കുന്ന വെണ്മണൽ -
ത്തീരത്തീ സന്ധ്യയിൽ നിൽപ്പു ഞാനേകനായ്.
ആ മണലാഴിയിൽ നിന്നെൻ വലം കയ്യാൽ വാരി -
യെടുത്തേതോ നിനവിൽ ഞാനൊരുപിടി.

വിരലുകൾക്കിടയിലൂടൂർന്നുപോം മണൽത്തരി -
കളേതു വിഷാദം പൊഴിക്കുന്നെന്നാത്മാവിൽ!
മുറുകെപ്പിടിപ്പതിന്നാവില്ല, ജീവിതപ്പെരുമകളു -
മതുപോലെ നശ്വരമെന്നോർത്തോ?

മിഥ്യയായ് തീരുമീ ജീവിതക്കാഴ്ചകൾ, കനവിലെ -
കനവെന്നോ, വെറുതെ നിനച്ചു ഞാൻ

സവിന കുമാരി

വൃത്തം

ഉണർവ്വിൽ നിന്നും
ഉണർവ്വിലേക്കു
കുട്ടി ഉറക്കം വരയ്ക്കുന്നു.
എത്ര സ്വപ്നങ്ങളെ കൂട്ടി യോജിപ്പിച്ചാലാണതു
പൂർത്തിയാവുക!

ക്ലോക്ക്

നേരം ഒട്ടിച്ചു വെച്ചിരിക്കുന്ന
ഉടലും തലയുമില്ലാത്ത
രണ്ടു കാലുകൾ
നിർത്താതെ ഓടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു
കാലമെന്ന വട്ടത്തിനകത്ത്.

മുറിവ്

വേദന, യതിന്റെ ഹൃദയം
മുറിവുകളിൽ
കുഴിച്ചിടുന്നു .
എന്നെ തൊട്ടു നോക്കൂ,
മിടിക്കുന്നതു കേൾക്കാം.

സ്വപ്നം

വേലിക്കപ്പുറത്തൊളിച്ചു നിൽക്കുന്ന
മദപ്പാടുള്ള
ഒരു സ്വപ്നത്തെ
ഞാനിന്നലെയും കണ്ടു.
എത്ര തവണ
എന്റെ ഉറക്കത്തെ
ചതച്ചരച്ചിരിക്കുന്നു!

നിശ്ശബ്ദത

ആളുകൾ നിറഞ്ഞ്
അഴുക്കു പറ്റിയ
നഗരത്തെ
രാത്രിയതിന്റെ
നിശ്ശബ്ദത കൊണ്ട്
തൂത്തു തുടയ്ക്കുന്നു.

തയ്യാറാക്കിയത്

ഡോ. സത്യൻ പൂക്കുട്ടത്ത്

കല, കാലം, കാഴ്ചപ്പാടുകൾ...!

ശ്രീ കെ ശിവരാമൻ നായർ

ഏഴു പതിറ്റാണ്ടിലേറെയായി സിംഗപ്പൂരിലെ മലയാളികളുടെ മാറിവരുന്ന സാമൂഹിക സാംസ്കാരിക കലാ-കായിക അഭിരുചികൾക്കൊപ്പം നിലകൊണ്ട വേറിട്ട വ്യക്തിത്വത്തിനു ഉടമയാണ് ശ്രീ കെ ശിവരാമൻ നായർ.

സാമൂഹിക-കർമ്മ മണ്ഡലത്തിലുണ്ടാക്കിയ സ്വാധീനത്തെ ചികഞ്ഞെടുത്ത് അഭിമുഖശൈലിയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുക എന്ന ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വസതിയിലെത്തിയത്. എന്നാൽ അതൊരു സ്നേഹാന്വേഷണത്തിന്റെയും കുശലം പറച്ചിലിന്റെയും സായാഹ്നമായി തീരുകയാണുണ്ടായത്. എന്നിരുന്നാലും അതിലൊരു നേരിന്റെ, നന്മയുടെ വഴി കണ്ടെത്താനായി. എക്കാലത്തേക്കും പ്രസക്തമായ, ഒപ്പം കൗതുകമുണർത്തുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റേതായ ജീവിതവഴിയുടെ ഒരു കുഞ്ഞുഭാഗം

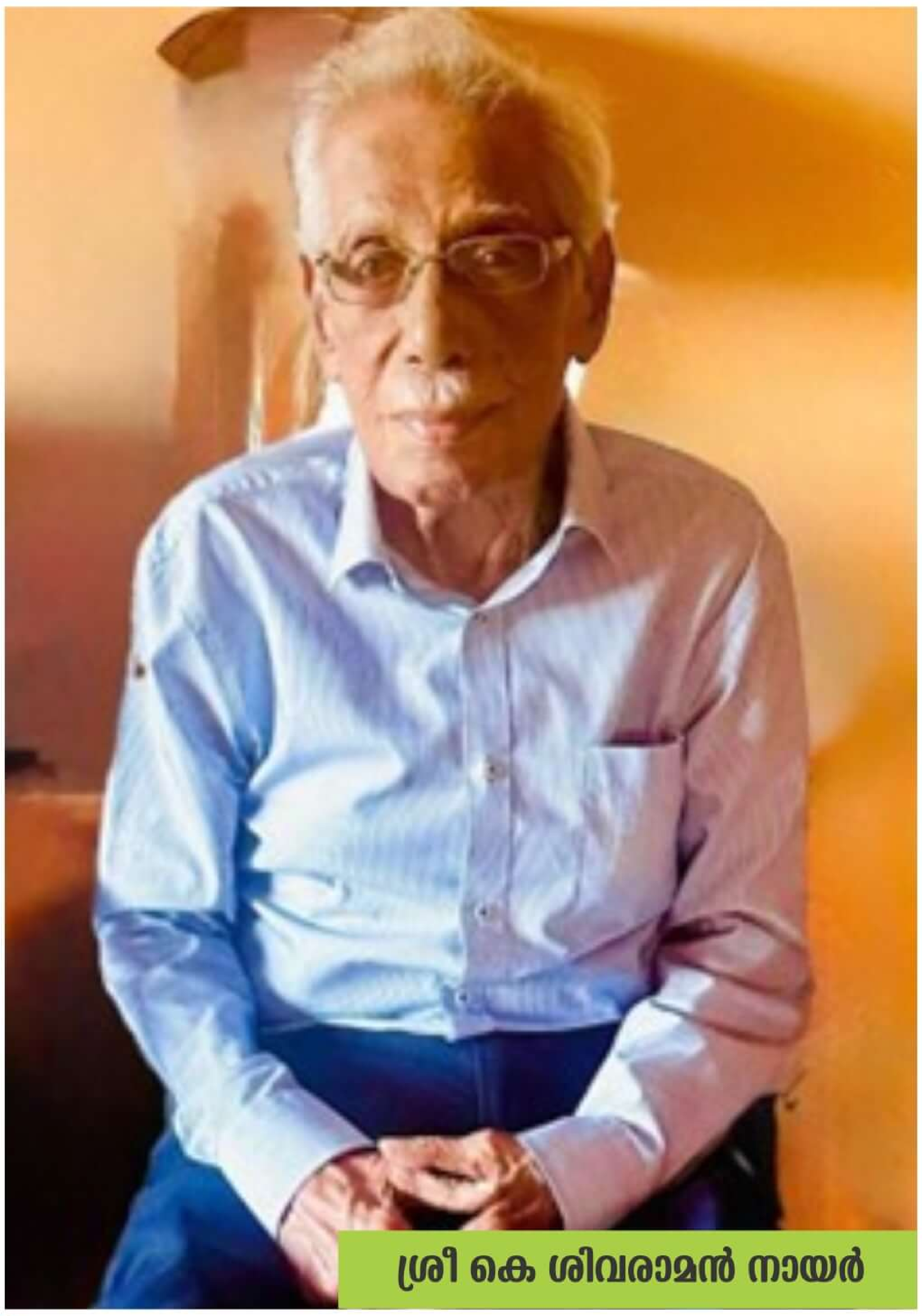

ശ്രീ കെ ശിവരാമൻ നായർ

വായനക്കാരുമായി പങ്കുവെക്കുകയാണ് ഈ ലേഖനത്തിലൂടെ.

1951-ൽ തൃശ്ശിവപേരൂരിൽ നിന്നും ബസ് കയറി, തീവണ്ടി കയറി, പിന്നെ കപ്പൽ കയറി പെനാംഗിൽ വന്നിറങ്ങി ഇരുപത്തിയൊന്നുകാരനായ ശ്രീ കെ ശിവരാമൻ നായർ. തന്നെ യാത്രയാക്കാൻ വന്ന സഹോദരനു ആ യാത്രാനുഭവം പങ്കുവെച്ച ശൈലി ഏറെ രസകരമായിരുന്നു. കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാരുടെ ഓട്ടൻ തുള്ളലിന്റെ താളത്തിലും അതിനനുസരിച്ചുള്ള വാക്കുകളിലുമായുള്ള ഒരു വിവരണം. അതിന്റെ തുടക്കം ഇങ്ങനെ ആയിരുന്നു.

താങ്കളുമായി പിരിഞ്ഞതിൽപ്പിന്നെ,
ബി എസ് എൻ എം ബസ്സിലുമേറി...
തൃശ്ശൂർ ടൗണിലുമെത്തിയ ശേഷം
ശീഘ്രം എക്സ്പ്രസ്സ് വണ്ടിയിലേറി
ശട്ടാ ശട്ടാ കൂ കൂ, കൂ കൂ...
ചട്ടട ചട്ടട കൂ കൂ, കൂ കൂ...

അങ്ങനെയനവധി ചട്ടട കൂ കൂ...
മദ്രാസങ്ങനെ അടുത്തിടു വണ്ടി
തക്ഷണമവിടെയിറങ്ങിയ നേരം
രക്ഷയുമേന്തി പലരും വന്നു...
രൂക്ഷതയോടൊരു നോക്കും നോക്കി
അക്ഷമനായി നടന്നു തുടങ്ങീ...

പെട്ടിയുമേന്തി നടക്കാൻ വയ്യ
ചുറ്റും നോക്കി നിൽക്കും നേരം
നമ്പർ പത്താം ബസ്സും വന്നു
നമ്പർലെസ്സാം ആളുകളതിലും
ശീഘ്രം ഞാനും ബസ്സിലുമേറി
ചക്രം നോക്കിയിരിക്കും നേരം
അതിലൊരു ചക്രം താഴെ വീണു...

ഇങ്ങനെ ഒട്ടേറെ കാര്യങ്ങൾ തുള്ളൽ സാഹിതിയിൽ ചൊല്ലാറുണ്ടെന്നും, അതെല്ലാംതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തികച്ചും വ്യക്തിപരമോ, കുടുംബവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവയാണെന്നും, എവിടെയും എഴുതിവെച്ചിട്ടില്ല എന്നും മകൻ സുരേഷ് കൂട്ടിച്ചേർത്തു. ഭാഷ, സാഹിത്യം, കല തുടങ്ങിയവയിലുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുപ്പവും പ്രാവീണ്യവും കൂടി ഇവ നമ്മെ മനസ്സിലാക്കി തരുന്നു.

ജോഹോറിൽ അപ്രന്റീസ് ആയി രണ്ടു വർഷത്തെ ജോലിക്കുശേഷം, 1953-മുതൽ ഇന്നത്തെ പി യൂ ബിയിൽ സ്റ്റോർ കീപ്പറായി ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ചതിൽപിന്നെ

സിംഗപ്പൂർ മലയാളികളിലൊരാളായി, ഒപ്പം സിംഗപ്പൂർ മലയാള പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്ക്, പ്രത്യേകിച്ച് സിംഗപ്പൂർ മലയാളി അസ്സോസിയേഷനു താങ്ങായും തണലായും തന്റെ സാമൂഹിക കർമ്മമണ്ഡലത്തെ ഉറപ്പിച്ചു.

സ്വാഭാവികമായും ഇത്രയും വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് പുതിയ ഒരു രാജ്യത്തിൽ എത്തിയ ഒരാളിൽ നിന്നു അറിയേണ്ട രണ്ടു കാര്യങ്ങളുണ്ട് എന്നു തോന്നി. ആദ്യത്തേത്, നാടുമായി ബന്ധപ്പെടാനും വിവരങ്ങൾ തിരക്കാനുമൊക്കെ ഏറെ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടായിരുന്ന ആദ്യകാലങ്ങളിൽ നാട് വിട്ടു നിൽക്കുന്നതിൽ വിഷമം ഉണ്ടായിരുന്നോ എന്നും, രണ്ടാമത്തേത്, അന്നത്തെ ജീവിത സാഹചര്യങ്ങൾ ഏറെ കഷ്ടതകൾ നിറഞ്ഞതായിരുന്നോ എന്നുമായിരുന്നു. പൊതുവെ, ഏറെ ദുരിതങ്ങളും വിഷമങ്ങളും നിറഞ്ഞ ഒരു പഴയ കാലഘട്ടത്തിന്റെ ഓർമ്മകളായിരിക്കും പങ്കുവെക്കുവാനുണ്ടാകുക എന്ന് കരുതിയ എനിക്കു തെറ്റി. ഒരു രീതിയിലുമുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടുകളും അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നിട്ടില്ല എന്നും, പതിറ്റാണ്ടുകൾക്കുമുമ്പും സിംഗപ്പൂരിലെ ജീവിത നിലവാരം ഉയർന്നതായിരുന്നു എന്നും, അതിനാൽ നാടുവിട്ടു നിൽക്കുന്നതിന്റെ ഒരു വിഷമവും അനുഭവി ക്കേണ്ടിവന്നിട്ടില്ല എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം തന്റെ ഉള്ളുതുറന്നു.

ഏതാണ്ട് ആറു പതിറ്റാണ്ടോളം സിംഗപ്പൂർ മലയാളി അസ്സോസിയേഷന്റെ കമ്മിറ്റിയിൽ പ്രവർത്തിച്ചു എന്നു പറയുമ്പോൾ, അത് ഒട്ടേറെ തലമുറകളിലുള്ളവരുമായി ഒന്നിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാനും, മാറി വരുന്ന കാലഘട്ടത്തിന്റെ അഭിരുചികളെ ഉൾകൊള്ളാനുമുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാടവത്തെകുറിച്ചുകൂടി അടിവരയിടുകയാണ്.

അസ്സോസിയേഷന്റെ കലാ-കായിക പ്രവർത്തനങ്ങൾ ക്കാണ് പ്രധാനമായും അദ്ദേഹം ചുക്കാൻ പിടിച്ചിരുന്നത്. അസ്സോസിയേഷന്റെ പഴയകാലത്തെ ഓണാഘോഷത്തെ കുറിച്ചു പറഞ്ഞതും നന്മ നിറഞ്ഞതായിരുന്നു. 'എല്ലാവരും ഓണമുണ്ണുക'. അതായത് എല്ലാവർക്കും സൗജന്യമായി രുന്നത്രെ അന്നത്തെ ഓണസദ്യ. സംഭാവനകൾ സ്വീകരിക്കും പക്ഷെ നിർബന്ധമില്ല. ഓണത്തിന്റെ കലാപരിപാടികൾക്കുള്ള പാട്ടെല്ലാം പാടികൊടുത്തിരുന്നു എന്നും അതിൽ സിംഗപ്പൂരിന്റെ പ്രിയകവി കട്ടേലിന്റെ ഓണപ്പാട്ടുകളും പാടിയിരുന്നു എന്ന് പറഞ്ഞു. പാട്ടിന്റെ ഒരു പാലാഴി അദ്ദേഹം ഇപ്പോഴും കൊണ്ടുനടക്കുന്നു, തെറ്റാതെ ഈണത്തിൽ പാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

മലയാള നാടകങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കലും അതിൽ അഭിനയിക്കലുമൊക്കെയായിരുന്നു അന്നത്തെ മറ്റൊരു വിനോദമെന്നു പറയുമ്പോൾ, തന്നെ വേർപിരിഞ്ഞ പ്രിയപത്നി സുഭദ്രടീച്ചറെയും കൂടെ കൂട്ടി. അവർ തന്റെ ഇത്തരം കലാ-കായിക പ്രവർത്തനങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പി ക്കൽ മാത്രമല്ല, എല്ലാറ്റിനും ഒപ്പം പങ്കെടുത്തിരുന്നു എന്ന് പറയുമ്പോൾ അതിൽ ഊഷ്മളമായൊരു ഭാര്യാ-ഭർത്തൃ ബന്ധം കൂടി നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം. ഒട്ടുമിക്ക നാടകങ്ങളിലും ഭാര്യ-ഭർത്താവ് വേഷങ്ങളിൽ അവർ ഒരുമിച്ചു അഭിനയിച്ചു. ജീവിതത്തിലെ ബന്ധത്തെ നാടകത്തിലും തുടർന്നു എന്ന് പറയാം.

പത്നി സുഭദ്രയോടൊപ്പം ഒരു പഴയ ചിത്രം

പതിറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ ഒട്ടേറെ ഭാരവാഹികളും, സംഘാടകരുമായി തന്റെ സാമൂഹിക കർമ്മമണ്ഡലത്തിൽ അദ്ദേഹം സമ്പർക്കം പുലർത്തി. അതുകൊണ്ട് തന്നെ ഇത്തരം മേഖലകളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവരോട് പറയാനുള്ളത് എന്താണെന്ന് അറിയാനുള്ള ആഗ്രഹം ഞാൻ പ്രകടിപ്പിച്ചു. അൽപ്പനേരം ആലോചിച്ചിരുന്നു, പിന്നെ ദൃഢമായി പറഞ്ഞു "ആത്മാർത്ഥതയോടെ പ്രവർത്തിക്കുക..."

സന്ധ്യാനാമത്തിനുള്ള സമയമായിരിക്കുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്. ആ പാദങ്ങൾ തൊട്ടു വന്ദിച്ച് യാത്ര പറഞ്ഞു. തിരികെ പോരുമ്പോൾ വലിയൊരു സന്തോഷവും കൂടെയുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു നല്ല മനസ്സിന്റെ ഉടമയോടൊപ്പം അൽപ്പനേരം സംസാരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതായിരുന്നു ആ സന്തോഷത്തിനു കാരണമെന്ന് പിന്നീട് ആലോചിച്ചപ്പോൾ മനസ്സിലായി. അത് എങ്ങനെ എഴുതി അറിയിക്കും എന്നറിയാത്തതിനാൽ നിർത്തുന്നു. നിറയെ പാട്ടുകളുമായി സന്തോഷത്തോടെ, ആരോഗ്യത്തോടെ സിംഗപ്പൂർ മലയാളികളുടെ വലിയ കാരണവരായി ഇനിയും തുടരട്ടെ എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

MET MECPRO PTE LTD

Ultimate Solution for
Mechanical Engineering

+65 6862 2960 +65 9731 453
9C Lok Yang Way #01-32, Singapore 628630
mecpro@singnet.com.sg
www.mecprosg.com

നമുക്കൊരു സുൽത്താൻണ്ടാർന്ന്!

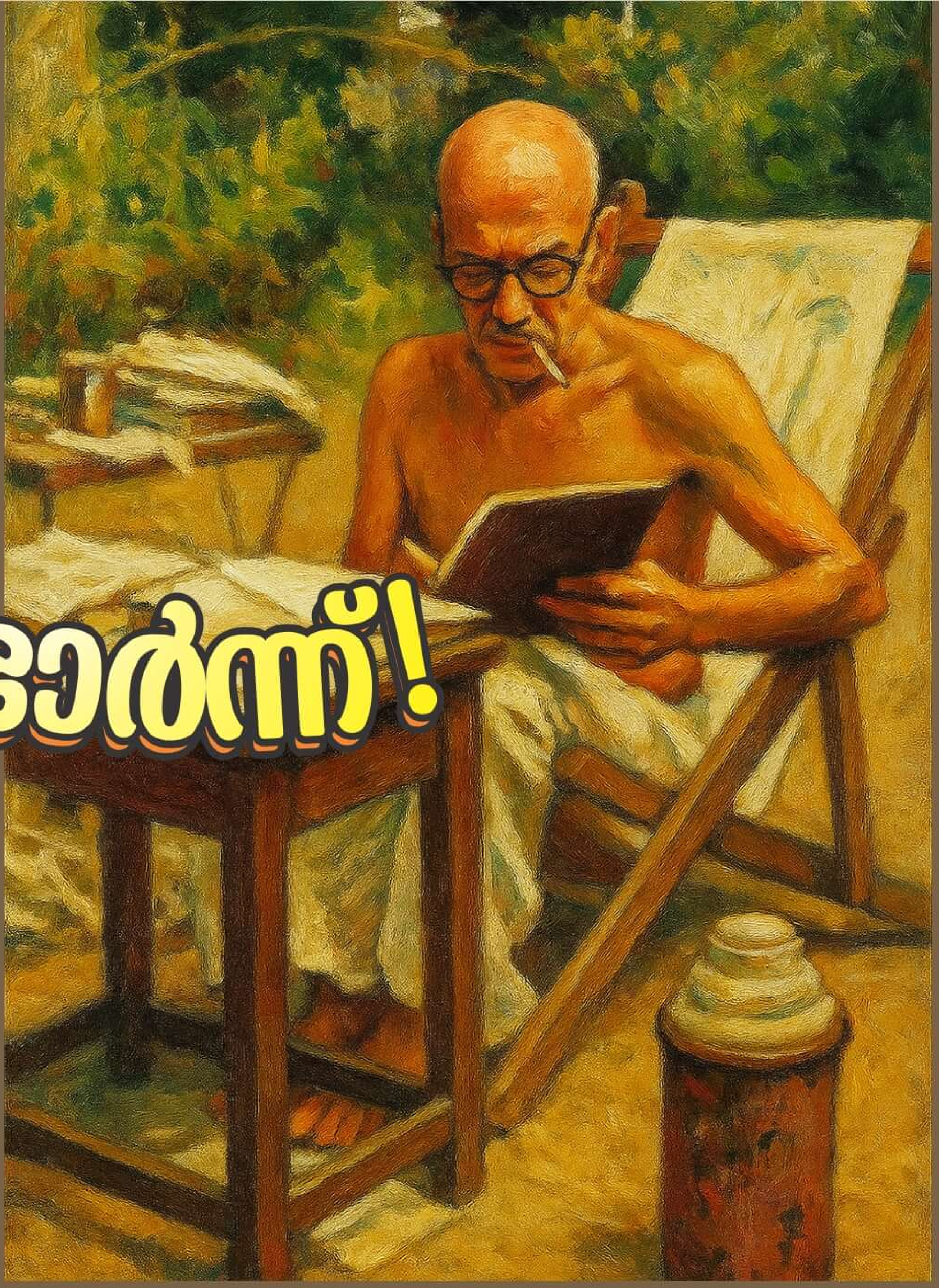

കെ. അശോക് കുമാർ

ആമുഖം

അന്വേഷകനായ ഒരു മനീഷി, അനന്യമായ തന്റെ യാത്രയിൽ അനന്ത വിഹായസിന്റെ എല്ലാ കോണുകളി ലേക്കും ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കുകയും പ്രപഞ്ച സംരചനയുടെ ഭാവങ്ങളുടെ സാംശീകരണങ്ങളെ തന്റേതായ ഒരു ഭാഷയുടെ ഭാഷയിലൂടെ തീക്ഷ്ണമായ അനുഭവങ്ങളുടെ ആലയിൽ ഉരുക്കിയ ഒരു സവിശേഷ സാഹിത്യമണ്ഡലം. അതാണ് ബഷീറിയൻ ആഖ്യാനകല. യഥാതഥ കാര്യകാരണങ്ങളെ പ്രശ്നവൽക്കരിക്കുന്ന ഒരു ശൈലി, അനുഭവത്തിന്റെ മാന്ത്രികമായ കരവിരുതിൽ തീർത്ത വാസ്തുവിദ്യ!.

കല 'ക' ക്കും 'ല' ക്കും ഇടയിൽ ഭൂഗോളം, സൂര്യചന്ദ്രന്മാർ, സൗരയൂഥം, ക്ഷീരപഥം, അണ്ഡകടാഹം, വിശ്വപ്രപഞ്ചം തന്നെ ഉൾക്കൊണ്ടിട്ടുണ്ട് എന്ന് തർക്കിക്കുന്ന ബഷീർ. Dr. Bandharos Burasi Boras തൊട്ടു 'എട്ടുകാലി മമ്മൂഞ്ഞു' വരെയുള്ള പാത്ര നാമീകരണവും, പാത്ര സൃഷ്ടികളും, 'കള്ള സാക്ഷി പറയാൻ കയേല്ല്യ' എന്ന സഹജമായ നിഷ്കളങ്കതയോടെ നമ്മളെ പലതും പഠിപ്പിച്ച അദ്ദേഹം മലയാളി സാമൂഹ്യ മനസ്സിലാകെ ബൗദ്ധികമായ ഒരുണർവ്വ് സൃഷ്ടിച്ച മാന്ത്രിക കലാകാരനാണ്. വിശ്വത്തിന്റെ ഒരു മൂലക്കിരുന്ന് അണ്ഡകടാഹത്തിന്റെ സകലമാന രസക്കൂട്ടു കൾ ചേർത്ത് സാഹിത്യക്കൊട്ടാരം കെട്ടിയ കേരള സാഹിത്യമണ്ഡലത്തിലെ ഒരു സുൽത്താൻ. ആ രസചേരുവകളുടെയും, ഫലിത മിശ്രണങ്ങളുടെ ചാരുതകളെയും കുറിച്ച്, മൗലികമായ ആ സാഹിത്യ സപര്യയുടെ ശൈലികളുടെ ഒരു ആസ്വാദനമാണ് ഈ ലേഖനം

സർവ്വനാശത്തിന്റെ രൂപകങ്ങൾ

'ഓരോ വാക്കുകളിലും രക്തം പൊടിഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന ബാല്യകാല സഖി' നമുക്കുതന്ന ബഷീർ ഇരുണ്ട യാഥാർഥ്യങ്ങളുടെ ഒരു നേർചിത്രം തീർത്തും വ്യത്യസ്തമായി നമുക്ക് മുന്നിൽ വരച്ചു കാട്ടുന്നു.

'ശബ്ദങ്ങൾ', ഒരു പട്ടാളക്കാരന്റെ വെളിപാടുകളിലൂടെ യുദ്ധവും കലാപവും അരാജകമാക്കുന്ന, ലോകത്തിന്റെ ഏതു പ്രദേശത്തിനും അന്യമാകാത്ത രോദനങ്ങളുടെ രേഖാചിത്രങ്ങൾ നമ്മുടെ മുൻപിൽ വെക്കുമ്പോൾ ആ മനസ്സിന്റെ വിങ്ങലുകൾ ഇടിനാദമായി നമ്മളിൽ പതിക്കുന്നു. യുദ്ധഭൂമിയിലെ സ്നേഹിതന്റെ രോദനം , ആ നിലവിളി രക്ഷിക്കാനല്ല! പകരം കൊന്നു തരാൻ ആയിരുന്നു എന്ന് നമ്മളോട് പറയുമ്പോൾ, ദേഹമാസകലം പൊള്ളി, ചുടു ചോരയിൽ പിടഞ്ഞു അലറി വിളിച്ചു കരയുന്ന സുഹൃത്തിനെ ശരീരത്തിന്റെ പിടച്ചിലിൽ നിന്നും മോചിപ്പിക്കുന്ന ആ പട്ടാളക്കാരനിലൂടെ 'ദയ' എന്ന വികാരത്തിന് വേറൊരു അർത്ഥതലം സ്വരുക്കൂട്ടി നമുക്ക് തരുകയായിരുന്നു ബഷീർ. ആ ചോരക്കളങ്ങളിൽ കുളിച്ച മനുഷ്യന്, മനുഷ്യർക്ക് ഭൂമിയുടെ ചോരയായി വെള്ളം മാറുന്നത് ഒട്ടും അതിശയോക്തി അല്ല. 'പാപപങ്കിലമായ വെള്ളം' ഒരു പ്രതീകമാണ്. മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ ദുരയുടെ, ആക്രമോത്സുകതയുടെ, രാക്ഷസീയതയുടെ, തുടർന്ന് കൊണ്ടേയിരിക്കുന്ന നശീകരണങ്ങളുടെ പ്രതീകം!

നിറങ്ങൾ പാടുമ്പോൾ

തനിക്ക് പറയാനുള്ളത് പറയുന്നതിനുള്ള വാസ്തുവിദ്യ യുടെ അപാര മൗലിക ചാതുര്യമാണ് അദ്ദേഹത്തിൻറെ സൃഷ്ടികളിൽ ഉടനീളം നമുക്ക് കാണാൻ കഴിയുക. ഹാസ്യാത്മകമായി, ഉദാത്തമായ വ്യംഗത്തോടെ ചോദ്യോത്തര രൂപത്തിലും അല്ലാതെയും നമ്മളേ അനുഭവഭേദ്യത്തിന്റെ വ്യസ്തസ്ഥ തലത്തിലേക്ക് എടുത്തുയർത്തുന്ന ആ ബഷീറിയൻ ശൈലി അനന്യമാണ്, അമൂല്യമാണ്. സംഭവങ്ങളുടെ കുറിക്കു കൊള്ളുന്ന

അവതരണരീതിക്കുമപ്പുറം വാക്കുകളുടെ, ശബ്ദങ്ങളുടെയും വെളിച്ചത്തിന്റെയും അത്ഭുതകരമായ ഒരു മിശ്രണരീതിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചില കൃതികളിൽ നിഴലിക്കുന്നതായി കാണാം.

സാഹിത്യത്തെക്കാൾ സംഗീതത്തെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്ന ബഷീർ, സൈഗാളിനെയും, പങ്കജ് മാലികിനെയും, സുബ്ബലക്ഷ്മിയെയും, ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠസ്വരമായി കരുതിയിരുന്ന ബ്രയാൻ റോബ്സനെയും അകമഴിഞ്ഞ് ശ്രവിക്കുകയും ആ സ്വരമാധുരികളിലൂടേ, പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ നാദവിസ്മയങ്ങളെയും വർണ്ണ രാജികളെയും സമഞ്ജസിപ്പിച്ച് അദ്ദേഹം സാഹിത്യ വിരുന്നൊരുക്കിയിരുന്നു. 'ഇളം നീലനിറത്തിൽ ആടിക്കുഴഞ്ഞുവരുന്ന മാദക മനോഹര ഗാനമേ' എന്ന പ്രയോഗം ആ മിശ്രണ രീതിയുടെ ഒരു ഭാവാത്മക ദൃഷ്ടാന്തമാണ്. 'നീലവെളിച്ചം' എന്ന കഥയും അതിനോട് ചേർന്നെടുത്ത 'ഭാർഗവീനിലയം' എന്ന ദൃശ്യ വിസ്മയമവും ആ അനന്യമായ സമന്വയ ശൈലിയുടെ മകുടോദാഹരണ മാണ്.

ഭൂമിയുടെ മന്ദഹാസമായി പൂക്കൾ

അണ്ഡകടാഹം എന്ന തന്റെ വളരെ പ്രിയപ്പെട്ട പ്രയോഗത്തെ പല രീതിയിൽ സാംശീകരിക്കുകയും ആ ബൃഹദ് വീക്ഷണത്തെ സ്ഥൂലീകരിച്ചു നിർമ്മിക്കുന്ന ഒരു ബിംബസൗകുമാര്യത അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളുടെ പ്രത്യേകതയാണ്.പലപ്പോളും പൂന്തോട്ടങ്ങളും പൂവുകൾ തന്നെയും ആ ബിംബവൽക്കരണത്തിനുതകുന്ന ഉപകരണങ്ങളും ആകാറുണ്ട്.

സുഹ്റ നട്ട ചെമ്പരത്തിയിൽ വിരിഞ്ഞ 'പച്ചില കാടുകളിൽ ചോര പൊട്ടി ചിതറി നിൽക്കുന്ന ചെമപ്പായ പൂക്കൾ!' എന്ന വർണനയിലൂടെ ബഷീർ അനുവാചകനിലേക്കു സുഹ്റയുടെയും മജീദിന്റെയും ഹൃദയവ്യഥകളെ വേരോടെ പറിച്ചു നടുകയാണ്.

അനർഘനിമിഷം എന്ന നോവലിൽ, 'ഏകാന്തതയുടെ മഹാതീരം' ശീർഷകത്തിൽ അദ്ദേഹം ഒരു പനിനീർപ്പൂവിനെ കല്പനചെയ്തിരിക്കുന്നത് നോക്കൂ.പ്രണയവും പൂക്കളും ഒരുമിച്ചുല്ലസിക്കുന്ന ആ മഹാ മനസ്സിന്റെ തുടിപ്പ് നിങ്ങൾക്കതിൽ കാണാൻ കഴിയും.

മതിലുകളിൽ ജയിലിലെ നാരായണിക്ക് കൊടുത്ത പ്രണയബിംബം ചുള്ളിക്കമ്പ് ആകുന്നതിൽ ഒട്ടും അത്ഭുതമില്ല, എന്തിന്? ഒരു പുഴുങ്ങിയ മുട്ടയായിരുന്നു സൈനബയുടെ കാമുകനുള്ള സമ്മാനം. കുഞ്ഞിപാത്തുമ്മയുടെ പ്രണയഭരിതമായ മനസ്സ്, മുല്ലപ്പൂമൊട്ടിൻ നൈർമല്യത്തോടെ ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്ന ബഷീർ തന്റെ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ അനുഭവ പരിസരങ്ങൾക്കനുസരിച്ചു അവരെ കൊത്തി വയ്ക്കാൻ കഴിവുള്ള സാഹിത്യ വിസ്മയമാണ്..

'ഭൂമിയുടെ മന്ദഹാസമായി പൂക്കൾ വിരിയുന്നു..' എന്നദ്ദേഹം തറപ്പിക്കുമ്പോൾ, പൂന്തോട്ടക്കാരൻ ഭൂമിയുടെ മന്ദഹാസം ഊട്ടി ഉറപ്പിക്കുന്നവനായും മാറുന്നു. ജീവന്റെ ആവർത്തനങ്ങളുടെ ഒരു സാക്ഷ്യം എന്നവണ്ണം ഉദ്യാനത്തേയും, പ്രണയം ഒരു സ്വാതന്ത്ര്യ സാധ്യതയായും അദ്ദേഹം പറയാതെ പറയുകയും ചെയ്യുന്നു. മനസ്സിനെ വ്യാപരിക്കാൻ ഒരു പൂന്തോട്ടം, അത് പുനർജനികളുടെ ഒരു പ്രതിബിംബം എന്നോണം, അപാരതയുടെ അനന്തതയുടെ ജീവന്റെ ആവർത്തനങ്ങളുടെ സാക്ഷ്യം ആയി അദ്ദേഹം പലയിടത്തും പ്രയോഗിക്കുന്നു ഒരു വിശ്വമാന്ത്രിക ശില്പിയെപ്പോലെ..

സംഗ്രഹം

തീക്ഷ്ണമായ അനുഭവങ്ങളുടെ തീച്ചൂളയിലൂടെ കടന്നു നടന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ എഴുത്തിൽ പുതിയ രീതീകരണങ്ങളും കലയുടെ പരമമായ സവിശേഷ വാസ്തുവിദ്യകളും പ്രകടമാകുന്നതിൽ ഒട്ടും അത്ഭുതപ്പെടേണ്ട കാര്യമില്ല. എന്നാൽ അനുഭവങ്ങളുടെ ചിത്രീകരണത്തിന് പ്രത്യേകമായ സങ്കേതം വേണമെന്ന തിരിച്ചറിവാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൗലികസൃഷ്ടികളുടെ ആധാരം. ശബ്ദങ്ങളിൽ നിന്നും ഉയരുന്ന കലുഷമായ ഇരുണ്ട ചുവപ്പിന്റെ നിറങ്ങളും, ലോഹിതമായ ഇളം നീല വർണ സംഗീത മിശ്രണങ്ങളും, പൂക്കളും പൂന്തോട്ടവും പ്രതീക്ഷയുടെ വർണ്ണരാജികളാകുന്നതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കരവിരുതിന്റെ സാക്ഷ്യപത്രങ്ങളാണ്.

അനുഭൂതികൾ, ആശയങ്ങൾ, അറിവ്. പ്രപഞ്ചങ്ങളുടെ സൃഷ്ടിക്കു ശേഷം, ജീവജാലങ്ങളുടെ സൃഷ്ടിക്കു ശേഷം കോടാനുകോടി യുഗങ്ങളായി കിട്ടിയിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുന്ന അറിവിന്റെ നിറവിലാണോ?, ഇമ്മിണി ബല്യ ഒന്ന്, വെളിച്ചത്തിനെന്തു വെളിച്ചം, വിഷാദ മധുര മോഹന കാവ്യം അങ്ങിനെ അങ്ങിനെ എന്നും മലയാളി മനസ്സിൽ ചേർത്തു വയ്ക്കുന്ന എത്ര പ്രയോഗങ്ങൾ.. ഇന്നും 'കള്ള ബഡുക്കൂസ്' എന്ന് ആരെങ്കിലും പറഞ്ഞാൽ നമ്മൾ ആ കലാകാരനെ ഓർക്കുകയും, നമ്മളിൽ ഒരു ചിരി പടരുകയും പടർത്തുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ അണ്ഡകടാഹത്തിന്റെ എവിടെ നിന്നോ അദ്ദേഹവും ചിരിക്കുന്നുണ്ടാകും!.. സസ്യ ശ്യാമളമായ ഭൂമിയുടെ ഇളം പച്ചവർണ്ണശബളിമയിൽ, പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ പൂപ്പുഞ്ചിരിയായ്, അനന്ത വിഹായസ്സിന്റെ ഒരു നറു പുഞ്ചിരിയായ്.

PANDAVAPURAM

SETHU

പാണ്ഡവപുരം

ഒരു ക്ലാസ്സിക്കിന്റെ പുനർവായന

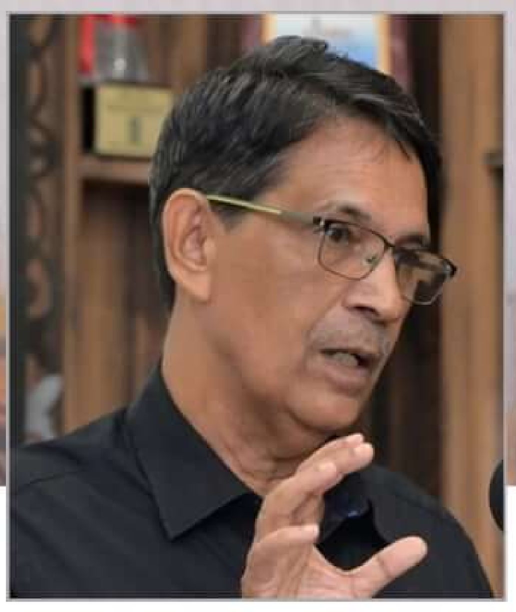

രഞ്ജൻ ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

മലയാള വായനക്കാർക്ക് മുഖവുര ആവശ്യമില്ലാത്ത എഴുത്തുകാരനാണ് സേതു. അൻപതോളം കൃതികളുടെ രചയിതാവ്. ഏറെയും കഥകളും നോവലുകളും. ഒപ്പം ഏതാനും ബാലസാഹിത്യ കൃതികളും യാത്രാവിവരണ പുസ്തകങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റേതായിട്ടുണ്ട്.

ജ്ഞാനപീഠപുരസ്കാരമൊഴിച്ചു സാഹിത്യ സംബന്ധിയായ ഏതാണ്ട് എല്ലാ പുരസ്കാരങ്ങളും അദ്ദേഹത്തെ തേടിയെത്തിയിട്ടുണ്ട്; ഏറ്റവുമൊടുവിൽ എഴുത്തച്ഛൻ പുരസ്കാരവും.

പാണ്ഡവപുരം സേതുവിന്റെ ഏറെ ശ്രദ്ധയാകർഷിച്ച നോവലാണ്. പ്രസിദ്ധീകൃതമായിട്ട് ഇപ്പോൾ അൻപതാണ്ടു തികയാൻ പോകുന്നു. പുതുതലമുറ ഉൾപ്പെടെ ഇപ്പോഴും വായനക്കാരുടെ പ്രിയപ്പെട്ട നോവലാണ് പാണ്ഡവപുരം.

മലയാളിയുടെ നോവൽ വായനശീലത്തിൽ പരിഭ്രാന്തിയുടെ വിത്തുകൾ വാരിവിതറി, ഒരു പേടിസ്വപ്നം പോലെ ഓർമകളുടെ നിറമുള്ള കുപ്പിച്ചില്ലുകൾ ചിതറിച്ചുകൊണ്ടു പുറത്തുവന്ന പാണ്ഡവപുരം മലയാള നോവൽസാഹിത്യത്തിനു സമ്മാനിച്ചത് ഒരു നവഭാവുകത്വമാണ്. നാട്ടിൻപുറത്തെ വിദ്യാലയത്തിലെ അധ്യാപികയായ ദേവിയാണ് നോവലിലെ മുഖ്യകഥാപാത്രം. ദേവിയുടെ വിഷാദാത്മക വിഭ്രാന്തികളാണ് ഈ നോവൽ.

മലയാളനോവലിലെ ശക്തയായ സ്ത്രീകഥാപാത്രങ്ങളുടെ നിരയിലാണ് ദേവിയുടെ സ്ഥാനം. ഉന്മാദത്തിനും കാമനയ്ക്കുമിടയിലൂടെ കടന്നുപോകുന്ന കഥാപാത്രം. ഒരിക്കലും വീടുവിട്ടു പുറത്തുപോയിട്ടില്ലാത്ത ദേവിയുടെ കാമനകൾ, അവരുടെ ഭ്രമാത്മകകല്പനകൾക്കു ചുറ്റും തിരിയുന്നു. യാഥാർഥ്യത്തിനും അയഥാർഥ്യത്തിനു മിടയിൽ ഒരു മായാവലയം സ്വയം തീർത്ത്, ദേവി കാമികളായ പുരുഷന്മാരെ ആവാഹിച്ചുവരുത്തുന്നു.

ഒരു പഴന്തുണിക്കെട്ടുപോലെ തന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചു കടന്നുപോയ ഭർത്താവു സൃഷ്ടിച്ച മുറിവുകൾ ദേവിയുടെ ആത്മാവിലും ശരീരത്തിലും ഒരുപോലെ ക്ഷതമേല്പിച്ചിരുന്നു. താൻ കൊടുത്ത സ്നേഹത്തിന്റെ ഒരംശം പോലും തിരികെ കിട്ടാത്തതിനാലാണ് താൻ ഒരു പുരുഷനെ ആവാഹിച്ചു വരുത്തുന്നതെന്നു ദേവി പറയുന്നുണ്ട്. നാട്ടിൻപുറത്തെ തിരക്കില്ലാത്ത ഒരു റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽ, തന്റെ സങ്കല്പത്തിലുള്ള ഒരു പുരുഷനെ കാത്തിരിക്കുന്ന ദേവിയിലൂടെ ആരംഭിക്കുന്ന നോവൽ, ക്രമേണ അവരുടെ മനസിന്റെ വ്യത്യസ്ത തലങ്ങളിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുകയും വായനക്കാരനെ സംഭ്രമിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഈ വേറിട്ട നോവലിന് അനേകം പഠനങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ലീലാവതി ടീച്ചർ, പ്രൊഫ. കെ പി അപ്പൻ, ഡോ. വി രാജകൃഷ്ണൻ, പി കെ രാജശേഖരൻ തുടങ്ങിയവരുടേതുൾപ്പെടെ.

ഈ നോവലിന്റെ നിർമാണ വൈദഗ്ദ്ധ്യം ഏവരും ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിട്ടുണ്ട്. 'ആഖ്യാനത്തിന്റെ പിരിയൻ ഗോവണി'യാണ് ഈ നോവൽ എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള പഠനങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ദേവിയുടെ മനസ്സിൽ രൂഢമൂലമായിട്ടുള്ള വികാരം ലൈംഗികചോദന യാണെന്നും ഉണർത്തപ്പെടാത്ത ഈ

ചോദനയുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി മാത്രമേ ഈ കഥാപാത്രത്തെ വിലയിരുത്താൻ കഴിയൂ എന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്ന വായനകളും നോവലിന് ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. തനിക്കു ജീവിതത്തിൽ സംതൃപ്തി നൽകാത്ത ഭർത്താവിനു പകരം മറ്റൊരു പുരുഷനെ സ്വപ്നം കാണുന്ന സ്ത്രീകളുണ്ട്. ആ പുരുഷനാണ് നോവലിലെ ജാരൻ.

അതേ സമയം, വളരെ പ്രസക്തമായ മറ്റു ചില നിരീക്ഷണങ്ങൾ കൂടിയുണ്ട്. ഒറ്റപ്പെടലിന്റെ, വിഹ്വലതകളുടെ, തിരസ്കരിക്കപ്പെടുന്നു എന്ന തോന്നലിൽ നിന്നുണ്ടാവുന്ന വിഭ്രാന്തിയുടെ, ഒപ്പം ‘വാട്ട് ഈസ് റോങ് വിത്ത് മി’ എന്ന ചിന്തയുടെ... ഇവയുടെയൊക്കെ ആകെത്തുകയാണ് ദേവി എന്ന കഥാപാത്രം എന്നുള്ളതാണ് ആ നിരീക്ഷണം. എന്തായാലും തന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നതിനെ മനസ്സുകൊണ്ടും ശരീരംകൊണ്ടും പ്രതിരോധിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങളും ദേവിയിൽ കാണാനാവും. അസംതൃപ്തയായ സ്ത്രീമനസ്സിന്റെ വ്യത്യസ്തഭാവങ്ങളാണു ദേവിയിലൂടെ സേതു വരച്ചുകാട്ടുന്നത്. മറ്റൊരർത്ഥത്തിൽ, സംശയത്തിന്റെ ഭാണ്ഡം ചുമക്കുന്ന ഭർത്താവായ കുഞ്ഞുക്കുട്ടന്റെ സംരക്ഷണയിൽ ദേവി പരിമിതപ്പെട്ടു പോകുന്നുണ്ട്. അതോടെ ജീവിതം ദുരിതപൂർണമാവുന്നു.

രണ്ടു വിധത്തിൽ സ്ത്രീമനസ്സിന്റെ ഭാവതലങ്ങളെ സമർത്ഥമായി അപഗ്രഥിക്കുന്നുണ്ട്, ഈ നോവലിൽ. ഒപ്പം അതിന്റെ നിഗൂഢതകളെയും. എഴുത്തുകാരന്റെ അസാമാന്യമായ രചനാവൈഭവത്തിന്റെ കരുത്തു കാട്ടിത്തരുന്നു ഈ കൃതി.

ഫാന്റസിയെ യാഥാർത്ഥ്യവുമായും ആധുനികതയെ ആന്തരികലോകവുമായും ബന്ധിപ്പിച്ച ഭ്രമാത്മക ഭാവനയാണ് സേതുവിന്റെ പാണ്ഡവപുരം.

സേതു പറയുന്നു: എഴുതുമ്പോഴും പിന്നീടും വല്ലാതെ അലോസരപ്പെടുത്തുന്ന, വിടാതെ പിന്തുടരുന്ന ചില കഥാപാത്രങ്ങളുണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു കഥാപാത്രമാണ് ദേവി. ഏതോ അവസരത്തിൽ എന്നെ അലട്ടാനായി പിറവിയെടുത്ത കഥാപാത്രത്തിനു നന്ദി...

ഈ അലോസരപ്പെടുത്തൽ എഴുത്തുകാരനെ മാത്രമല്ലല്ലോ... പിറവിയെടുത്തിട്ട് അരനൂറ്റാണ്ടോട് അടുക്കുമ്പോഴും വായനക്കാരനെ വിടാതെ പിന്തുടരുന്നു ദേവി... ഒപ്പം പാണ്ഡവപുരവും...

Viswa Sadasivan
Advisor, SMA
President, SMA (1993 to 1995)
Former Nominated MP

സിംഗപ്പൂർ മലയാളി അസോസിയേഷൻ
SINGAPORE MALAYALEE ASSOCIATION

SMA 108 Years of Commitment to Singapore

Sinking Roots

At 108 years, the Singapore Malayalee Association toasts to the nation as we celebrate 60 years of independence – a distinguished journey that our community is privileged to have played a part in.

The Singapore Malayalee Association (SMA) – which used to be called the Singapore Kerala Association (SKA) – was formed by visionary stalwarts in 1917. It has served eminently as a self-help organization for Malayalees for whom Singapore has become home.

My late father, Govindan Sadasivan, would share with the family how it was when he landed in Singapore as a stranger in 1938, just before the war. He couldn't believe it when he was received at the harbour by a stranger who spoke Malayalam in a land of mostly Chinese. How the miniscule Malayalee community in Singapore got wind of my father's arrival remained a mystery till he passed away in 2010. One thing for sure, it wasn't the work of social media!

> **"I am eternally grateful to my father and that generation of community stalwarts who dug-in their heels and said "this is home". It was a rational decision undergirded by a sense of gratitude and decency."**

My father and fellow Malayalees of that era swore allegiance to the Singapore Kerala Association. 44 Race Course Road was the nerve centre where members would meet to help each secure jobs, help out with weddings or funerals, discuss news from

Kerala or about their adoptive home for which they developed affectionate gratitude. The SKA premises were also the venue for these men – mostly bachelors – to revel in their singing or play cards.

There were strong emotional ties with relatives back in Kerala, India. My parents were insistent that these bonds remain strong. Almost every year, my parents would take a trip by ship – The State of Madras – to Kerala via Madras (today, Chennai). My 5 siblings and I would be on a roster to travel with our parents. Even though it meant braving the rough seas for 7 days, as a kid it spelt excitement.

These cultural ties aside, my father was very clear – this is home. Singapore. My parents led by example. They became Singapore citizens and were decisive in renouncing their Indian citizenship. This was to help ensure that our status in Singapore was secure and that we will have a smooth, highly subsidized education. As a tailor, my father would sew the national flag with pride. My mother and my siblings and I would cut-out the crescent and 5 stars which my father would stitch onto the flag. On the eve of National Day – the 9th of August – we will have a mini-ceremony as our father would hoist the national flag on the pillar of our shophouse at 53 Kampong Bahru Road. I still remember feeling this surge of pride as I heard the sound of our national flag fluttering freely to the wind. Independence.

Tumultuous 1960s

This is the Singapore I grew up in the 1960s. It was a tumultuous era. We were tested on many fronts. It was the aftermath of the communist insurgency in Malaya with ripple effects on Singapore. There was a general sense that the trade unions were infiltrated by communist elements – the Hock Lee Bus riots of 1955. The following year, in 1956, over 5,000 Chinese Middle School students rioted in what is today the grounds of Hwa Chong Institution.

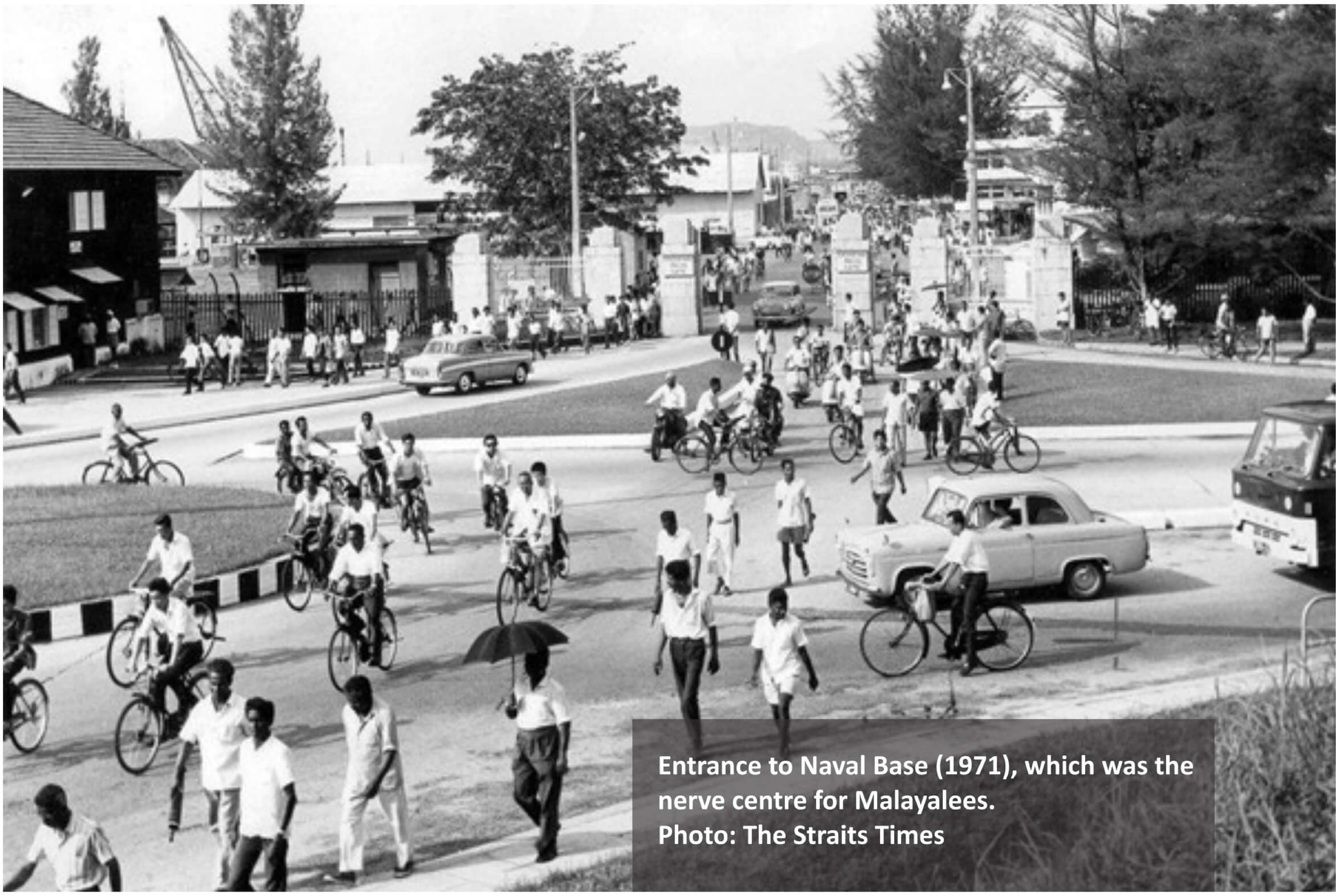

Entrance to Naval Base (1971), which was the nerve centre for Malayalees.
Photo: The Straits Times

A dance performance organised by the Naval Base Kerala Library, 1966. Ministry of Information and theArts Collection, courtesy of NationalArchives of Singapore.

In the early 1960s the extreme leftists of the ruling People's Action Party (PAP) defected to form the Barisan Socialis which became the key opposition party. Meanwhile, then-President Sukarno of Indonesia declared war on the newly formed Federation of Malaysia. It was called "Confrontation" – from 1963 to 1966. The only 2 army battalions (of about 700 soldiers each) fought alongside the Malaysian troops in the jungles of Sabah. Meantime there were over 42 bombing incidents in Singapore perpetrated by Indonesian Marines and saboteurs. The worst incident was when 2 Indonesian Marines detonated bombs in MacDonald House. 3 civilians were killed.

In 1964 there was Singapore's worst ever racial riots. It was essentially a clash between the ethnic Chinese and Malays. A total of 36 people died and 560 were injured. It not only strained ties between the races in Singapore, it also ignited suspicion against Kuala Lumpur as the riots are believed to be instigated by extremist elements in Malaysia.

On the 9th of August 1965, independence was thrust unto us. There was a mix of elation (mainly the ethnic Chinese) and trepidation (mainly the Malay and Indian ethnic minorities).

To add to the tension, in 1967 the British announced that they were withdrawing all troops and military installations east of the Suez Canal. The impact on Singapore was immense. About 40,000 Singaporeans lost their jobs.

To address the security vacuum, the Singapore government announced "national service" or universal conscription. All able bodied 18-year old Singaporean men were required to serve 2 to 2.5-

years of full-time military service.

Crisis is Opportunity

So, how did all this affect the Malayalee community in Singapore? Quite significantly. First, because many of them were educated or skilled, Malayalees were disproportionately represented in the British installations, especially the Naval Base in Sembawang. In fact, it was nicknamed "Kochu Keralam" (Little Kerala). Many of them were among the 40,000 who lost their jobs. As a goodwill gesture, all employees of these military installations were offered British passports. Under the circumstances this was a highly attractive proposition.

> **"To stay relevant and recognised, the Malayalee community must remain on the government's radar screen as a permanent brightly shining blip."**

Second, the Malayalees were concerned about their safety and security given the Chinese-Malay tension on both sides of the causeway. The fear was of becoming pawns in the crossfire. The Indian community – at merely 7% of the population – was politically insignificant and at risk of being marginalised. The Malayalee community was a mere 16% of the Indian community!

Thirdly, and significantly, there was genuine fear for the safety of their sons who would be conscripted into the military. There was also the consideration that national service would disrupt their sons' education.

I understand that the SKA premises and the premises of the Sree Narayana Mission (SNM) were venues for robust, serious debates on the concerns of the day. I remember attending one such session with my father. They were speaking in Malayalam which I was able to follow with some difficulty. I recall a few uncles arguing that we would be stupid not to take up the offer to become British citizens and move to Britain. They asked why we should trust the PAP, which, after all, was a Chinese dominated party. I remember my father joining his close friends in saying we will be 3rd class citizens regardless of where we go, except for India. Even within India there's discrimination. Also, it's quite impossible to get jobs which is why "we came to Singapore in the first place". They urged that since we benefited from a better quality of life we should support the PAP government. I was very proud of my father and his friends.

I am eternally grateful to my father and that generation of community stalwarts who dug-in their heels and said "this is home". It was a rational decision undergirded by a sense of gratitude and decency.

As they say, the rest is history.

On-boarding

It is possibly in recognition of this commitment and unwavering support for Singapore and the PAP government that then-Prime Minister Lee Kuan Yew chose the Sree Narayana Mission as the venue for his first policy speech after independence 60 years ago, in September 1965. What other reasons might there be to honour a community that made up merely 1.2% of the total population? It was to become one of Mr Lee's signature speeches of all time: *"over 100 years ago, this was a mud-flat, swamp. Today, this is a modern city. Ten years from now, this will be a metropolis. Never fear."*

I didn't always agree with what was espoused by our founding Prime Minister – his policies and belief system – and his actions which were quite often draconian. He ruled with an iron fist and with "fire in the belly and steel in the nerve". Yet, he had foresight. The government had a "social contract" with the people where we were assured of safety and security, peace and harmony, universal

education based on merit, upskilling and jobs, affordable homes with modern latrines, uninterrupted electricity and clean drinking water even though it was imported from Malaysia. In return, the people pledged allegiance to the government even if it meant that democratic principles would be suspended from time to time. We accepted the trade-offs because we chose peace and prosperity.

In 1965, when we became independent, Singapore's GDP was about US$975million. (Today, it is US$547billion.) The GDP per capita in 1965 was just US$500. (Today, it is estimated at US$90,000.) This is phenomenal growth by any standards.

These achievements aside, and the government's track record in delivering on promises, what I am most grateful for is our commitment to multiracial equality. Yes, it isn't perfect but most certainly we have had it much better than most countries. I would like to highlight two policies in particular. First, even though the ethnic Chinese community made up 75% of the population, English remained the lingua franca. The government dug-in its heels even with formidable pressure from the Chinese ground. Whether it was to better plug Singapore into the Western world, or it was politically motivated to emaciate Chinese activism, the result was that the minority communities felt more secure. This cannot be taken for granted.

This assurance of security was very important for the Indian community in the 1960s because it constituted just 7% of the total population. (The Malays made up 14% of the total population.)

The Malayalee community – although consistently the second largest sub-ethnic Indian community in Singapore - was only 16 to 18% of the Indian community in 1965. This translated to about 21,000 in absolute numbers. (In the 1970s, the number of Malayalees dropped to 17,300 reflecting the reality and mood of the day with the British military pullout.)

Riding the Wave

Even though Malayalees were small in numbers, we have always punched above our weight. Much of this was because many of the early Malayalee migrants were educated – mostly in English. The others were motivated to pick-up technical skills such as surveying, teaching, and tailoring and upholstery. A key differentiator was the almost unwavering commitment to education. This made the Malayalees one of the most upwardly mobile communities in the country. Consequently, we commanded respect not only from the other communities but also from the political leaders. (The other Indian community that was over-represented in the top echelons of the civil service, medical fraternity and the judiciary was the Ceylon Tamils or "Ceylonese" as they are referred to, even today.)

> **"As a community, we have always commanded the respect of our political leaders. This is because we did well as a community and have come to be known for supporting the less privileged in Singapore society."**

The Malayalee community in Singapore has consistently produced highly successful and capable individuals. The list includes the late former President CV Devan Nair, the late City Councillor MPD Nair, former SPH Editor-in-Chief Patrick Daniel, Chief Justice Sundaresh Menon, former MD of MAS Ravi Menon, the late Mrs Bhaskar who was a Cultural Medallion recipient, High Commissioner Vanu Gopala Menon, former Ambassador-at-Large Gopinath Pillai, Senior Ministers of State Janil Puthucheary and Murali Pillai and Minister of State Dinesh Vasu Dash. There are many more distinguished and prominent Malayalees in various professions – doctors, lawyers, accountants, CEOs

Then-PM Lee at SMA's 100th anniversary celebration

and economists.

The founding Prime Minister and all other prominent political leaders over the decades recognised the unique contribution of the Malayalee community. They saw the quality of the community – individually and collectively – and that we chose to be steadfast in our support for the government in the 1960s and 1970s. This is hard earned trust, thanks to the foresight and wisdom of the stalwarts of the community especially in the early years.

For all the major events of the SMA and other Malayalee organisations political leaders of all races would attend as guests-of-honour (GOH). Mr Lee Kuan Yew himself attended 2 Onam Nite events at the majestic National Theatre. I remember how thrilled I was as a kid to see our Prime Minister being received by an entourage of "chechis" (big sisters) dressed in Kerala sarees. Almost all the time the GOHs would stay for most of the show.

As multiculturalism remained a key priority especially since the 1964 racial riots, we would make it a point to have performances by Malay and Chinese groups. These were often beautifully choreographed and highly vibrant. Onam Nite was an opportunity for the Malayalee community to show our commitment to multiracial Singapore. To stay relevant and recognised, the Malayalee community must remain on the government's radar screen as a permanent brightly shining blip.

Going Strong at 100 Years

On 29 September 2017, then-Prime Minister Lee Hsien Loong paid tribute to the Singapore Malayalee community as we celebrated SMA's 100th anniversary. He was the guest-of-honour. It was a momentous occasion and a huge celebration at the Grand Ballroom of the Marina Bay Sands Convention Centre. In their speeches, Ambassador Gopinath Pillai and the President of SMA at the time, Mr Jayakumar Narayanan, announced two grand initiatives. These demonstrated that our commitment is not limited to the Singapore Malayalee community. We are committed to Singapore society at large. The first was a $1million dollar bursary fund for worthy students at the National University of Singapore (NUS). The other initiative was a wellness centre for elderly residents. Both initiatives would benefit Singaporeans of all races and backgrounds. What gave Malayalees pride was that we made this possible even though we are a small organisation representing a community that is just 1.2% of the total population of Singapore.

New cooperative aims to put a PC in every Indian home

S'pore's Malayalee community leads IT initiative

An article in The Business Times, 17 September 1998.
Image: National Library Board

I believe that it is this attitude and commitment to Singapore society at large that prompted Mr Lee Hsien Loong to say this: *"Your story is an important strand in our historical and cultural tapestry…Indeed, Malayalees have long embraced and celebrated diversity… (and) shown how we can turn diversity into a strength…I look forward to many more contributions from the community. Many more distinguished sons and daughters of Malayalees making their contributions to Singapore."*

As a community, we have always commanded the respect of our political leaders. This is because we did well as a community and have come to be known for supporting the less privileged in Singapore society.

Privilege Comes with Responsibility

20 September 1998 was another special date for Malayalee organisations in Singapore. We commemorated the 80th anniversary of the Singapore Kerala Association. A gala event was held at the original site of the People's Association (PA) at Kallang. 2,000 guests were seated under a grand marquee.

What better way to celebrate this milestone than to bring together all Singapore Malayalee organisations. Ambassador Gopinath Pillai chaired the organising committee. I was a member. I believe that former SMA presidents Mr Dollah and the late Mr PK Koshy were also on the committee. Everyone agreed that instead of waving the flag of success, we should do something meaningful. It should benefit Singaporeans beyond the Malayalee community. We also believed that since education is so important for the Malayalees, what we do should be centred on this. I was tasked to come up with a big idea.

I roped in my childhood buddy, Harish Pillay. We brainstormed for a week and came up with the audacious idea of putting a personal computer (PC) in the home of every family in the Indian community that couldn't afford it. We would do this by getting large organisations to donate their old PCs (as part of their upgrading process). We will then organise large numbers of IT professionals as volunteers to physically upgrade these PCs to Pentium grade. We will get Microsoft to donate the operating system free-of-charge. The writing was on the wall – if you don't have a PC you will be seriously disadvantaged whether you're a student or an employee. We must be ahead of the curve.

Harish and I were quite sure the idea would be rejected because it's too ambitious and we don't have the resources to get it off the ground. We had a can of beer each and walked into the committee meeting and gave it our best shot. It was accepted! This is mainly thanks to chairman Gopinath Pillai who was an experienced entrepreneur quite used to taking risks – calculated risks.

It was the big announcement at SMA's 80th anniversary event in 1998. As the guest-of-honour, then-Deputy Prime Minister Lee Hsien Loong applauded Malayalees for thinking beyond the community and beyond the present.

Without delay or hesitation we proceeded to set up the "IT Services Cooperative" to operationalise the big idea. Then-SPH Business Times editor, Patrick Daniel was appointed chairman of the board. I was the deputy chairman. As we wanted it to be a ground-up initiative 'owned' primarily by the community, Malayalees were urged to become members. They responded generously, I believe, mainly because it had to do with educational upliftment. We had hundreds of active IT volunteers, many of whom were Employment Pass holders. They worked diligently for hours at the operations centre at the Mahatma Gandhi Memorial Hall. As a corporate member of the cooperative, the Singapore Indian Development Association or Sinda leased the premises to us free-of-charge. Sinda also helped us identify households that were most in need of assistance.

I would say that it was a successful project and a highly meaningful one. This initiative by the Singapore Malayalee community helped in the educational upliftment of a significant number of needy Indian Singaporeans. In less than 5 years we successfully emplaced upgraded PCs in the homes of more than 3,000 households. In every recipient household one adult and a student were required to attend a 3-day IT literacy course fully paid for by the government. With the announcement of the "Neu-PC" scheme by the government in a few years, we effectively transferred our mission to the capable hands of Sinda which worked closely with the Infocomm Development Authority of Singapore (IDA) to ensure continuity.

This experience made us realise the power of working together with likeminded groups and individuals, leveraging our respective strengths. Initiatives such as this strengthened the Malayalee community's standing with the government. We also realised how much of trust equity we had with the government and large private sector organisations who supported us beyond expectations. This is hard earned leverage that we must continue to use for the betterment of our community in Singapore. More importantly, we must ensure we don't lose the leverage. In fact, we must strive to continually strengthen it by actively collaborating with organisations beyond the Malayalee/Indian community.

We must always remind ourselves of this core principle – self-help doesn't mean self-serving.

Embracing Change – Honouring Roots

The truth is we wouldn't be talking about change, so enthusiastically, if we hadn't tasted success. We must have the humility and decency to acknowledge the wisdom and wherewithal of our founding leaders. If not for their foresight – to think beyond themselves and their lifetime – the seeds of this legendary organisation wouldn't have been planted in 1917. Indeed, we got here by riding on the shoulders of giants.

The Singapore Kerala Association gave Singapore Malayalees safe harbour and a sense of security during the challenging years spanning the 2 world wars. We had the financial wisdom to procure 44 Race Course Road on prime land. SKA helped thousands of brethren from Kerala secure jobs and settle-in with their families.

> **"We must always remind ourselves of this core principle – self-help doesn't mean self-serving."**

Politically, many who came from Kerala were left-leaning given the communist regime. This did not mean Malayalees were anti-establishment. We were pragmatic enough to draw a distinction between party and government. Since they considered this home, most Malayalee households threw in their lot with the government. Many contributed as trades union leaders. The objective was to ensure the children had a good, uninterrupted education and

we had the freedom to celebrate Malayalee culture and tradition. This meant giving unstinting support to the government so that Singapore succeeds in the first place.

In return, the political leaders constantly acknowledged their gratitude and signalled their support for the Malayalee community for being a linchpin of Singapore society. A healthy symbiotic relationship evolved with ease.

I recall that the 1960s to the mid-1990s was a period of unity, camaraderie and collaboration among the various sub-groups of the Malayalee community. We achieved much together. We took pride in being Malayalees. What's significant is that our identity went beyond ethnicity. It was about being "Singapore Malayalees". We became indigenised.

As we entered the 2000s, there was a significant rise in the influx of Malayalees. I would say that this was a much needed shot-in-the-arm for Malayalee culture, language and tradition, which had been steadily waning. I am seeing the same migrant spirit and fervour we had in the 1960s that pushed us to excel through competition, hard work and the penchant for juggling many balls in the air. The surge in artistic, cultural and intellectual prowess is awesome.

> **"The Malayalee community has been a formidable force for good when we have been able to put aside our differences and support each other's interests. We have done this before, several times over the past 108 years. We can do it again."**

This wave of Malayalees also bring a deeper emotional bond with Kerala, and India, to a lesser extent. While this is understandable, if not moderated, it can be problematic.

To put it plainly, I am seeing 3 Malayalee communities evolving in Singapore. The first would comprise those who are born and raised here. Unfortunately, they aren't adequately conversant in Malayalee culture or the language. They are proud of their Singapore Malayalee identity. The second group comprises those came from Kerala more than 30-years ago and went to mainstream schools here. Although steeped in Malayalee culture their identity is Singaporean. The third category is made up of Malayalees who came here more recently and who have a healthy respect for Singapore. However, emotionally and culturally they relate more to Kerala and India compared to Singapore.

This type of coexistence is ok if there are no competing or conflicting demands. For example, if the programme for Onam Nite constitutes only singers and dancers from Kerala and the skits are based on Kerala politics then homegrown Malayalees will feel alienated. They won't attend.

On the other hand, if Onam Nite has performances only by Singapore artistes, it won't work for the third category of Malayalees.

I don't see why it's got to be a zero-sum scenario. We can have some shows that have more Kerala artistes, while other shows feature Singapore-based artistes.

This clearly requires more effort and planning. Doing the right thing isn't usually easy, but it must be done.

The key is that we must act as one united Singapore Malayalee community where we strive to cater to the interests of all groups. 2 considerations are non-negotiable. First, no one group should dominate and undermine the genuine interests of the others. Second, our Singapore identity should be sacrosanct.

I would like to see this issue being resolved amicably

before the divides become entrenched.

The SMA members present at the Annual General Meeting (AGM) on 27th April 2025 made a statement. We unanimously elected Ms Sunu Sivadasan-Ghani as President of the Singapore Malayalee Association. She becomes the first female leader of the umbrella body for Singapore Malayalees. Yes, it took us 108-years to get here. As they say, “better late than never”!

Time and again, the Singapore Malayalee community has demonstrated that we can be surprisingly progressive when the occasion calls for it.

It is my considered view that Ms Sunu is the right person for the task of finding common ground among the diverse groups in the community. She is born and raised in Singapore and therefore instinctively understands what’s at stake if we don’t work together to achieve a win-win outcome as Singapore Malayalees. Having served as Vice President of SMA for several years she has a good grasp of the emotions and vicissitudes on the ground. Being a good listener, Sunu has come to command the respect of members from the various groups.

I would urge the President of SMA and the management committee to give this matter priority. The Malayalee community has been a formidable force for good when we have been able to put aside our differences and support each other’s interests. We have done this before, several times over the past 108 years. We can do it again.

Nayanthara Prathap

Nature Nurtures, Nurture Nature

When in doubt, turn to the trees,
To rustling winds and buzzing bees.
She teaches you how to rise and stand—
Each stumble, just a soft command.

For every dusk that dims the skies
Is followed by a sun that'll rise.
A new dawn whispers, soft and clear:
"Begin again—your path is near."

When in doubt, turn to the rose,
Its tender bloom, its thorn that shows—
Beauty and pain in sweet duet,
A truth we often just forget.

The petals fall, the thorns remain;
We clutch the hurt, replay the pain.
But nature speaks in silent grace:
Let go, move on, find your own pace.

When in doubt, taste earth's delight—
A mango warm, a pear just right.
No need for pills or costly blends
When nature heals, when nature mends.

Fruits and seeds, from soil they rise,
A gift beneath the open skies.
She feeds us still, though we ignore
The simple joys she keeps in store.

But most of all, when hearts grow numb,
Turn back to where we came from.
Respect the roots, the ancient bark,
The quiet shade, the meadow's spark.

She's weathered storms we cannot name,
And still she offers just the same—
A place to rest, a breath, a pause,
No judgment passed, no need for cause.

Yet if we strip, if we betray,
If greed consumes and leads the way,
She will cry not, but she will reclaim.
And we will bear the grief and blame.

Your loved ones' tears may drown your cries,
While forests burn and rivers die.
So act today, before regret
Becomes the song we can't forget.

Guard her soul, restore her grace,
Let wild things grow, reclaim their place.
This is the heart, the poet's cry—
To heal her wounds before she dies.
And if we do, then we may play
In nature's arms, like yesterday.

Becoming Malayalee

Shraddha Patil

I wasn't born Malayalee, but over the past ten years, I've found myself slowly, almost imperceptibly, folding into this identity - not by blood or language, but by rhythm, ritual, and unspoken belonging.

I married into it - into pazhampori and kanji-payar, spirited debates, lullabies I didn't grow up with but now hum instinctively (Omana Thingal Kidavo of course) and a language I still don't speak that fluently (the agglutination is hard for non-native speakers!) but now understand with my heart. I'm not Malayalee by birth, but perhaps, in the space between origins and outcomes, I am something else entirely.

We often talk about identity as if it were a destination. A fixed point. A flag we plant. But for many of us - immigrants, spouses, third-culture kids and parents - it's more of a terrain we navigate. I am not from Kerala, and I am not quite from here either, though Singapore is where I have lived for most of my life, where we raise our children, and try to imbue meaning into each day.

"So, here you are
too foreign for home
too foreign for here.
Never enough for both."

writes Ijeoma Umebinyuo in her poem *"Diaspora Blues"*.

There is a strange kind of ache in being too foreign for there, yet not local enough for here. So instead,

we build something new - stitched from memory and hope, from borrowed words, second-hand traditions (thank you, Internet!), and rituals we slowly make our own. It's a quiet, evolving creation - familiar to none, but meaningful to us.

> **"I wasn't Malayalee, but I was no longer entirely not."**

Ten years ago, I didn't know how much this journey would shape me. In the beginning, everything was unfamiliar. The food was different, the customs were layered, the conversations rapid (I'm sure any non-native speaker will agree) and dense with cultural shorthand. But there was also an open-hearted welcome. No tests to pass. No hoops to jump through. No one needed me to prove anything. I was simply included. There was just a gentle, generous invitation to come closer. And slowly, I did. That unspoken generosity is something I will always treasure.

Over time, the rituals became less foreign, the festivals more personal. I began to understand the silences between words, the music behind the movements. I began to enjoy movies, sometimes even without subtitles. I began to appreciate Kathakali performances (thank you Bhaskar's Arts Academy for the lovely Kathakali Festival 2025), because even though I understood only perhaps 70% of the poetry, I certainly was able to grasp all of the emotions. I even participated in Natakamela, SMA's annual drama production (thank you Vasu chettan!), albeit in a small role.

Gradually, the cultural references stopped needing footnotes. I started to understand not just what was being said, but what was *meant*. I learned when to nod, and when to laugh. I started to feel a shift - not just in how others saw me, but in how I saw myself.
I don't know when or where it happened exactly, but at some point, there was a subtle shift: I wasn't just looking in. I was inside. I wasn't Malayalee, but I was no longer entirely not.

Shraddha with her family

Today, raising two children (aged 5 and 3) in Singapore with my Malayalee husband, I often find myself straddling cultures - mine, his, and the one we're building together. Our kids switch among easily among Malayalam, Kannada, Hindi and Mandarin without hesitation. They love both tofu and avial. How do you raise children who are confident in their identity when their identity is not a simple inheritance, but a mosaic? How do you honour both parents' cultures without reducing either to tokens?

We try to give them exposure to all of it – bilingual story books in Malayalam and Hindi, conversations with both sets of grandparents in Kannada and Malayalam, holidays with double significance (Ugadi and Vishu), and of course, loads of love from both families. We try to show them that identity is not about exclusion, it's about layering histories, blending voices, and holding complexity with grace. It's the art of belonging to more than one place, without needing to abandon another.

Still, it isn't easy. I wonder sometimes if I am doing enough to preserve my side of their heritage, or if we're diluting his. I wonder what our children will call themselves when they are older, if they will feel rootless or rooted, if they will feel the tension of being in-between. Is it okay that our version of "Malayalee" might not look exactly like anyone else's? And yet, in the best moments, I remember: identity is not a checklist. It's a river - winding, merging, shaped by the shores it passes. Some of its waters come from distant mountains, others from rain that falls close to home. It carries memory, movement, and possibility, and in its flow, it finds its own shape.

What I've found is that being Malayalee is not just about where you come from, but about what you choose to carry with you. My children may not be living in Kerala, but they carry the rhythms of its songs. They understand the weight of tradition and the freedom to reinterpret it. They know their grandparents' stories (both sets). They enjoy both *chakka ada* and *holige*.

I'm not Malayalee by birth. But I am, in every way that matters, part of this evolving story. A story of culture that travels across oceans and generations. A story of connection, curiosity, and quiet transformation. I am deeply grateful to Achan and Amma – for welcoming me with love, and Pappa and Amma, for giving me the confidence to hold space for both parts (or perhaps, all three parts – Kannadiga, Singaporean, Malayalee) of my newfound identity. I am also deeply grateful to the Malayalee community in Singapore for letting me write myself into its pages.

"Being Malayalee is not just about where you come from, but about what you choose to carry with you."

Because sometimes, belonging isn't something you inherit. It's something you build.

About the Author

Shraddha Patil was born into a Kannada-speaking family and has lived in Singapore since the age of six. She married into a Malayalee household and has spent the past decade navigating, embracing, and shaping a blended cultural identity. Since 2019, she has been a passionate committee member of the Singapore Malayalee Association, contributing actively to its community initiatives. Through language, food, festivals, and storytelling, she and her husband are raising their two young children in a home that honours both their traditions. Shraddha is especially grateful to the Singapore Malayalee community for its warmth, openness, and generosity in letting her be part of its evolving story.

CHETTA ന്റെ KADA

PH: 9684 0463

Little India
36 Sam Leong Rd, Singapore 207926
Woodlands
Blk 111 Woodlands Street 13, #01-74, Singapore 730111

Is the 'Mother Tongue' Really the Mother's Language?

Ullas Kumar

As the vibrant colours of the pookkalam brighten our homes, Onam reminds us of our shared heritage - a vibrant blend of traditions, literature, attire, cuisine, and childhood memories that connect us across generations. It is a time of unity, celebration, and a return to Malayalee roots. At the very heart of this heritage is our language: Malayalam.

The phrase "mother tongue" itself can be misleading. It is not always the language of the biological mother; it can be the language of a caregiver or the dominant language of the home in a child's earliest years. However, there is a profound scientific and emotional truth captured in that term. Our mother tongue is not just a cultural keepsake, but a science-backed tool for building stronger minds, deeper identities, and unbreakable family bonds, especially for the Malayalee diaspora in a multicultural hub like Singapore.

The First Connection: The Mother's Voice and the Child's Brain

While a child's "first language" (L1) is technically the first one they are exposed to, the term "mother tongue" holds a deeper, more literal meaning than we might think. Groundbreaking research has revealed that language learning begins long before a baby's first cry. In the final trimester of pregnancy, a foetus can hear and is constantly bathed in the sound of its mother's voice. The womb acts as a natural filter, muffling distinct words but perfectly transmitting the unique rhythm, melody, and intonation of her speech - the very music of her language. [1]

A 2023 study in Science Advances [2] provided compelling evidence of this, showing that at birth, a newborn's brain activity is already uniquely tuned to the language they heard in the womb. This prenatal imprinting means that from the moment they are born, our children are primed to learn the language that is physically and biologically their mother's tongue.

> "Mother tongue is not just a cultural concept but a neurological head start."

The Gift of L1: Boosting Brain and Cognitive Development

Many parents worry that speaking Malayalam at home might hinder their child's ability to learn English. However, decades of research show the exact opposite is true. A strong foundation in the mother tongue (L1) is one of the greatest assets a child can have for their cognitive and academic development [4]. Children proficient in their mother tongue develop stronger cognitive skills, including critical thinking, problem-solving, and creativity [3]. Learning concepts in a familiar language reduces the cognitive load, allowing them to grasp complex ideas more easily. A well-developed L1 provides the essential scaffolding for

learning a second language (L2). Skills like literacy and understanding grammar are transferable. A child who has mastered these in Malayalam can apply that knowledge to learning English, often making them faster and more effective language learners [3][4].

It is essential to clarify that no scientific evidence suggests Malayalam is cognitively "superior" to English or any other language. The advantage comes not from the specific language, but from the principle of building a strong foundation in the language of the home. Every language provides a unique "cognitive toolkit" for perceiving the world. While German has a word like Schadenfreude to package a complex emotion, Malayalam's rich vocabulary and unique script offer a robust cognitive workout, contributing to a child's overall development [6].

The Soul of a People: Malayalam, Culture, and Identity

Language is the lifeblood of culture. It is the vessel that carries our history, values, folklore, and unique worldview. For a Malayalee child, Malayalam is the key that unlocks their heritage. The language of songs, mythological stories, poetry and literature defines our culture. The language connects them to the wisdom of their grandparents and the shared memories of their community.

This connection is vital for a child's development, providing a powerful sense of identity, belonging, and self-worth. Research has shown a profound link between connection to a heritage language and positive mental health outcomes. One study found that Indigenous youth with greater knowledge of their native language had significantly lower rates of suicidal ideation [5]. The principle is universal:

Common Myths vs. Reality: Why We MUST Speak Malayalam at Home

Despite the clear benefits, many well-meaning parents fall prey to common myths about bilingualism. Let's address two of the most persistent ones.

Myth #1: "I should only speak English at home to help my child succeed in school."

Reality: This is one of the most counter productive things a parent can do. A strong L1 (Malayalam) is the foundation for learning L2 (English). Suppressing the home language weakens this foundation, making it harder for a child to learn both languages well. More importantly, language is the primary tool for parenting. Parents must express love and discipline, and share the deepest values most effectively in the language they are most comfortable with.

> **"Language is a powerful anchor for our identity and wellbeing. By teaching our children Malayalam, we give them more than just words; we give them a deeper understanding of who they are [5][6]."**

Myth #2: "My Malayalam isn't perfect, so I shouldn't speak it to my child. I don't want them to learn my mistakes."

Reality: The concept of a "perfectly balanced bilingual" is a myth; most multilingual people have a dominant language and use their languages for different purposes. The child will be exposed to "standard" Malayalam through media and community classes. What they can only get from parents is the authentic, loving, everyday use of the language at home. The connection and cultural transmission that happens when parents speak Malayalam - even imperfectly - is far more valuable than any minor grammatical errors they might pick up.

Preserving Our Heritage in Singapore: A Practical Guide for Parents

So, what can we do to ensure Malayalam thrives for generations to come in Singapore? The journey begins at home and extends into our vibrant community.

At Home: Make Malayalam the Language of the Heart

Talk, Talk, Talk: Narrate your day, discuss meals, and share stories in Malayalam.

Read Together: Find Malayalam children's books and read them at bedtime.

Sing and Play: Teach them the nursery rhymes and movie songs you grew up with.

> **"The goal is not to raise a perfect grammarian, but a connected child."**

Connect with Family: Schedule regular video calls with grandparents and relatives, encouraging the child to speak with them in Malayalam.

In the Community: Tap into Singapore's Resources

Language Classes: Enrol your children in weekend classes. The **Malayalam Language Education Society (MLES)** Singapore offers structured courses for children to learn reading, writing, and culture in a fun

environment.

Cultural Associations: Get involved with community organisations. The **Singapore Malayalee Association (SMA)**, founded in 1917, is a hub for cultural activities and clubs for all ages. SMA recently established a 3000-book Malayalam-language library at 44 Race Course Road. Other Malayalee groups like Naval Base Kerala Library (NBKL), Singapore Kairalee Kala Nilayam(SKKN), Kerala Art Lovers Association (KALA), Indian Cultural Association (ICA) and organisations representing Christian, Muslim and Hindu communities, also offer platforms to engage with the arts and traditions.

Cinema and Cultural Experiences: Malayalam movies are often released in Singapore on the same day. SMA's Onam Nite and events from other organisations offer a platform to celebrate and interact in Malayalam.

Immersive Experiences: Visit exhibitions like "Ente Veedu, My Home: Malayalees in Singapore" at the Indian Heritage Centre to show your children how our community has woven itself into the fabric of Singapore.

A Gift for Generations

As we celebrate Onam, let us celebrate the language that binds us. Passing on Malayalam to our children is one of the most powerful gifts we can give them. It is a gift of cognitive strength, cultural pride, and a deep and enduring connection to family and heritage. It is the voice of our ancestors and the foundation for our children's future.

Onashamsakal!

(മലയാള ഭാഷയിൽ പ്രാവീണ്യക്കുറവുള്ള രക്ഷിതാക്കളുടെ സൗകര്യാർത്ഥം ഈ ലേഖനം ആംഗലേയത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നു.)

Scientific References

1. Kisilevsky, B. S., Hains, S. M. J., Lee, K., Xie, X., Huang, H., Ye, H. H., Zhang, K., & Wang, Z. (2003). Effects of experience on fetal voice recognition. Psychological Science, 14(3), 220–224.
2. Gervain, J., et al. (2023). Speech perception in the newborn brain is shaped by prenatal experience. Science Advances, 9(47).
3. Bialystok, E. (2017). The bilingual advantage. Current Directions in Psychological Science, 26(4), 287-292.
4. Cummins, J. (1986). Emp[illegible]eri[illegible] m[illegible]ority students: A framework intervention. Harvard Educational Review, 56(1), 18-36.
5. Hallett, D., et al. (2018). The mental health consequences of Indigenous language loss and revitalisation: A systematic literature review. Journal of Indigenous Wellbeing, 3(1), 1-20.
6. Shablack, H., & Lindquist, K. A. (2019). The role of language in emotion: Predictions from the psychological constructionist account. Social and Personality Psychology Compass, 13(12).

Resounding Reverberations of Yesteryears: The Odyssey of My Grandfather and the Malayalee Diaspora in Singapore

Jayaperakash Jayadevan

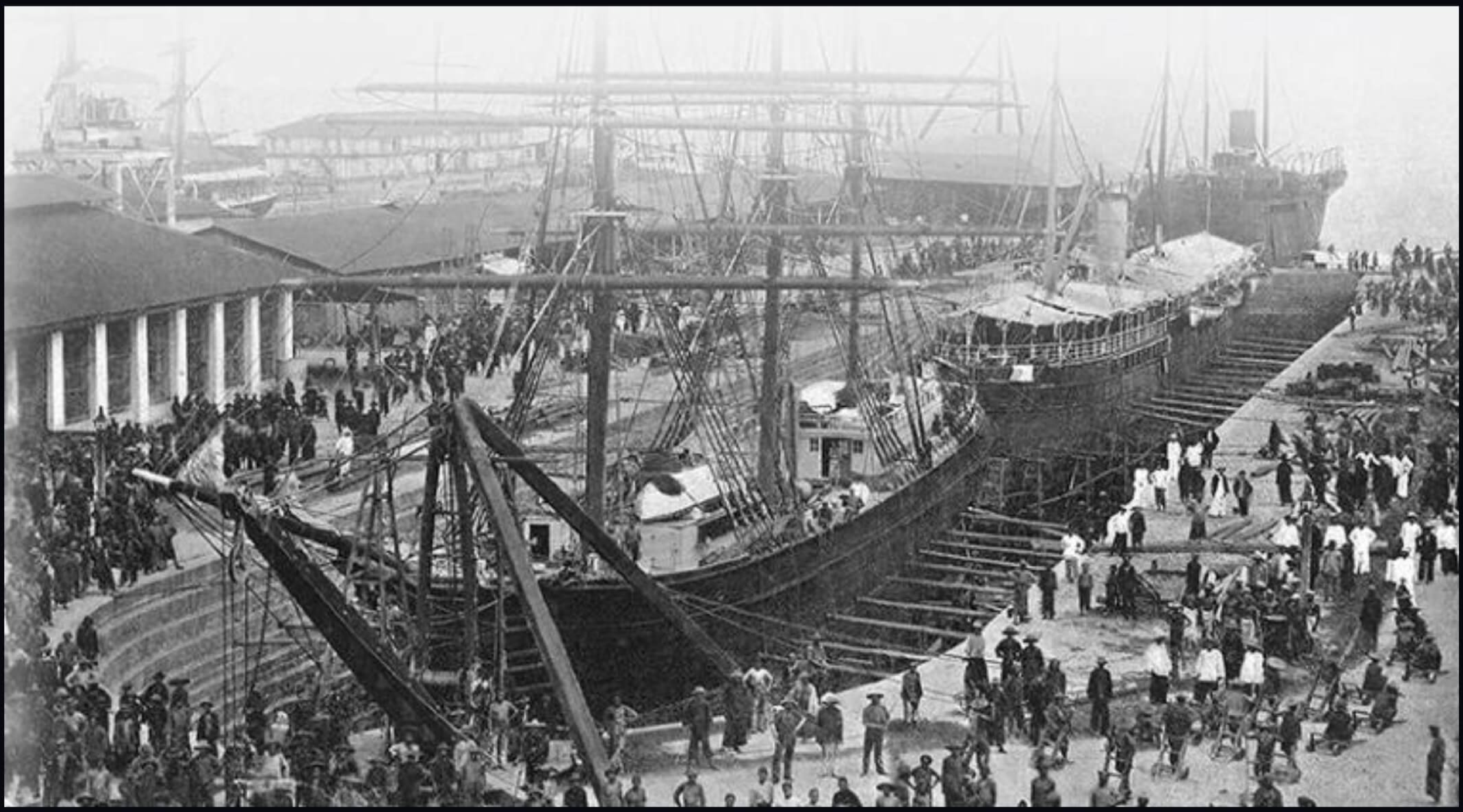

As child, I was often regaled with stories of my grandfather, K.R. Vidhyadharan, a native of Kappil, Edava in Trivandrum. His voyage to Singapore in the late 1940s was not merely a personal pursuit of survival, but a chapter in the larger saga of numerous Malayalees who dared to cross the seas in search of a brighter future for their families back in Kerala.

My grandfather found his livelihood at the Keppel Shipyard, a bustling epicentre that became his lifeline in an alien land. He resided in a modest, cramped space above a shoplot near Telok Blangah - basic yet economical, and conveniently located within walking distance of the shipyard. Like many of his compatriots, he subsisted on a modest diet of white rice with curry or parrota from the Indian Muslim shop down the road. These humble meals fueled him through the grueling hours of physically demanding work.

> **These journeys were more than mere voyages – they were emotional conduits between home and the land of opportunity.**

He was not merely a diligent shipyard worker; he was also an active participant in the Keppel Shipyard Workers Union. Through his engagement, he collaborated with others to enhance working

conditions, champion fair wages, and cultivate a sense of camaraderie among fellow workers. It was in these meetings and dialogues that the Malayalee community in Singapore further strengthened its bonds, standing united in the face of adversity.

The late 1940s and early 1950s were challenging years in Singapore. Under British colonial rule and in the pre-1965 era, life for migrant workers was characterized by struggle and sacrifice. My grandfather would traverse between India and Singapore on ships like the Rajula and other renowned passenger steamers of the era. These journeys were more than mere voyages - they were emotional conduits between home and the land of opportunity.

Upon his return to Kerala, he would bring along gifts and souvenirs from Singapore - shirts and trousers tailored in the island's textile shops, toys for the children, and small trinkets that narrated tales of a world vastly different from the coconut groves and backwaters of home. These tokens, though modest, bore the dreams and struggles of a man determined to provide a better life for his family.

Despite the hurdles, the Malayalee community exhibited remarkable resilience and resourcefulness.

> **Their stories – of hardship, solidarity, and leadership – form the bedrock of the vibrant Malayalee community we witness in Singapore today.**

They formed a tight-knit network that went beyond daily survival. Many played pivotal roles in labor unions and in the broader social and political tapestry of Singapore. Some emerged as prominent journalists and editors, wielding the power of the pen to spotlight community issues and advocate for justice and equity. Remarkably, some even had the honor of an audience with the legendary Netaji Subhas Chandra Bose during his visit to Singapore in the 1940s, drawing inspiration from his words to fuel their own battles for dignity and self-determination.

Reflecting on my grandfather's journey, I perceive not just the sacrifices he made, but the collective spirit of a community that planted deep roots in a foreign land. Their stories - of hardship, solidarity, and leadership - form the bedrock of the vibrant Malayalee community we witness in Singapore today. It is a narrative of perseverance and unity, a tribute to the enduring strength and contributions of our ancestors, whose legacy continues to inspire us all.

HAVOC

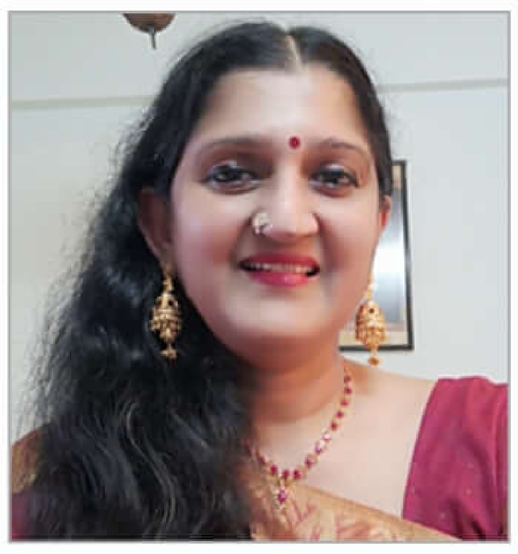

Dr Chitra Krishnakumar

Introduction

The day was as pleasant as the sunshine that streamed through the windows, spreading its warmth indoors. Outside, the shrubs, hedges, distant trees, and tall grass swayed gently in the breeze, joined by fluttering butterflies, creating a calm and peaceful scene for anyone looking out.

But for the people inside the house, the atmosphere was far from peaceful.

Their life had turned upside down in a trice. Police were everywhere, questioning them.

The man who had been with them for the last few months sat in the room, unmoving, declared dead.

He had been irritable and secretive in his movements. He had been wary and jumpy most of the time. They had sublet their cottage to him for a pricey sum, and the rent he paid unfailingly on the dot every month. So they ignored his odd behaviour and never interfered or asked any questions. He never encouraged conversation either. He kept to his room most of the time.

He had told them he was in town for a project with his company, after which he would leave. He was due to leave in a week. They hardly knew him.

Espionage

Espionage was no easy job. The life of a spy was perilous. It was neither thrilling nor adventurous as it was made out to be in James Bond films. They always had to stay alert, as threats could come from anywhere.

The family he had been staying with on this faraway island in the Pacific had been arranged by his government to project a sense of normalcy in his life.

He had been assigned to some highly secretive tasks, and now time was running out. He had been working day and night.

He was part of the state cybercrime team.

Sitting here with a new identity, he and his team spread across the world had hacked into vital systems like airports, transport, shipping, and essential services such as the electricity and water grids of several countries, causing mayhem. They were now encroaching further, working to hack and disable more servers to cause as much havoc as possible.

They had successfully crippled some servers at various locations, resulting in significant data breaches and severe operational disruptions. And steadily, they were aiming for more. Life had nearly come to a halt in some major cities.

There was no gunfire or bloodshed. This was undeclared cyberwarfare.

Tracking

The enemy camp had set its own mechanisms in place. With satellite surveillance, spy drones, and AI tools, they could detect hyperactivity. Through cloud surveillance, monitoring network traffic, checking router statistics, and analysing application usage, they could identify sudden spikes, unusual traffic patterns, and large-scale data consumption.

Malicious malware consumes vast amounts of data when sending information to remote servers or downloading harmful software.

They had been constantly monitoring for these spikes.

They had already marked several areas showing heightened activity.

So when they noticed a small cottage on a remote island with activity levels occasionally spiking, they began watching closely.

They too were not stationed anywhere near the spy. They were monitoring him from a faraway location.

Hacking

They had hacked into his computer and observed his movements through the camera lens using software called 'Mirror'. They had come to know his routine fairly well.

But it soon seemed he had realised he was being watched, as he acquired another laptop, commonly used in secure settings, which had no camera lens.

In some countries, their systems were already crippled. In others, they were close to a standstill. It was time to act.

The enemy camp hacked into and gained remote access to the spy's system. They managed to badly compromise it. Being a cyber specialist, they knew he would try to recover.

They hoped he would revert to his old computer with the camera lens, at least for a short while. And as they waited, he did.

The Attack

The spy knew he was being watched, but never anticipated how the attack would come.

As he resumed work on the old computer with the camera lens, he received a message: "You look good." He knew he should not look at the camera and needed to move out of its frame immediately.

He scrambled madly out of the chair but inadvertently glanced at the screen. That was exactly what the enemy camp had been waiting for. They struck.

They used a 'Death Ray', a laser with a high-intensity electromagnetic stream. It was sent through the camera lens aperture and hit him between the eyes. Death was instantaneous.

It left no marks. The police, based on the post-mortem report, recorded the cause as a cerebral haemorrhage.

Conclusion

For the enemy camp, the triumph was short-lived, as they soon detected another hotspot not far from this location, in a crowded city.

Does killing end cybercrime?

Rather, tackling it, setting up safeguards, staying vigilant, monitoring constantly, countering attacks, and using the right tools and techniques are what help.

Cybercriminals always devise new strategies, so it is essential to stay alert.

● ● ●

Dr. Chitra Krishnakumar is passionate about dance and music. She is the President of Soorya (Singapore), a non-profit voluntary cultural society promoting fine classical arts.)

Asokan R.

Evils and Necessary Evils: A Conceptual Overview in Life

"The line dividing good and evil cuts through the heart of every human being. And who is willing to destroy a piece of his own heart?"
- Aleksandr Solzhenitsyn

Evil

The concept of evil, generally understood as the opposite of good, is often associated with actions that cause harm, suffering, or moral wrongdoing. Evil can be interpreted broadly as any undesirable action or state, or more narrowly as a deliberate and profound moral failing. In religious contexts, evil is sometimes linked to demonic or supernatural forces.

Examples of evil include:

- Violence – such as murder, assault, or terrorism
- Exploitation – using others for personal gain
- Cruelty – intentionally inflicting pain or causing suffering
- Deception – manipulating or misleading others forselfish purposes

Necessary Evil

A necessary evil is an action or situation that is unpleasant or harmful, but is accepted because it serves a greater good or prevents a worse outcome. While undesirable in themselves, such actions are often justified by their context or intended consequences.

Characteristics of necessary evil:

- Unpleasant but justified – harmful or undesirable in the short term, yet necessary to achieve a long-term beneficial result
- Lesser of two evils – choosing the less harmful option in a difficult situation
- Context-dependent – an action may be wrong in one context but acceptable in another due to circumstances

Common examples include:

- Taxation
- Discipline
- Rules and regulations
- Surgery
- Healthcare decisions
- Punishment
- War

Examples in Detail

Taxation

Taxation is often described as a necessary evil in society. It is frequently viewed as a burden because it reduces disposable income and may discourage economic activity. However, it provides essential funding for public goods and services, including infrastructure, education, healthcare, and national

defence.

Discipline
Discipline is often seen as a necessary evil because it involves restriction, discomfort, or delayed gratification. While it may feel stifling, it fosters self-control and helps individuals build character, achieve goals, and maintain a structured life. Its benefits, such as improved motivation, resilience, and a stronger sense of purpose, often outweigh the initial discomfort.

Rules and Regulations
Rules and regulations are designed to promote order, fairness, and safety. Although they may seem inconvenient or restrictive, they prevent chaos and protect the rights and well-being of individuals in society.

Surgery
Surgery is a prime example of a necessary evil in medicine. While procedures can be painful, risky, or even life-altering, they are often essential for curing or managing illness and saving lives. The short-term harm is accepted in exchange for long-term health and recovery.

Healthcare
Healthcare professionals regularly face difficult decisions, such as recommending treatments with side effects or allocating limited resources. Even non-clinical staff may make unpopular decisions, such as staff scheduling, that benefit patient care but may burden workers. These challenges reflect the ethical complexities of balancing individual needs with institutional or societal demands.

Punishment
Punishment, especially in criminal justice, is complex. Though it causes suffering to individuals, it is sometimes necessary to uphold justice, deter crime, and protect society. The justification depends on the effectiveness of the punishment and its alignment with moral and legal standards. However, the ethics and efficacy of various forms of punishment remain subjects of ongoing debate.

War
War is one of the most controversial examples of necessary evil. It brings destruction and suffering, but may be considered essential to defend national sovereignty, uphold justice, or protect human rights. Its moral acceptability is often evaluated through the lens of intent, necessity, and proportionality.

Conclusion
The coexistence of evils and necessary evils raises profound questions about morality, free will, and the role of a divine being in a world with suffering. While the concept of "necessary evil" provides a framework for justifying certain actions, it also highlights the importance of ethical reflection and careful judgment. Distinguishing between evil and necessary evil requires clear reasoning, sensitivity to context, and thoughtful consideration of both short- and long-term consequences.

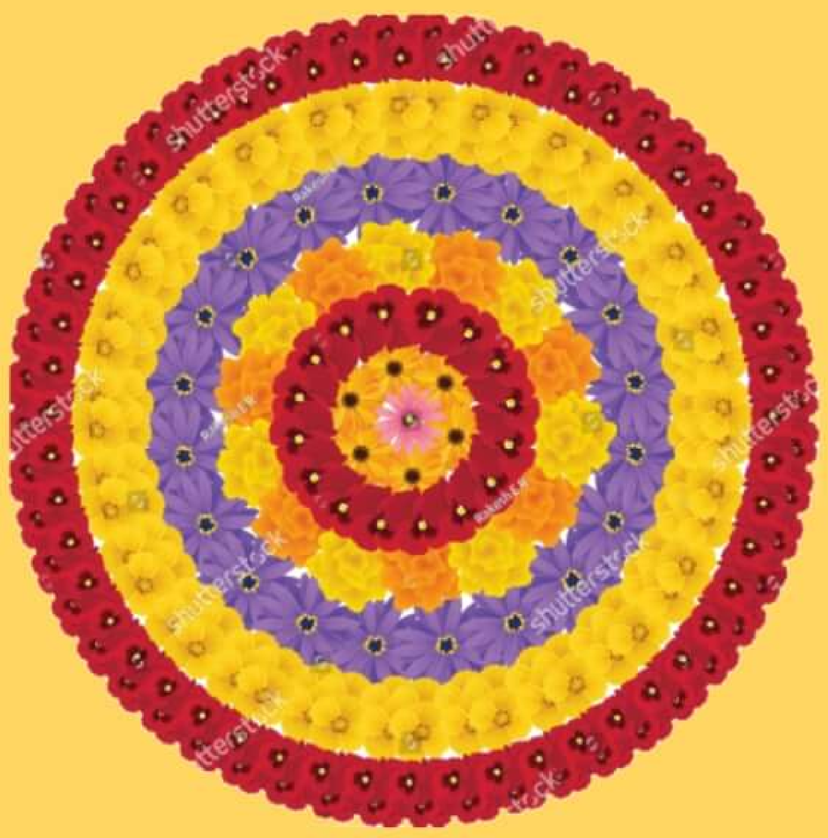

HAPPY ONAM

JA RECRUITMENT

We provide fresh and experienced
Malayalam speaking helpers

NO AGENCY FEES
+65 98289924

The View from Above:

A Pilot's Reflections on a Nation's Strength

Major K S Rajan (Retd),
Republic of Singapore Air Force

When I look back on my life and career, I realise how closely my journey reflects Singapore's evolution, from vulnerability and uncertainty to strength and self-reliance.

I was born in Trivandrum, Kerala, and my first taste of adventure came in December 1957, when I boarded the SS Rajula to join my father in Singapore. He was a teacher, and perhaps it was from him that I inherited a belief in discipline and the value of learning. I was just a boy, 12 years old, wide-eyed at the port with my mother and two sisters. I never imagined this beautiful island would one day become my home and shape the man I would become.

After completing my GCE O Levels, I began my career as a teacher with the Ministry of Education. But history had other plans. When Singapore separated from Malaysia in 1965, the young nation had to stand on its own feet, and it needed soldiers to defend it. We had no army, navy, or air force, only token units under British command. So I gladly answered the call

to enlist, two years before National Service was introduced in 1967.

I joined the Singapore Armed Forces as an officer cadet in June 1966 and completed the course in July 1967. I still remember the pride I felt when President Yusof Ishak presented me with my sword and commissioned me as a Second Lieutenant at the age of 21. I was posted to the Artillery and, after 11 years, became a Battalion Commander. I spent many long days and nights in the field, learning not just tactics, ballistics, and gunnery, but also how trust and teamwork are the true backbone of any unit.

Overseas attachment in support of the army's Jungle Survival training

Even while serving in the army, my dream of flying never left me. As a young boy in Trivandrum, I would watch aircraft - now I know they were Dakotas (DC-3s) - circling to land and wonder what the world looked like from above. Years later, I joined the SAF Flying Club and obtained my Private Pilot's Licence with an instructor rating.

When the Vietnam War ended, new opportunities emerged. In 1979, I crossed over to the Republic of Singapore Air Force to train as a helicopter pilot. I earned my coveted wings in 1980, presented by then Defence Minister Mr Howe Yoon Chong. I had the privilege of serving during some of Singapore's most defining moments, from the tense SIA hijack incident to numerous search and rescue operations across the region. Whether it was a plane downed in the seas or jungles of Singapore, Malaysia, or Indonesia, we were often the first responders. We also flew VIPs and participated in National Day fly-pasts.

With then-Deputy PM Goh Chok Tong (1986)

In those moments, peering out from a helicopter over dark waters or hovering above dense forest, I often reflected on the fragility of life and the critical importance of a nation's ability to defend itself.

With then-PM Lee Hsien Loong

A Life of Service and Reflection

I retired from the RSAF in 1994 and moved into the private sector, but the lessons I learned in the military

National Day fly past at Singapore's Golden Jubilee in 2015

remain with me. The Japanese occupation taught Singapore never to take its security for granted. Who would have imagined that Japan, so far away, could conquer much of Southeast Asia, including our island?

We learned to trust our neighbours, but never to outsource our survival. We invested in our people and trained them thoroughly, regardless of race or background.

50 veterans from the Army, Navy, and Air Force, marching past our President and cabinet during our Golden Jubilee on 9th August 2015

During Singapore's Golden Jubilee in 2015, I had the

50 veterans from the Army, Navy, and Air Force, marching past our President and cabinet during our Golden Jubilee on 9th August 2015

honour of marching with 50 veterans from the Army, Navy, and Air Force past the President and Cabinet. It was a proud moment, a celebration not just of our past, but of how far we've come.

Today, when I see young Singaporeans in uniform, I feel proud. After 50 years, nobody complains. They willingly step forward to serve, shoulder to shoulder with their buddies, continuing the journey we began.

During Singapore's Golden Jubilee in 2015, I had the honour of marching with 50 veterans from the Army, Navy, and Air Force past the President and Cabinet. It was a proud moment, a celebration not just of our past, but of how far we've come.

Today, when I see young Singaporeans in uniform, I feel proud. After 50 years, nobody complains. They willingly step forward to serve, shoulder to shoulder with their buddies, continuing the journey we began.

At the Army Veterans' League in Poland, 2015

Western Union

Great FX Rates

Zero Transfer Fee*

This Onam, Keep the Connection Alive.

No matter the distance, your love and support can reach home in moments.Celebrate Onam by sending money, blessings, and joy with Western Union.

In partnership with the Singapore Malayalee Association.

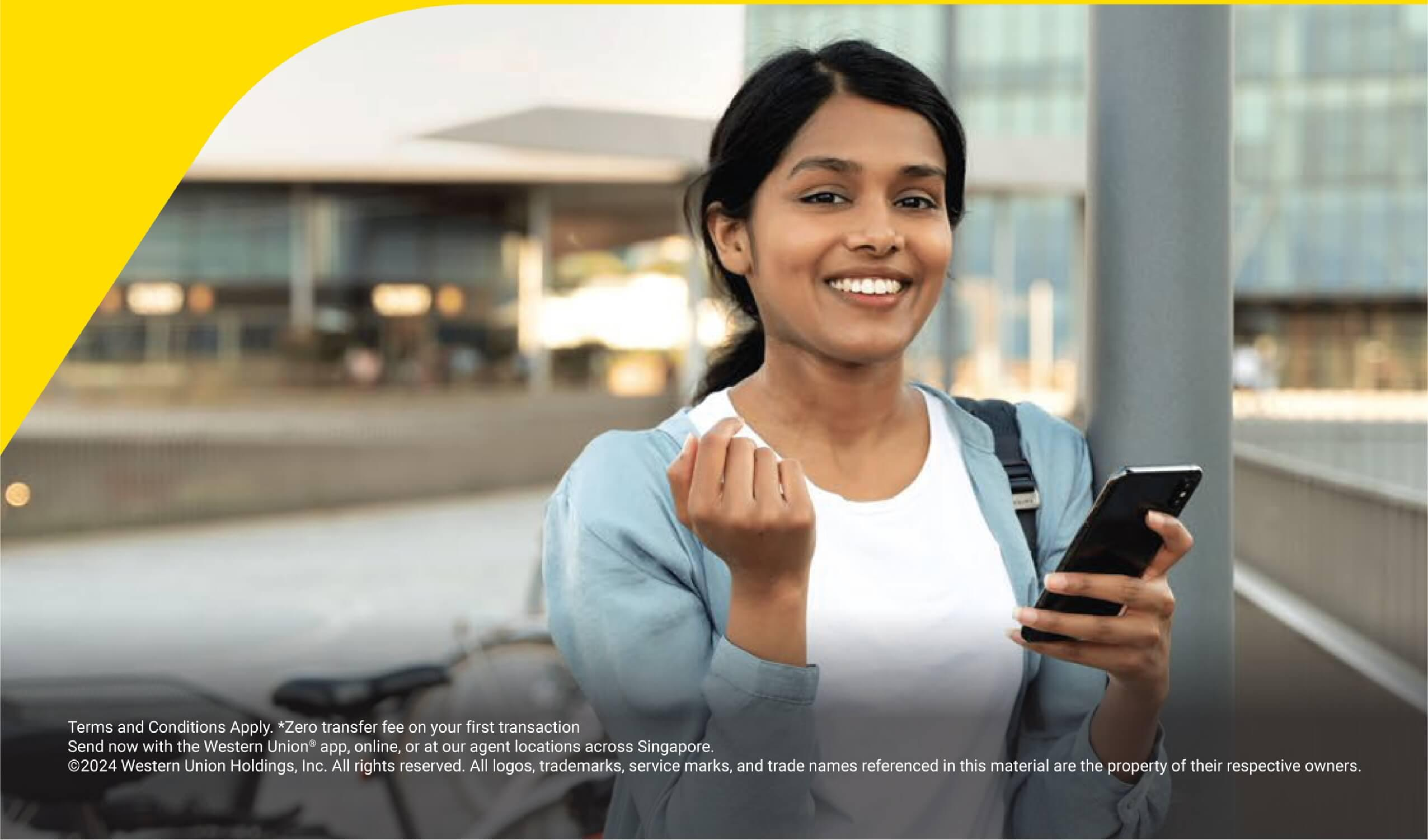

Terms and Conditions Apply. *Zero transfer fee on your first transaction
Send now with the Western Union® app, online, or at our agent locations across Singapore.
©2024 Western Union Holdings, Inc. All rights reserved. All logos, trademarks, service marks, and trade names referenced in this material are the property of their respective owners.

Avyukth Ratheesh

The Christmas Letter

Mother, Mother
Looks like this Christmas we are truly lucky.
The army has been kind, and so plucky -
They're letting us come home for vacation
A brief respite from this war-torn nation.

I know it's been so long
Since we sang our Christmas song
But with guns now growing still,
This winter's joy our hearts will fill.

I really miss your festive treats
Like your bread pudding spiced with nutmeg sweet,
And those cookies, golden and round,
Whose scent would fill the house all around.

All these joys we'll share again,
Dear mother, free from war and pain.

Please send my love to Father dear,
And tell him soon we'll gather near
With children, spouses, grandkids bright,
Filling the house with love and light.

But fate had other plans in store -
This letter was the soldier's last, no more.
He fell in battle, brave and true,
On December 7th, in '41 too.
The letter reached his home at last,
But left his mother's heart downcast.

THE NARROW ROAD TO THE DEEP EAST

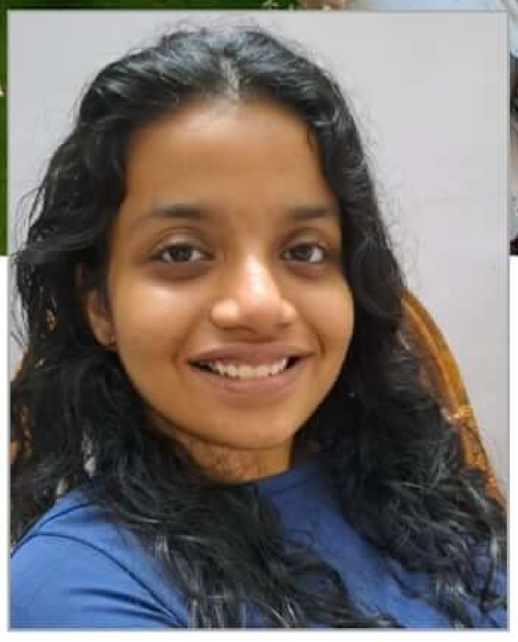

Anagha Jyothish

There is no art without religion. When we are children, we outline our hands on white sheets, not because we think we will die, but because we want to believe someone is watching. When the great temples were built, they were built for the deity housed within them, but more importantly, so the people of the land knew that they were taken care of. The rock-cut temple of Chitaral is no different, withstanding changes in regimes, religions, and empires for millennia, a point of singularity that tells stories which span the length of the subcontinent.

In the city of Trivandrum, you get the impression of being at the edge of civilisation, the last great outpost of South India before the sea of the unknown villages below. Indeed, traversing through the dusty hills and plains of Kanyakumari, it is easy to forget that the very seat of the great Travancore Kingdom lay amongst the luridly coloured houses that dot the NH66. Families like ours, that trace our origins to the rolling hills south of Trivandrum now lying inconveniently across the Tamil Nadu border, make this journey south very often, some even on a weekly basis for cheaper groceries that come from farms instead of trucks. The journey east, they call it - strange nomenclature in a part of the world much longer than it is wide.

We set out on this journey, my parents and I, with a driver who is also a distant relative, brought closer by that great bond called the discount. This uncle is armed with stories, knowledge, and an iron stomach. We stop first at my mother's family temple, a collection of unassuming shrines that chronicle the last Malayali traces in the now predominantly Tamil village. All that fades away

when we walk barefoot through the mud in a miniature tropical forest to the shrine of the snake. Such shrines are characteristic of Hinduism in Kerala, and this damp, dark, leafy grove is a microcosm of the syncretic nature of religion in this part of the world. Through the fog of incense, I see an enormous white centipede on top of the deity moving back and forth as though trying to swallow it whole. The others do not share my bemusement.

There is one more stop, perhaps more momentous than any other on this trip. The Padmanabhapuram Palace is at the flat foot of a range of hills, but its roofs are shrouded in the cloudy mists of a much higher altitude. This aspect of its appearance sums up the place in history the palace occupies, unassuming at the surface, but elevated by sheer strength and will. The wonders of this palace are so vast that this account and its maker find that words fall short of properly enumerating their splendours. That is, both words and memory.

The landscape shifts with peninsular India's restless quality, where geological boundaries ignore states and languages. Dry terrain yields to improbable green hills rising like architectural mistakes, their peaks disappearing into mists suggesting climate borrowed from elsewhere. The Thiruchanattu hills appear suddenly from the road, a geological declaration announcing significance ahead. The temple complex sits about 45 kilometers from Kanyakumari, where the hillock contains rock-cut sculptures of Tirthankaras and attendant deities dating to the 9th century CE. The ascent is now modern, and cement laid, stairs right out of any public park I may be accustomed to back home in Singapore, but my father remembers well the stories of wild runs up the hill. The 9th-century cave temple contains three sanctums with Jain iconography, Parsvanatha, Mahavira and Padmavati, carved in-situ from stone and remarkably undamaged. This represents the culmination of Jain architectural achievement in the region. These ruins once formed a Jain training centre built in the 9th century CE.

> ***"They will outlast us all, these granite witnesses, holding their stories until future generations arrive to read them anew"***

The historical context proves as compelling as the archaeological evidence. The Ay dynasty controlled the south-western tip of the peninsula from the early historic period to medieval times, traditionally holding sway over the port of Vizhinjam and the fertile region of Nanjinad. The Ay Dynasty served as major patrons of both Hinduism and Jainism, commissioning numerous temples and religious centers. This patronage created the conditions for Chitaral's construction during a period when Jainism maintained significant influence in the region. The temple's significance extends beyond architectural achievement to represent a critical moment in South Indian religious history, when the Pallava king Mahendravarman I (600–630 CE) converted from Jainism to Shaivism under the influence of the

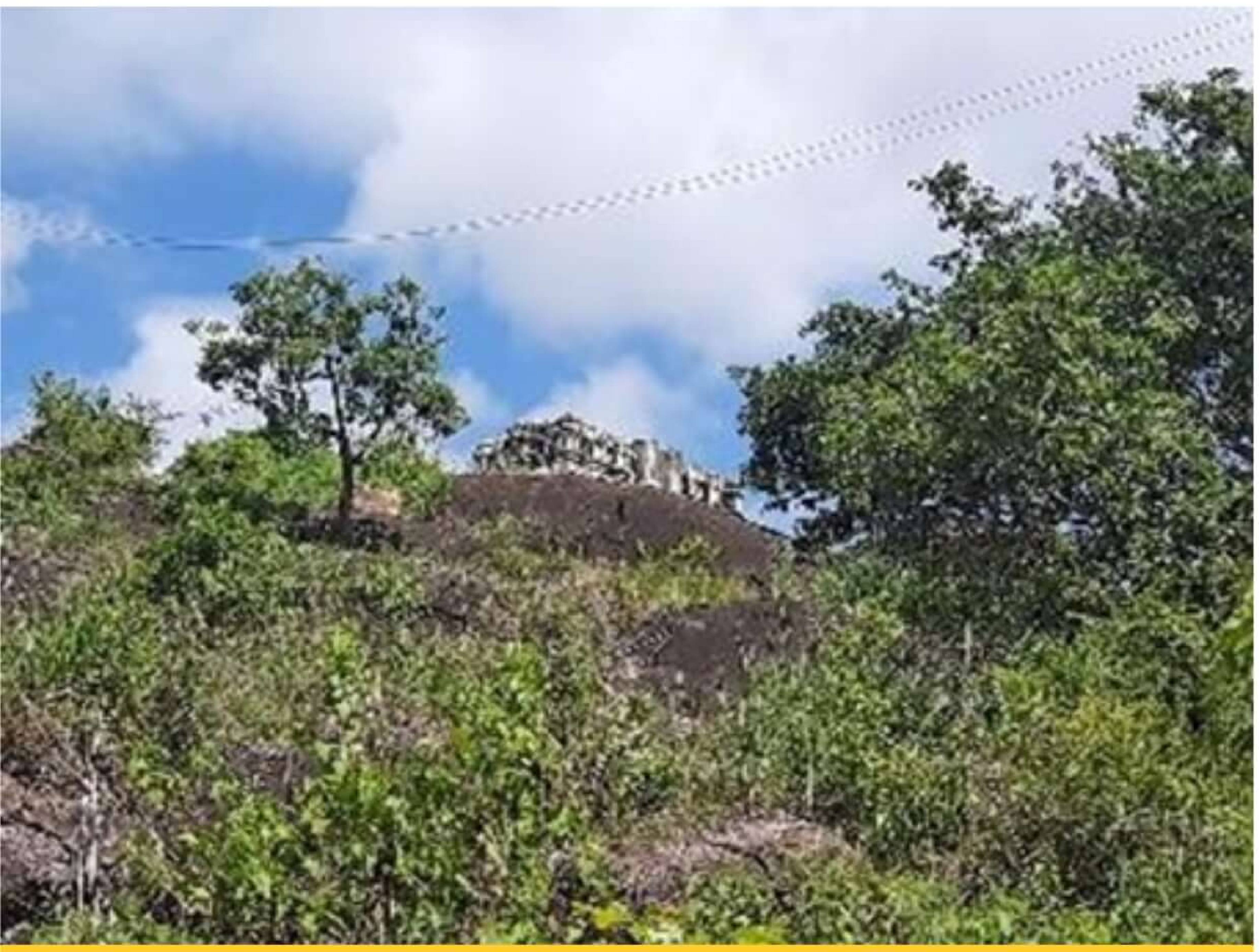

Shaiva saint Appar, marking a broader shift in royal patronage.

Adjacent to the cave temple stands a Bhagavati shrine, added by the Ay dynasty's final rulers. The site was converted into a Bhagavathi temple in the 13th century, but rather than representing Jainism's erasure, the complex embodies theological conversation conducted in stone. The Bhagavati took residence alongside the serene Tirthankaras, creating synthesis without anxiety about doctrinal purity a monument to Indian genius, for religious syncretism. The stone carvers proceeded with their work, apparently untroubled by housing different religious traditions under the same granite roof. This practical approach to theological diversity reflects something fundamental about South Indian religious culture: the understanding that spiritual truth might accommodate multiple approaches without requiring adherents to choose sides.

Our moment of geographical triumph at Kanyakumari proved brief. That evening, traces of a watermelon juice from lunch at a suspiciously vacant Udipi restaurant delivered a digestive catastrophe that reduced our pilgrimage to midnight injections and a swift drive back to our urban refuge. Our Uncle of the iron stomach was remarkably unruffled by the retches echoing in the back seats, his foot on the pedal all the way back to Kowdiar, the civilisational bastion of Trivandrum city.

The temple continues its patient vigil, a unique juncture where ancient culture meets the serenity of nature. Its carved inhabitants maintain stone silence while the world changes at bewildering speed around them. They have witnessed kingdoms rise and fall, faiths blend and separate, families scatter and return. They will outlast us all, these granite witnesses, holding their stories until future generations arrive to read them anew.

a place for the people

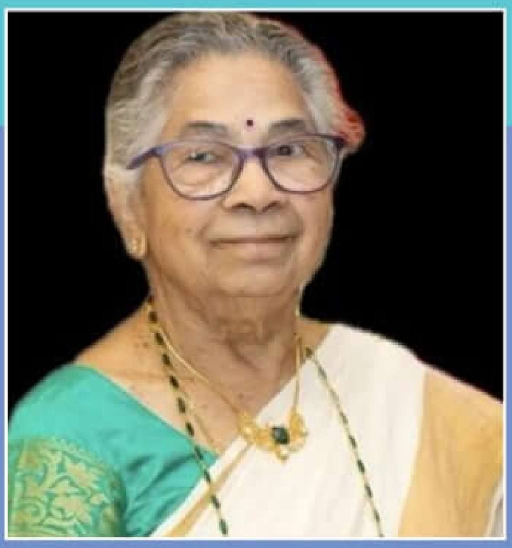

Sarojini Chandran

A record of her conversations about the SMA with her family

The Singapore Malayalee Association (SMA) has much to be proud of, not least its unity in diversity. From the time of its beginnings in 1917, it has evolved to serve different needs of the Malayalee community in Singapore, but its ethos was always "one for all and all for one". I am by no means whitewashing the highly charged debates and disagreements among members, especially at the Annual General Meetings, but when seen in context, these were always driven by a passion to serve the community first.

> "Its ethos was always 'one for all and all for one"

My firsthand experience of serving the SMA in a leadership position, spanned more than three decades – from 1973 when I was elected as Welfare Secretary with S. M. Haneefa as President. From then till 2007, I worked with six presidents – S. M. Haneefa, Aravindakshan Nair, K. O. George, Viswa Sadasivan, Michael Fernandez and M. M. Dollah. Each of them brought their own strengths and vision.

S. M. Haneefa was a talented orator in Malayalam as were many of his predecessors. Haneefa's Onam Night address was a delight for those who appreciated the language.

Haneefa's first one-year tenure was succeeded by Aravindakshan Nair. He was soft spoken and more reliant on English to communicate with members. Ara, as he was popularly known, led by the book, compliant with the constitution and rules and regulations. After Ara's one-year term, Haneefa returned as President for three more years.

During this period, SMA was very active in promoting the arts and culture, always showcasing local Malayalees for Onam Night performances – dances, songs, sketches and even

the Onam Queen pageants.

After Haneefa, K. O. George was elected president for three terms from 1987 to 1990. In my opinion, George was extremely supportive of SMA's already vibrant Women's Wing. George also took steps to improve the facilities of the association's premises at 44 Race Course Road and initiated renovation works.

Ara returned as President in 1991, and I was Vice President. Before his term ended, Ara stood down and I took over as acting President till the AGM of 1992. By then it was felt that the reins should be handed over to a younger generation of Malayalees who aspired to work for the community and its values. Having written and directed a bilingual play, Marriages That Are Made in Heaven, in 1991, Viswa Sadasivan expressed his desire to serve the association. Viswa brought a team of young Malayalees, and they were elected. The only two old-timers in Viswa's committee were S. Rajagopal and me.

Viswa's committee had many ideas and the youth and energy to make good their vision for the one term they served.

At the 1994 AGM, in a surprising move, another change occurred. Michael Fernandez emerged to the fore to helm SMA as president. The Michael committee devoted much time to fund-raising for worthy causes, including the Sree Narayana Mission, National Kidney Foundation and the Sarada Kindergarten building fund of the Ramakrishna Mission. Much of these funds were raised through the hard work of members who went on door-to-door donation drives, cultural shows, and food fairs.

Michael's three-year term ended in 1997 when M. M. Dollah was elected president. He was perhaps the longest serving president till 2007. Dollah was an eloquent Malayalam speaker and did much for Malayalam theatre in Singapore. It was during this period that I embarked on my journey of writing Malayalam one-act plays with a focus on life for Malayalees in Singapore.

> **"If you feel slightly lost at any point, just remember that SMA is a physical and emotional place for the people."**

Over these three decades and six presidents, I served in each of their respective committees as a dedicated member as well as a source of continuity. For most of these years, I was the elected vice president – in total for 25 years. This was always in addition to my involvement as chairperson and member of the always dynamic and vibrant Women's Wing.

While I sit back and reflect on the good times I have had with the SMA, I note with great pride the breaking of new grounds in the 2025 AGM. Yes, it is the election of Sunu Sivadasan-Ghani as President of SMA.

I wish Sunu the very best in leading the SMA to meet new challenges and achieve greater local participation of Singapore Malayalees and newcomers in the various planned activities. I also wish all her committee members the pleasure of contributing to the Malayalee cause in Singapore. If you feel slightly lost at all, just remember that SMA is a physical and emotional place for the people.

Bondage

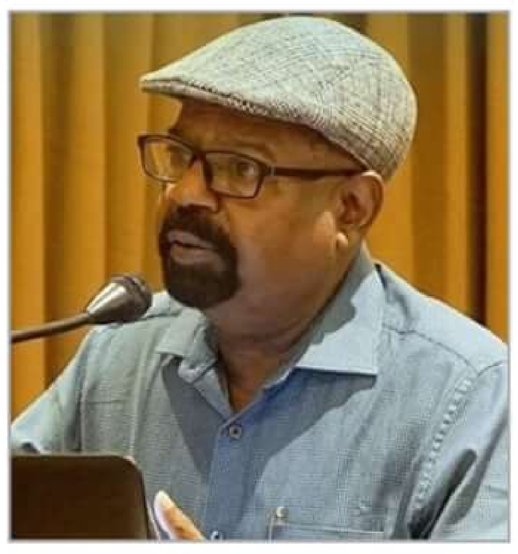

D. Sudheeran

My work demanded constant movement,
transfers, travels, restless journeys
that shattered my son's education,
scattered his learning like autumn leaves.
No solution came for stable ground,
for roots that children need to grow.
So wife and son returned to home,
to ancestral walls and familiar soil.
I remained with one companion:
a parrot in this distant village.
The neighbor watching over my house
vanished on extended leave.
Before my next official journey,
I chose what seemed like mercy
and opened wide the cage door.
"Hai!" it cried for morning feed,
"Hai! Hai!" it called, then soared
into the boundless morning sky.
Mixed feelings stirred within me,
but work and travel dulled the ache.
A month passed. I returned relaxed,
drawn by habit toward my friend,
forgetting the gift of freedom.
But there, within the open cage:
horror—discolored, dry, ant-eaten,
the corpse of liberation.
The hunger-death of a "free" bird
who knew only captivity's rhythm,
who learned that life was bondage
and the promise of daily bread.
Through the cage bars, far away,
I glimpsed a form emerging:
a fearful child, crying endlessly
in his mother's absence.

Ayaan Khalid Rafi

Athapookalam

Growing up in a family from Kerala, Onam has always been a special time for us. Although I have spent my entire life in Singapore and I am only 13 years old now, I have had the opportunity to attend several Onam celebrations organised by different associations. In all these celebrations, the creation of the Athapookalam has been a central part. I remember seeing a variety of pookalams with marvellous designs and beautiful collections of flowers. More than a treat for my eyes, the air was filled with the sweet scent of flowers like Jamanthi, making those days truly memorable.

I was also curious about the story behind the Athapookalam, and my mother helped me understand it. These intricate floral arrangements symbolise joy, devotion, and a heartfelt welcome to the legendary King Mahabali, whose reign is fondly remembered for peace, prosperity, and equality. It's also about connecting with our roots and deepening our shared bonds.

Building the Athapookalam was about more than just creating a bed of flowers. Every petal placed had its significance, like Thumba, which my mother said was Lord Shiva's favourite, or the Sankhupushpam, which she explained symbolised Vishnu's wisdom. As a child, listening to these stories made the process magical, turning the Athapookalam into a living storybook of our culture.

One of my most treasured memories of the pookalam was when we created one in front of my home while my grandmother and uncle visited us in Singapore during Onam. I joined them in buying flowers, shredding the petals into fine pieces, and drawing the design for the pookalam. It was such a joyful moment because finally, I could be a part of creating the pookalam. Though the pookalam is supposed to have ten local varieties of flowers (dashapushpam), we managed to get only a few. Nevertheless, the experience was truly unforgettable.

> "Athapookalam is more than just a decorative ritual; it is a celebration of togetherness. Families, friends, and community members join hands in joyful collaboration, turning this floral creation into a shared experience filled with creativity and devotion."

Art
Contributions

This painting invites viewers to experience the Garden City of Singapore through a vibrant floral window.

Depicted in the traditional Kerala mural style using five colours (Panchavarnas), the artwork features 55 iconic Singapore landmarks, attractions, and symbols - each thoughtfully woven into the composition.

The plants and birds showcased are those commonly found across Singapore, reflecting the nation's rich biodiversity and natural beauty. Singapura: The Garden City is both a tribute to Singapore’s green identity and a celebration of its harmonious blend of culture, nature, and urban life.

Name: Singapura the Garden city
Artist: Anil Kariseril
Acrylics on canvas (120x70cm)

Art Contributions

A cultural interpretation - a depiction of courage, valour, righteousness and goodness through the ‘pacha vesham’ (green face) in Kathakali and the warrior (red face) in Chinese opera.

Name: Mirrored
Artist: Deepa Madan
Acrylics on canvas (24’x30’)

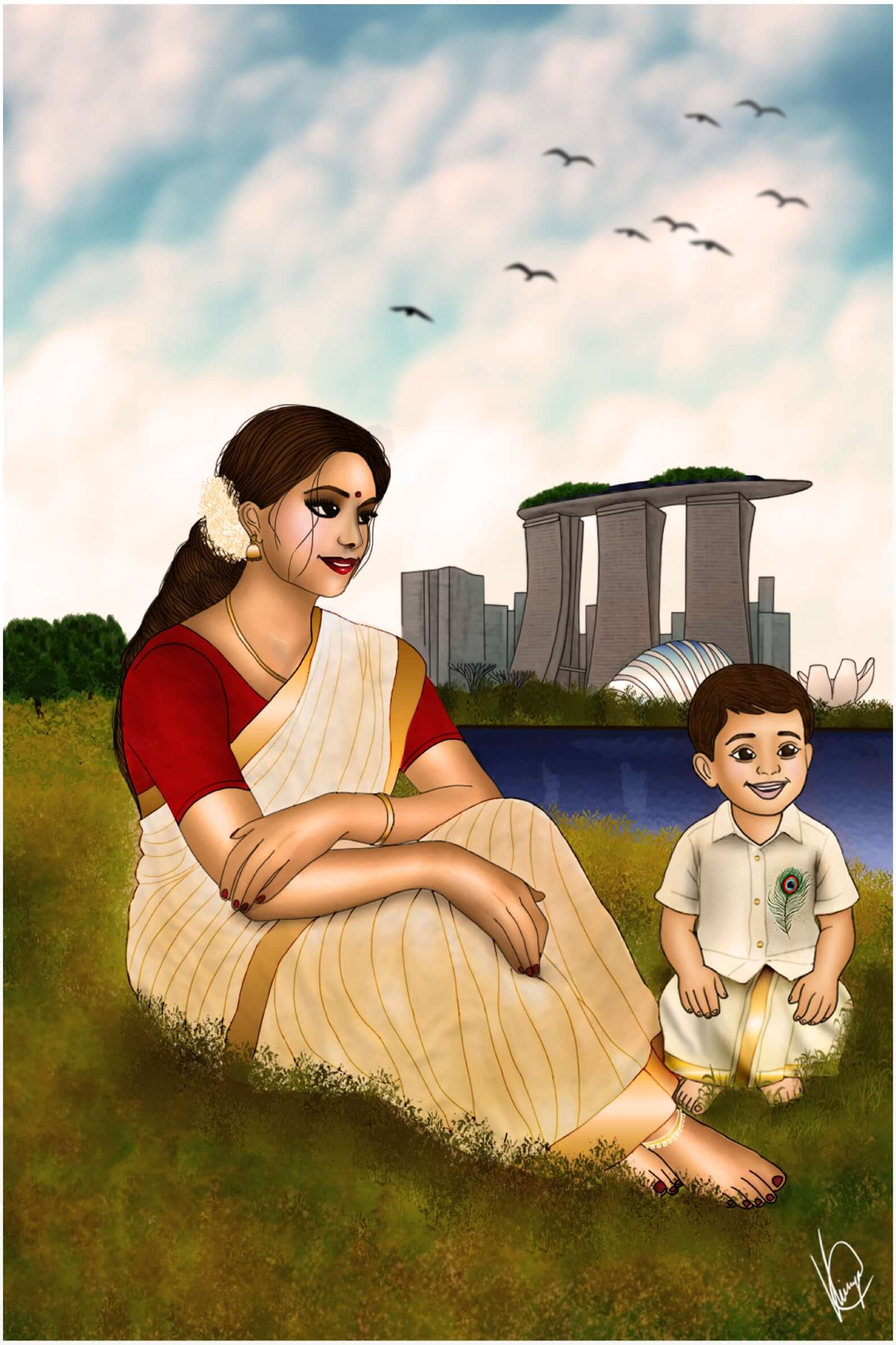

Art
Contributions

This digital artwork invites viewers into a serene meeting of tradition and modernity. A mother and child in traditional Kerala attire stand by the Singapore waterfront, with landmarks like Marina Bay Sands and Supertree Grove in the background. The mother's Kasavu saree and jasmine-adorned hair reflect Malayalee heritage, while the city skyline symbolises progress.

The piece captures a quiet pride in culture, family, and belonging.

Name: Skyline Serenity
Artist: Vinaya Menon
Digital Art

Acknowledgments

Acknowledgements

The Singapore Malayalee Association expresses its heartfelt gratitude to the many individuals and organisations who contributed their time, talent, and support to the success of Onopaharam 2025. This year's edition is especially meaningful - a dual celebration of Onam and Singapore's 60th National Day, symbolising the enduring spirit of tradition alongside the promise of progress. This commemorative issue would not have been possible without the collective creativity, commitment, and generosity of our vibrant community.

We gratefully acknowledge:

- **All Malayalee organisations in Singapore** including MLES, KALA, Pravasi Express, NEMA, SKKN, NBKL, and ICA - for their enduring partnership and shared commitment to preserving our cultural identity and unity.
- **Various Indian organisations in Singapore**, including LiSHA, The Kamala Club, SICCI, IWA, SIFAS, SNM, and SINDA, for their continued collaboration and support across our cultural, social, and community outreach efforts.
- **Community partners and institutional collaborators** such as Global Indian International School, One World International School, Naval Base Secondary School, People's Association (PA) Narpani Pearavai, and various CCs and IAECs - including Nee Soon South IAEC - for their valuable support and partnership in SMA's events and cultural programmes throughout the year.
- **Government leaders**, including various Ministers and Members of Parliament, for their gracious support of SMA and the community events we hold. Your support affirms the importance of cultural communities in shaping a cohesive and inclusive Singapore.
- **Donors, sponsors, advertisers, and contributors** of Onopaharam 2025, whose generosity sustains this bilingual platform as a living archive of stories, voices, and aspirations.
- **Subcommittee members, volunteers, and editorial contributors** whose tireless efforts and behind-the-scenes dedication shaped every page of this magazine.
- **The Publishing Team from Emerge Infotech**, for their professionalism, creativity, and skill in bringing our vision to life with beauty and precision.
- **Advisors, Trustees, and SMA leadership**, whose guidance and stewardship continue to illuminate our path forward.
- And finally, **our members, well-wishers, and community friends** - thank you for standing with us, believing in our mission, and keeping the spirit of SMA alive through your participation and pride.

Onopaharam 2025 isn't just a magazine, it's a mirror of who we are,
and a reminder of what we can build together.

On behalf of the Onopaharam 2025 Team,
Thank you.

ഓണാശംസകൾ
www.haniffaonline.com
Download on the App Store
GET IT ON Google Play
HANIFFA
Since 1962
HANIFFA PTE LTD
SINGAPORE. KUALA LUMPUR. KLANG. PENANG

400+
SHOWROOMS
13 COUNTRIES
MALABAR
GOLD & DIAMONDS
Swarnakriti
THE LEGACY IS YOU
Swarnakriti, a classic curation of exclusive jewellery handcrafted in gold. Each piece features intricate patterns, delicate filigree, and ornate details, telling a story deeply rooted in India's rich heritage while showcasing the artistry of skilled goldsmiths.
INVOICE
DETAILED INVOICE
Your ultimate proof of ownership
100% VALUE ON EXCHANGE
For your everchanging trends
COMPLETE TRANSPARENCY
A price tag and invoice that shows everything, from gold weight to stone weight
RESPONSIBLY SOURCED PRODUCTS
Sourced in a responsible manner to protect the environment and stakeholders; for it to be truly auspicious
VISIT US AT
114 SYED ALWI ROAD • 121 SERANGOON ROAD • 320 SERANGOON ROAD, CENTRIUM SQUARE
FOLLOW US: malabargoldanddiamonds_sg